

T.C.
ORDU ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ANABİLİM DALI

**ALEV ALATLI'NIN SCHRÖDİNGER'İN KEDİSİ VE OR'DA
KİMSE VAR MI? ROMANLARINDA DEĞER AKTARIMI**

TURGAY GÜNAY

DANIŞMAN
DOÇ. DR. MESUT TEKŞAN

YÜKSEK LİSANS TEZİ

ORDU 2019

ÖĞRENCİ BEYAN METNİ

Yüksek Lisans/Doktora/Sanatta Yeterlik tezi olarak savunduğum “Alev Alatlının Schrödinger’in Kedisi ve Or’da Kimse Var mı? Romanlarında Değer Aktarımı” adlı çalışmamın, tarafımdan bilimsel ahlak ve geleneklere aykırı düşecek bir yardıma başvurmadan yazdığımı ve yararlandığım kaynakların “Kaynakça” bölümünde gösterilenlerden farklı olmadığını, belirtilen kaynaklara atıf yapılarak yararlandığımı belirtir ve bunu onurumla doğrularım.

05.08.2019

Turgay GÜNAY
15530100002

JÜRİ ÜYELERİ ONAY SAYFASI

Ordu Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı Yüksek Lisans öğrencisi Turgay GÜNAY'ın hazırladığı "ALEV ALATLI'NIN SCHRÖDİNGER'İN KEDİSİ VE OR'DA KİMSE VAR MI? ROMANLARINDA DEĞER AKTARIMI" başlıklı tez 05 / 07 / 2019 tarihinde aşağıda imzaları olan jüri tarafından Yüksek Lisans Tezi olarak kabul edilmiştir.

	Adı-Soyadı	Üniversite	İmza
Başkan	: Doç. Dr. Mesut TEKŞAN	Ordu Üniversitesi	
Jüri Üyeleri	: Prof. Dr. Salim KÜÇÜK	Ordu Üniversitesi	
	Doç. Dr. Hatem TÜRK	Giresun Üniversitesi	

ONAY

16.08/2019.

Dr. Öğr. Üyesi Seçkin EVCİM

Enstitü Müdürü V.

ÖNSÖZ

Değer, bir milletin sahip olduğu kültürel, sosyal, ekonomik, dinî ve bilimsel değerlerini kapsayan maddi ve manevi varlıklarının tümü olarak ifade edilebilir. Bir toplumdaki her birey bu değerler çerçevesinde doğar ve kişiliğini şekillendirir. Bu aslında sosyolojik bir durumdur. Ancak herkes sahip olduğu bu değerleri benimsemeyebilir. Kültürüne ve onu her şeyiyle kendi yapan değerlerine yabancılaşabilir. Hemen her şeyin küresel bir anlayışla ele alınmaya çalışıldığı dünyada toplumu oluşturan bireyler de bundan etkilenmekte haliyle toplum etkilenmektedir.

Milletler arasındaki sınırların kaldırılması iletişim etkin hale getirilip zamana uygun olarak hemen her alandaki bilgiler paylaşılırken milleti millet yapan değerlerin ise yavaş yavaş eritildiği, ortadan kaldırıldığı görülmektedir. Hatta küresel politikalar doğrultusunda bireylerin ve toplumların zihnen ele geçirildiği; kendilerine, tarihlerine yabancılaştırılıp algı toplumu oluşturularak bağımsızlıklarının ortadan kaldırıldığı gözlemlenmektedir. Yeni Dünya Düzeni bu bağlamda bütün insanlığı her şeyiyle kendilerine itaat eden bir köle toplumu haline getirip bütün gücün kendilerinde olduğu tek bir devlet düzeni kurmak istemektedirler.

Alev Alatlî köşe yazıları ve söyleşileriyle tanınan, söylemleri toplumun hemen her kesiminde kıymet bulan, öngörülerine değer verilen bir yazardır. Bir söyleşisinde dile getirdiği gibi o, var olmanın, bu gezegende yaşayakalmanın dayatılmalardan daha insancıl yollarının olduğunu görebilen sanatçılar, edebiyatçılar topluluğundandır. Bu bağlamda Alev Alatlî'nin görsel ve yazılı basındaki görüşleri de takip edilmeye çalışılmıştır. Yazar ailesi ve eğitim hayatı sebebiyle hayatının bir bölümünü yurt dışında geçirmiştir. Bu sebeple birçok kültürü tanıma imkânına sahip olmuştur.

Yeni Dünya Düzeni üzerine görüşleri *Kâbus* ve *Rüya*'da etkileyici bir şekilde işlenmiştir. Özellikle *Kâbus* bir distopya romandır. Olumsuz bir geleceğin baz alınıp olay ve kişilere yaklaşıldığı bir roman. Yazarın *Kâbus*'un girişinde dediği gibi bu incelemede onun parmağına değil işaret ettiğine bakılmaya çalışılmıştır. *Kâbus*'ta bu düzene karşı özgürlüğü için, insanlığın kaybedilmiş kadim değerlerinin tekrar kazanılması için kendilerine özgü bir sistemle, özellikle

milletin sarsılmaz değerleriyle ortaya çıkan bir ekip karşımıza çıkmaktadır:
ONARIMCILAR

Ayrıca *Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm, 'Nuke' Türkiye!, Valla, Kurda Yedirdin Beni, O.K Musti Türkiye Tamamdır, Beyaz Türkler Küstüler* beş romandan oluşan *Or'da Kimse Var mı?* dizisinde kendi ifadesiyle “Türkiye İnsanı”nı çok iyi tanımakta ve analiz etmektedir.

Bu çalışmanın amacı Alev Alatlının adı geçen eserlerini değerler bağlamında inceleyip yazarın konuya nasıl baktığını, konuyu ele alış biçimini değerlendirmektir. Bu çalışmada eserlerdeki değer aktarımları metne dayalı bir yöntem ve genel kaynak taramasıyla incelenmiştir.

Bu çalışma üç bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde değer kavramı ve sınıflandırılması üzerine bilgi ve açıklamalar yer almaktadır. İkinci bölümde *SCHRÖDİNGER'İN KEDİSİ(Kâbus, Rüya)*, üçüncü bölümde ise *OR'DA KİMSE VAR MI?(Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm, 'Nuke' Türkiye!, Valla, Kurda Yedirdin Beni, O.K Musti Türkiye Tamamdır, Beyaz Türkler Küstüler)* eserleri, değer aktarımı(Estetik Değer, Ahlaki Değer, Sosyal Değer, Dinî Değer, Siyasi Değer, İlmî Değer, İktisadi Değer) açısından incelenmiştir. *SCHRÖDİNGER'İN KEDİSİ* anti ütopya olarak kurgulanmış bir eserdir. Sırasıyla önce değer yitimleri sonra toplumun ve devletin kaybedilişi işlenmiştir. Sonuç olarak Yeni Dünya Düzeni'nin yönetimine giriş gözler önüne serilmiştir. Bize kurgusuyla kâbusu yaşatan yazar ardından güzel bir rüya sunmuştur. Bu rüyada değerlerimiz, millî ruhumuz tekrar kazanılmaya başlanmış ve küresel düzenin karşısına çıkılmıştır.

OR'DA KİMSE VAR MI? ağırlıklı olarak “ yabancılaşıma” açısından ele alınmıştır. Kültürel bellek yitimi, kimlik bunalımı, Batı'ya adapte olma çabası, Yeni Dünya Düzeni'nin kültürel dezenformasyon kuşatması sonucu toplum bilincinden uzaklaşıp bireyselleşme ve ideolojik saplantılar sonucu toplumda oluşan çatlaklar üzerinde durulmuştur. Sonuç bölümünde ise toplumu yıkıma götüren sebepler ve sonuçları tespit edilmiş, toplumun bu durumdan kurtulması için kadim değerlere sahip çıkılması gerektiği vurgulanmıştır.

Kitaplardan yapılan alıntılar kaynakçada belirtilen eserlerden yapıldığından ayrıca dipnot verilmeyecektir.

TEŐEKKÖR

Bu çalıőmada bana yardımları ve önerileriyle yol gösteren, zengin bilgi birikimini benimle her zaman paylaşan, desteğini hiçbir zaman esirgemeyen danıőmanım Doç. Dr. Mesut TEKŐAN'a, bu sűrete her zaman yanımda olduğunu hissettiren eőim Aysel GÖNAY'a ve tezin son aőamasında metin çevirisiyle ilgili yardımcı olan kıymetli arkadaőım Nagihan BALOęLU'na en içten teőekkűrlerimi sunuyorum.

Turgay GÖNAY

Ordu, 2019

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	i
İÇİNDEKİLER	iv
ÖZET.....	v
ABSTRACT.....	vi
KISALTMALAR VE SİMGELER.....	vii
GİRİŞ	1
I. BÖLÜM.....	9
1.1. DEĞER.....	9
1.2. DEĞERLERİN SINIFLANDIRILMASI	11
II. BÖLÜM.....	13
2.1. SCHRÖDİNGER'İN KEDİSİ KÂBUS VE RÜYA'NIN İÇERDİĞİ DEĞERLER BAKIMINDAN İNCELENMESİ	13
2.1.1. Ahlaki Açıdan Değer Aktarımı	15
2.1.2. Sosyal Açıdan Değer Aktarımı	19
2.1.3. Estetik Açıdan Değer Aktarımı	30
2.1.4. Dinî Açıdan Değer Aktarımı.....	42
2.1.5. Siyasi Açıdan Değer Aktarımı	55
2.1.6. İlmî Açıdan Değer Aktarımı	69
2.1.7. İktisadi Açıdan Değer Aktarımı	77
III.BÖLÜM	88
3.1. ORDA KİMSE VAR MI? VİVA LA MUERTE! YAŞASIN ÖLÜM, 'NUKE' TÜRKİYE!, VALLA, KURDA YEDİRDİN BENİ, O.K. MUSTİ TÜRKİYE TAMAMDIR VE BEYAZ TÜRKLER KÜSTÜLER'İN İÇERDİĞİ DEĞERLER BAKIMINDAN İNCELENMESİ	88
3.1.1. Ahlaki Açıdan Değer Aktarımı	89
3.1.2. Sosyal Açıdan Değer Aktarımı	100
3.1.3. Estetik Açıdan Değer Aktarımı	129
3.1.4. Dinî Açıdan Değer Aktarımı.....	139
3.1.5. Siyasi Açıdan Değer Aktarımı	145
3.1.6. İlmî Açıdan Değer Aktarımı	182
3.1.7. İktisadi Açıdan Değer Aktarımı	187
SONUÇ	191
KAYNAKÇA.....	197
ÖZGEÇMİŞ	199

ÖZET

Günay, Turgay

Yüksek Lisans, Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı

Tez Danışmanı: Doç. Dr. Mesut TEKŞAN

(Haziran-2019)

(Sayfa: 201)

Bu çalışmada günümüz yazarlarından Alev Alatlı'nın *SCHRÖDİNGER'İN KEDİSİ*(*Kâbus, Rüya*) ve *OR'DA KİMSE VAR MI?*(*Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!*, *'Nuke' Türkiye, Valla, Kurda Yedirdin Beni, O.K. Musti Türkiye Tamamdır ve Beyaz Türkler Küstüler* eserleri, değer aktarımı(Estetik Değer, Ahlaki Değer, Sosyal Değer, Dinî Değer, Siyasi Değer, İlmî Değer, İktisadi Değer) açısından incelenmiştir. Bu çalışmada amaç yazarın değerlerimize, bir bütün olarak değerlerimizin içinde bulunduğu kültüre bakışı ve bu değerleri eserlerinde nasıl işlediğini saptamaktır.

Çalışmada metne dayalı bir inceleme yöntemi kullanılmış; eserlerde yer alan kişiler ve olaylar değer yitimi, değer kazanımı ve bilinçlenme süreçleri içerisinde ele alınmıştır. Özellikle 1980 sonrası Türk romanında kendini gösteren postmodernizm Alev Alatlı'nın eserlerinde de görülmektedir. Yer yer evrensel yer yer millî görünüm kazanan değerler ve kültür, yerli ve yabancı birçok yazarda olduğu gibi Alev Alatlı tarafından da değerlendirilmiş, eserlerde ağırlıklı olarak işlenmiştir.

Bir edebiyat sosyolojisi çalışması olarak bu araştırmada, değer aktarımlarının yanı sıra değerlere yabancılaşma, kimlik sorunu, kültür akışının kopuşu gibi değer yitimleri, nitel araştırma yönteminin yanı sıra betimsel analiz ve doküman analizi tekniğinden faydalanılarak sırasıyla ele alınmıştır. Prof. Erol Güngör'ün "Değerler Psikolojisi Üzerine Araştırmalar" ve İoanna Kuçuradi'nin "İnsan ve Değerleri" tezleri ışığında kişilerin değer yitimine bağlı yabancılaşma ve bilinçlenme süreçleri incelenmiştir.

Bu çalışmanın sonucunda değer kavramının alt başlıklarıyla birlikte incelenen eserlerde ağırlıklı olarak ele alındığı görülmüştür. Bu bağlamda yazarın büyük bir bilgi birikimine sahip olduğu gözlemlenmiş; konuyu merkeze aldığı noktalar, konuyu değerlendirışı ve kendi bilgi birikimini eserlere aktarması açısından oldukça farklı olduğu sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Alev Alatlı, Schrödinger'in Kedisi, Or'da Kimse Var mı?, Roman, Değerler

ABSTRACT

Günay, Turgay

Master, Turkish Language and Literature Major

Thesis Advisor: Doç. Dr. Mesut TEKŞAN

(June-2019)

Page: 201

In this study, today's author Alev Alatlı's works on *SCHRÖDINGER'İN KEDİSİ* (Kâbus,Rüya) and *ORDA KİMSE VAR MI?*(*Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!*, 'Nuke' Türkiye, Valla, Kurda Yedirdin Beni, O.K. Musti Türkiye Tamamdırand Beyaz Türkler Küstüler) in terms of value transfer (Aesthetic Value, Ethical Value, Social Value, Religious Value, Political Value, Scientific Value, Economic Value) are examined. The purpose of this is to determine the author's view of our culture, the cultural look of our values as a whole, and how these values work in her works.

In this study, a method based on text is used and the persons and events taking part in the Works are dealt with in the process of value loss, value gain and consciousness. Postmodernism, especially in post- 1980 Turkish novel, is seen in Alev Alatlı's Works, too. The values and culture that gained sometimes the universal view and national view are evaluated by Alev Alatlı as well as by many authors in Turkey and foreign authors, mainly are processed in her Works.

In this study as a study of sociology of literature, in addition to value transfers, the alienation of values, identity problem, the breakup of the flow of culture, the problem of counter value are discussed with documentary observation method. In the light of the theses, Prof. Erol Güngör's *Değerler Psikolojisi Üzerine Araştırmalar* and Ionna Kuçuradi's *İnsan ve Değerleri* the processes of alienation and consciousness depending on the value loss of the individuals are examined.

As a result of this study, it is seen that the concept of values is handled differently in Works examined together with subheadings. In this context, it is observed that the author has a great knowledge, it is concluded that he is quite different in terms of the points she takes the center of the subject, her way of evaluating the subject and transferring his knowledge to the works.

Key Words: Alev Alatlı, Schrödinger'in Kedisi, Or'da Kimse Var mı?, Novel, Values

KISALTMALAR VE SİMGELER

akt.	: Aktaran
bkz.	: Bakınız
C.	: Cilt
çev.	: Çeviren
haz.	: Hazırlayan
MEB	: Milli Eğitim Bakanlığı
ODÜ	: Ordu Üniversitesi
S.	: Sayı
s.	: Sayfa
TDK	: Türk Dil Kurumu
vb.	: ve benzeri

GİRİŞ

Alev Alatlı'nın *SCHRÖDİNGER'İN KEDİSİ*(*Kâbus, Rüya*), *OR'DA KİMSE VAR MI?*(*Viva La Muerte!*, *'Nuke' Türkiye!*, *Valla, Kurda Yedirdin Beni*, *O.K Musti Türkiye Tamamdır*, *Beyaz Türkler Küstüler*) eserlerinde değer aktarımı çalışmasına geçmeden evvel romanın tanımı ve toplum hayatındaki yeri üzerinde durulacaktır. Çünkü roman modern dünyanın bir aynasıdır.

Edebî türler içerisinde okur tarafından ilgi görme açısından roman her zaman önde gelmektedir. Mehmet Tekin zamanı baz alır roman için. "Roman, modern zamanların anlatım türüdür." (Tekin, 2014, s. 9). Cemil Meriç ise sosyolojik ağırlıkla bakmış ve şöyle demiştir:

Roman dertli bir toplumun ifşaları ve özleyişleri. Okuyucunun merak ettiği, insanoğlunun başına gelen felaketler ve anlatılmaz sıkıntılar. Çağdaş roman neden ondokuzuncu asırda boy atmış? Çünkü toplumlar da, ancak rahatsız oldukları zaman yaşadıklarının şuuruna varırlar. Fert, yaşanmaz ve ezici bulduğu bir toplumdan koparak hayale sığınır (Meriç, 2016a, s. 142).

Hem psikolojik hem de sosyal bakımdan öne çıkmakla birlikte özellikle sosyal boyut daha da bir önem kazanmıştır. Öyle ki romanlar, toplumları, bu sosyal hareketlilik doğrultusunda, oluşturduğu tarih içerisinde sahip olduğu ve yitirdiği tüm değerleriyle birlikte ele almıştır. Bu durum toplumun geçmişini ortaya koyarak geleceğiyle ilgili yorum yapmaya olanak sağlamıştır. Elbette bir tarih metni gibi görülmeyecektir lakin romancı ait olduğu toplumu hem toplumun hem de kendi yaşadığı zaman diliminde bir kurgu içerisinde sunmaktadır. Romancı ait olduğu zamana ve topluma ayna tutmaktadır. Bu bağlamda anlattıkları kurgu olsa dahi gerçeklerden uzak değildir. Tekin, romana modern zamanlarda yaşayan toplumun hafızası olarak bakmıştır.

Roman, modern zamanların çoğu felsefi, kültürel ve ideolojik cereyanların, hatta bu alanlarda meydana gelen dalgalanmaların akis bulduğu bir ayna olmuştur. Bu aynada, modern zamanların toplumsal, siyasal, kültürel ve ideolojik portresini en canlı kesitleriyle bulmak mümkündür... Çünkü roman modern zamanların hafızasıdır (Tekin, 2014, s. 9).

Sosyoloji gibi edebiyat da insanın ya da toplumun sosyal yönüyle ilgilenmektedir. Cemil Meriç de bu bağlamda romanı fertle başlayan lakin topluma mâl olan bir tür olarak görür.

Sosyoloji edebiyat tarihiyle ilgilenmek zorunda, edebiyat tarihi onun hammaddesi; ama edebiyat tarihi yukarısına bakmak zorunda değildir. Sosyolojiden önce gelir, o sosyolojiye değil, sosyoloji ona dayanır. Her edebi eser sosyal bir olaydır. Ferdin eseridir, ama ferdin içtimai eseri. Edebi eserin ana özelliği, kişiyle toplum arasında bir bildirişim aracı olmasıdır (Meriç, 2016a, s. 448).

Karmaşık olduğu gibi baş döndürücü bir hızla sahip olan son yüz yılın sosyolojik ve siyasi değişimleri bir bütün olarak ele alınmalıdır ki bugün için bu değişimleri anlamlandırmak mümkün olsun. Toplumun sahip olduğu değerleri ya da onu kendi olmaktan uzaklaştıran karşıt değerleri bahsedilen bu zaman dilimini yansıtan romanları incelemekle ortaya koymak mümkün olacaktır. Her devirde güçlü sanatçıların söyleyeceği şeyler ve ortaya koyacakları bir tavır mutlaka olmuştur ve bundan sonra da olacaktır. Bu bağlamda sanatçı, içinde yaşadığı toplumun menfi ya da müspet görüntüsünü hem akli hem vicdani hem de estetik tavırla süzgecinden geçirip dışa yansıtan bir sosyoloji yorumcusu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bir anlamda hayattan aldığını, kendi mantığına göre kurar, kurgular. Bu bağlamda romanın, biri hayata, diğeri edebiyata açılan kapıları vardır. Roman bu iki değer; hayatla edebiyatın, mutlu bir sentezinden doğar. Roman hayata kattığı yorumla roman olur. Bu açıda roman, hayatı anlamak değildir; hayatı, yeniden yorumlamaktır (Tekin, 2014, s. 11).

Cemil Meriç yazar, eser ve okur arasında bir bağ kurar. Bu üçünü birbirinden ayrılmaz bir bütün olarak takdim eder.

Yazar, belli bir okuyucuya seslenir, söyleyeceklerini ona göre seçer ve ayarlar. Yazmak bir davete icabet etmektir. Eseri okuyucu ısmarlar, farkında olmadan ısmarlar. Yazarın amacı sükse değildir (Meriç, 2016a, s. 449).

Toplumların tümünü içine alan evrensel değer yargıları var olduğu gibi milletlere ait kültürel bünyede gelişen maddi ve manevi değer yargıları da mevcuttur. Değerler saptanırken Prof. Erol Güngör'ün *Değerler Psikolojisi*

Üzerine Araştırmalar, Prof. Dr. Hayati Hökelekli'nin *Psikoloji, Din ve Eğitim Yönüyle İnsani Değerler* ve İoanna Kuçuradi'nin *İnsan ve Değerleri* eserleri ışığında bir değer tablosu oluşturulmuştur. Erol Güngör değerleri altı grupta ele almıştır: estetik değer, siyasi değer, ilmî değer, iktisadi değer, dinî değer, sosyal değer. Güngör bu değerlere ahlaki değeri de ekleyerek yedi başlık altında toplamıştır. Ona göre diğer bütün değerler ahlaki değer etrafında oluşmaktadır. Bu değerler ve değer kaybının davranışa dönüşmesi bağlamında Alev Alatlının *SCHRÖDİNGER'İN KEDİSİ(Kâbus, Rüya)* ve *OR'DA KİMSE VAR MI?(Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm, 'Nuke' Türkiye!, Valla, Kurda Yedirdin Beni, O.K Musti Türkiye Tamamdır, Beyaz Türkler Küstüler)* eserleri, değer aktarımı(Estetik Değer, Ahlaki Değer, Sosyal Değer, Dinî Değer, Siyasi Değer, İlmî Değer, İktisadi Değer) açısından incelenmiştir. Bu tez çalışması üç bölümden oluşmaktadır. I. bölümde genel olarak değer tanımı ve değerlerin sınıflandırılması üzerinde durulmuştur. II. bölümde *SCHRÖDİNGER'İN KEDİSİ(Kâbus, Rüya)* belirlenen yedi değer üzerinden değer aktarımı ve değer yitimi bağlamında incelenmiştir. III. bölümde *OR'DA KİMSE VAR MI?(Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm, 'Nuke' Türkiye! Valla, Kurda Yedirdin Beni, O.K Musti Türkiye Tamamdır, Beyaz Türkler Küstüler)* yine aynı şekilde belirlenen yedi değer üzerinden değer aktarımı ve değer yitimi bağlamında incelenmiştir. Kronolojik olarak *SCHRÖDİNGER'İN KEDİSİ* daha sonra yayımlanmış olmasına karşılık bu çalışmada öncelikle incelenmiştir. Bunda amaç yazarın da *Kâbus* ve *Rüya*'da uyguladığı kurgu gibi değer kaybının neden olduğu yıkıcı bir sondan yola çıkarak bu sonu doğuran sebeplere ulaşmaktır. *Kâbus*'ta parçalanmış bir Türkiye'den söz edilir ve toplumu bu dağılmaya götüren başta dinî, ahlaki, siyasi ve ilmî değer kayıpları; bu kayıpların oluşturduğu kimlik bunalımı, yabancılaşma, milletten ferde doğru yöneliş gibi birçok durum özellikle toplumu temsilen ele alınan Kuran ailesi üzerinden tespit edilmiştir. *Rüya*'da ise milletin geleceği için mevcut kayıpların telafisi yoluna gidilmiş planlı bir şekilde Koalisyon adıyla temsil edilen Yeni Dünya Düzeni'ne karşı bir duruş sergilenmesi ve yeniden rüyalardaki Türkiye'nin inşası için yapılan çalışmalar Onarımcılar üzerinden verilmeye çalışılmıştır. *OR'DA KİMSE VAR MI?*'da ise daha özel sorunlara yönelen yazar toplumu bir hastalık gibi sarmaya başlayan yabancılaşma beş kitapta da özellikle vurgulanmaktadır. Aydın problemi üzerinde çocuklukla duran yazar, *Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm, 'Nuke' Türkiye! Valla, Kurda Yedirdin Beni, ve O.K Musti*

Türkiye Tamamdır'da hemen her devirde özlenen bir aydın karakteri olan Günay Rodoplu'yu okurun önüne koymaktadır. Rodoplu, geçmişten bugüne değerleriyle, tarihiyle, milleti ve devletiyle barışık bir insandır. Batı'nın sömürgeci yapısını çok iyi analiz eden Rodoplu, aydınlar başta olmak üzere toplumun hemen her kesimine bu düzenin yıkıcı planlarını, içte ve dışta bu planlara uyum sağlayanları işaret ederek bir an önce kendilerine gelmeleri konusunda uyarmaya çalışmaktadır. Yazar aslında kendini ortaya koymuş ve düşüncelerini topluma ifade etmeye çalışmıştır. *Beyaz Türkler Küstüler*'de ise Mehmet Sedes üzerinden aydın problemini irdelemeye çalışmıştır. Özellikle seçkinlerin uygarlık anlayışı ve bu bağlamda toplumu Batı'ya yönlentmeleri toplumda bir rahatsızlık oluşturmuştur. Bu da toplumdaki çözümlerin sebeplerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Hatta bu konuda İlber Ortaylı'nın görüşüne de başvurulabilir.

Değişme fikri, tavrı ve girişimi; tepkiyi ve tartışmayı da birlikte getirir. Her toplumda bu kaos kendine göre yaşanır, ama inanılmaz benzerlikler de vardır... bilhassa yönetici sınıfların yani toplumun seçkinlerinin tavırlarının değişmesi, insanları rahatsız etmektedir (Ortaylı, 2016, s. 23).

Yazar, *Kâbus* ve *Rüya*'dan oluşan iki kitaplık seriyi *Schrödinger'in Kedisi* olarak adlandırmıştır. Erwin Schrödinger Avusturyalı fizik bilimcidir. Bir kedi kullanarak deney yapmış ve kuantum fiziğine açıklama getirmeye çalışmıştır. Bu deney ise sonraları "Schrödinger'in Kedisi" olarak adlandırılmıştır.

Kuantum Teorisine göre elektronlar dalga özelliği gösterir ve bir parçanın kütlesi ne kadar küçükse dalgası da o kadar güçlüdür. Elektron da evrendeki en küçük parçacık olduğuna göre dalgası en yüksek parçacıktır. Dalga temel olarak yayımlı bir şeydir, yani sıkıştırılıp çekirdeğe sığdırılmaz. Bundan dolayı atomlar bir saniyeden az bir sürede yok olmak yerine sonsuza kadar var olabilir.

OR'DA KİMSE VAR MI?'da aydın sorununun yanı sıra Kürt sorunu, Sünni-Alevi sorunu, sağ-sol, devrimcilik, ülkücülük, muhafazakârlık anlayışlarını irdelemiş, genel olarak toplumun modern çağın yaşam koşulları doğrultusunda kültürlerine yabancılaşmalarını ve Batı'nın yapılandığı ve Türk toplumu için kayboluş anlamına gelen bir sisteme dâhil olmalarını eleştirel bir yaklaşımla ortaya koymuştur. Cemil Meriç dahi sağ ve sol anlayışı bir toplumu yiyip bitiren bir canavara benzetmiştir.

Sol-sağ... Çılgın sevgilerin ve şuarsuz kinlerin emzirdiği iki ifrit... Gerici, ilerici... Düşünce hürriyeti, bu mülevves kelimelerin esaretinden kurtulmakla başlar, düşünce hürriyeti ve düşünce namusu (Meriç, 2016b, s. 81).

Bu çalışmada yazarın ele aldığı bütün bu sorunlar siyasi, ahlaki, dinî, ilmî, iktisadi, estetik ve sosyal bakımdan incelenmiş ve bu değerlerin yitiminin nelere yol açacağı üzerinde durularak kaybedilen değerlerin yeniden yapılandırılmasının önemine vurgu yapılmıştır.

Alev Alatlî, incelenen bu romanlarda ait olduğu topluma karşı sorumluluklarını bilen bir aydın tavrını ortaya koymuştur. Alatlî kendini gerçek bir Türk aydını olarak ifade etmektedir.

Ben ABD’li bir aydın değilim, tabi ki Türk aydınıyım. Bu yüzden meselelerimizi ele alıyorum kitaplarımda (Ünsal, 2008, s. 6).

Bu yüzdendir ki romanlarında toplumun problemlerini tespit etmiş ve topluma problemlerin çözümüyle ilgili yol göstermiştir. Yazar, kendisi gibi düşünen birçok aydın gibi, ait olduğu toplumun gerçeklerine gözlerini kapatan aydının gerçek bir aydın olamayacağını vurgulamaktadır. Batının bizden çaldığı aydınlar üzerinde durmaktadır. Geçen iki yüz senelik bir zaman diliminde aydın sorununu derin bir şekilde yaşadığımızı dikkat çeker. Cemil Meriç bu konuda şöyle söylemektedir:

Şöyle diyelim; Avrupa Tanzimat’tan beri aynı emelin kovalayıcısıdır: Türk aydınında mukaddesi öldürmek... Çünkü misyonerin hedefi, Devlet-i Âliyye’yi Hristiyanlığa kazanmak yani, Devlet-i Âliyye ile bütünleşmek değil, ezeli düşmanını ‘etnik’ bir toz yığını haline getirmektir, istediği kalıba sokacağı şuarsuz ve iradesiz bir toz yığını... bizim köksüz ve ufuksuz aydınlarımız da tarihimizi karalamak için Montesquieu’nun coğrafi kaderciliğine sığınır (Meriç, 2016, s. 176-195).

Kendi medeniyetini hor gören ve kabullenmeyenleri ise hiçbir geçerliliği ve değeri olmayan bir insan olarak değerlendirmektedir. Cemil Meriç bu bağlamda “Kendi milletinin kültürünü(hars), medeniyetini, ma’rifetini inkâr veya istihkar eden, milliyetinden sakıt olur.” (Meriç, 2016d, s. 83) şeklinde kültür üzerine düşüncelerini açıklamıştır.

Yaşadığımız zaman içerisinde dünya üzerinde uygulanan küresel politikalar, çoğu ulus milletleri kültürlerinden, benliklerinden ve öz değerlerinden uzaklaştırmış ve olumsuz etkilemiştir. Her ne kadar bazı roman eleştirmenleri

farklı düşünse de Alatlý tam tersi olarak Batý emperyalizmini romanlarında iřaret ve deřifre etmeye çalıřmıřtır. Tekin bu meseleye “E.A. Poe, ‘akýl almaz bir tür’ diye gösterirken, bazı eleřtirmenler romaný, Batý emperyalizminin vasýtasý olmakla suçlamıřlardır.” (Tekin, 2014, s. 10) řeklinde yaklařmıřtır. Bu baęlamda Alev Alatlý’nın inceledięimiz romanları küresel sisteme yani Batý emperyalizmine karřý toplumun yanında yer almıřtır.

Günay Rodoplu özellikle Doęu-Batý sorunsalı üzerine düşüncelerini ifade ederken Cemil Meriç’ten yararlanır.

Yobazlık, şarkın nefis müdafaası. Yobaz, samimiyet, yobaz kendini bir nass’a hapseden idrak; bir nass’a yani sonsuza. Yobaza düşmanlık tarihe düşmanlık. Yobaz biziz en güzel tarafımızla biz (Meriç, 2016b, s. 91).

Yazar kimliğin korunması bağlamında Meriç’ten etkilenir. Meriç kültüre ve kimliğe bakışını “Medeniyeti millileştirmek isteyen bir anlayış. Tekâmül mukaddeslerimizden feragatle olmaz. Batý’nın abeslerini değil, insanlığın keşiflerini iktibas edeceğiz. Maziyi muhafaza yalnız ayıklayarak. Yeniyi kabul, ama seçerek” (Meriç, 2016d, s. 84) olarak ifade etmektedir.

Alev Alatlý’da olduğu gibi Meriç de aydın sorununa “Biz Osmanlıdan yobazlığı devraldık. Batý’nın taarruzu karşısında yobazlık bir kaleydi. Yobazlık ananeye kaıştı. Denizkızlarının şarkılarını dinlememektir. Korkuydu. Belki zaman dışına ıkmaktý. Aydınlar denizkızlarını dinlediler ve mahvoldular” (Meriç, 2016c, s. 200) ifadesiyle yaklaşmıştır.

“Yabancılaşma”yı en büyük sorun olarak ortaya koyan yazar, kültürün, inancın ve tarihin önemine vurgu yapmıştır. Yazara göre millet olma ve millet kalabilme yolunda en önemli dayanaktır kültür. Alatlý’nın incelen romanlarında ele aldığı kültür ve millet hafızası meselesini Mehmet Kaplan’dan yola çıkarak perinleyebiliriz.

Aynı içtimai, siyasi ve iktisadi şartlar altında yaşayan, aynı çeşit terbiye müesseselerinde yetişen, aynı endişe ve meselelerle meşgul olan ve aşağı yukarı aynı yaşta bulunan insan toplulukları arasında müşterek bir ruhun teşekkül etmesi gayet tabii bir hadisedir (Kaplan, 2014, s. 15).

Kaplan, milleti bir arada tutan dinamiklerden ve bunların yitiminin sonuçlarından “Bir cemiyette fertleri birleştiren müşterek kıymetler ve

müesseseler bulunmadığı veya bunlar tesirlerini kaybettikleri takdirde, o cemiyet görünüşteki bütünlüğüne rağmen içinden parçalanır, kum tanelerinden mürekkep bir yığın halini alır” (Kaplan, 2014, s. 118) şeklinde bahseder.

Millî varlığı teşkil eden maddi şartlarla manevi kuvvetlerin münasebeti, tıpkı ferdî varlıkta bedenle ruh arasındaki münasebet gibidir (Kaplan, 2014s. 59).

Nasıl hayvanlar ve insanlar dışarıdan bünyelerine uygun olmayan gıdaları alınca rahatsız olur, hastalanır, hatta ölürlerse, millî varlığa uygun olmayan yabancı kültürler de milletleri öldürebilir (Kaplan, 2015, s. 33).

Bir millet dinamik hayalleri, içine, şuuraltına yerleştirebilirse onları mutlaka gerçekleştirir. O hayaller farkında olmadan onun duygu, düşünce ve hareketlerine tesir eder (Kaplan, 2016, s. 20).

Alatlı, Batı’ın bize sunduğu sosyolojik yapılanmanın bizi kendimizden uzaklaştıracağını vurgulamaktadır. Tarih ve kültür bu bağlamda hayati rol oynamaktadır. Mehmet Kaplan bu doğrultuda kendi gelişmemizi bizzat kendi ruhumuzla sağlayacağımıza değinir ve düşmana karşı maziyi canlı tutmak gereğinden bahseder.

Dışarıdan alınan ilaçlar bizim vücudumuzu ancak kendi normal vaziyetine irca edebilirler. Sıhhatli olmak demek, kendi kuvvetlerine göre yaşamak demektir (Kaplan, 2014,s. 69).

Bu milletin, şuurlu bir varlık haline gelmesi için, mazisini tanınması lüzumlu bir şeydir. Anadolu’ya yerleşen Oğuzlar Asya’dakinden bambaşka bir coğrafya, bir medeniyet çevresi ve dış düşmanlarla karşılaştılar (Kaplan, 2014, s. 53).

Bu çalışma metne dayalı yöntem ve genel kaynak taraması yapılarak hazırlanmıştır. Asıl amaç kapsamındaki Alev Alatlı’nın romanları metne dayalı olarak tasnif edilen değerlere ilişkin verilerin tespiti yapılmış ve bu veriler mevcut değer içerisindeki diğer kitaplarda bulunan aynı değer verileriyle ilişkili olarak incelenmiştir. Alatlı’nın sürekli vurgu yaptığı ve üst değer olarak karşımıza çıkan “kültür” ile karşı değer olarak ağırlık kazanan “yabancılaşma” farklı kaynaklardan edinilen görüşler neticesinde bir temele oturtulmuştur.

Alev Alatlı aldığı eğitim ve araştırmacı kişiliğiyle büyük bir bilgi birikimine sahip kişiliğiyle dikkat çekmektedir. İktisatçı olmasına karşın hemen her alanda

sahip olduğu bilgileri romanlarında kurgu içerisine ustaca yerleştirmiştir. Din, ekonomi, felsefe, psikoloji, sosyoloji, siyaset, astronomi, fizik, matematik, tarih, coğrafya, edebiyat ve diğer güzel sanatlar gibi bilimin ve sanatların hemen her alanında bilgisiyle öne çıkmakta ve bu bağlamda okurun dikkatini çekmektedir. Aynı zamanda klasik roman anlayışından uzak postmodern bir anlayışla romanlarını oluşturan yazar bireyden yola çıkarak topluma dokunmaya çalışmıştır. Alatlı Türkiye’de doğmuş lakin gerek ailesinin meslek hayatı gerek kendi eğitim ve iş hayatı nedenlerinden hayatının büyük bir bölümünü yurt dışında geçirmiştir. Bu durum ona farklı kültürleri yakından tanıma fırsatı vermiştir. Ayrıca dünyanın değişik yerlerinde bulunması ona küresel sistemin işleyişi ve küresel siyaset alanında da analiz yeteneği vermiştir. Bu kazanımlarını ve yeteneklerini romanlarında profesyonelce sergilemiştir.

İncelenen romanlarda görüldüğü üzere Alatlı, milletçe sahip olduğumuz değerleri hem kazanım bağlamında, *Rüya*’da ağırlıklı olarak bunun üzerinde durmuştur, hem de kaybediş bağlamında ele almış ve değer aktarımını başarıyla romanlarında işlemiştir. Bu çalışmanın da amacı doğrultusunda yazar, okura değer kapsamında kültürün, kimliğin korunmasının millet bağlamında hayatilik taşıdığı mesajını vermiştir.

I. BÖLÜM

1.1. DEĞER

Değer kavramı ilk insandan günümüze, insanın ilişki içinde olduğu soyut ve somut durum ve nesnelere ilgili olarak birçok alanda kullanılmıştır. Buna bağlı olarak birçok değer tanımı yapılmıştır.

Değer, yani bir şeyin değeri, kendisiyle aynı cinsten olan şeyler arasında özel yeridir. Buna göre bir şeyin değerliliği - ve dereceleri- kendisiyle aynı cinsten olan şeyler arasındaki yerinden dolayı insanla olan özel ilgisi, insan için taşıdığı özel anlamdır (Kuçuradi, 1998, s. 41).

Değerin tanımı Türk Dil Kurumunun güncel sözlüğünde“Bir ulusun sahip olduğu sosyal, kültürel, ekonomik ve bilimsel değerlerini kapsayan maddi ve manevi öğelerin bütünü” (TDK, 2008) olarak verilmektedir.

Bununla birlikte değer, bir şeyin ederi bağlamında farklı alanlardan geldiğini öne sürenler de olmuştur. Kuçuradi'nin *İnsan ve Değerleri* adlı eserinde “Değer teriminin iktisattan etiğe geçmiş bir terim olduğu söylenir” (akt. Kuçuradi, 1998, s. 38) şeklinde bahsedilmektedir.

Değer kavramı iktisadi alanın yanında sosyal ve kültürel yaşamda da önem arz etmektedir. Bu bağlamda felsefe, sosyoloji, psikoloji ve eğitim gibi alanlarda önemle üzerinde durulmaktadır. Bu durumda değer kavramının kişiden kişiye hatta toplumdan topluma değişkenlik gösterdiği görülmektedir.

Bununla birlikte bu çeşitliliğin farklı algılar doğrultusunda oluştuğu anlaşılmaktadır.

Kaynaklarda *değer* üzerinde değişik tanım ve tespitler yapılmıştır. Bu tanım ve tespitler toplum hayatına, bireye, kültürü oluşturan unsurlara ve estetiğe göre çeşitlilik arz etmektedir. ‘Nesne ve olayların bir toplum, bir sınıf ya da bir insan bakımından taşıdığı önemi belirleyen niteliği. Bir toplum, bir sınıf ya da bir insan için önem taşıyan nesne ve olaylar’ (akt. Tekşan, 2016, s. 74).

Değer sahibi olmak öncelikle kişinin kendisine saygısı çerçevesinde topluma saygısıyla başlar. Bu bağlamda tevazu sahibi olmak birçok değeri bünyesinde barındırır.

Kendini tanımanın sonuçta kendini kabullenme ile ve kendiyle yetinme ile sonuçlanması için alçak gönüllü olmaya gerek vardır... Mütevazı insan hiçbir gerekçeyle kendini yüceltmeyecek kadar iyi tanır kendisini (Hökelekli, 2013, s. 285).

Türk Millî Eğitimi'nde değerler okulöncesi eğitiminde yapılacak sosyal faaliyetlerle, ilk ve ortaöğretimde hem sosyal etkinlikler hem de ders kitaplarında müfredata serpiştirilerek yapılması karara bağlanmıştır. 1739 sayılı Türk Millî Eğitimi Temel Kanunu'nun Genel Amaçları bölümünde değerler eğitimine yer verilmesi gerektiği açıkça belirtilmiştir.

Türk Milletinin millî, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren; ailesini, vatanını, milletini seven ve daima yüceltmeye çalışan, insan haklarına ve Anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devleti olan Türkiye Cumhuriyetine karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş yurttaşlar olarak yetiştirmek (mevzuat.gov.tr, Millî Eğitim Temel Kanunu).

Bununla birlikte Millî Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığının girişimleriyle değerler eğitimi 81 il valiliklerince yürütülecek şekilde sosyal faaliyet, etkinlik ve ders kitaplarında müfredatlara uygulanması bağlamında bir genelge oluşturulmuştur. Bu genelgede değerler eğitimin kapsamı şu şekilde ifade edilmiştir:

Toplumsal hayatı oluşturan, insanları birbirine bağlayan, gelişmeyi, mutluluğu ve huzuru sağlayan, risk ve tehditlerden koruyan ahlaki, insani, sosyal, manevi değerlerimizin tüm bireylere kazandırılmasında en önemli etken eğitimidir. Bu kazanımlarımızın öğrencilerimize aktarılması da değerler eğitimi oluşturmaktadır (MEB, Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı, 2010).

Daha sonra hazırlanan Değerler Eğitimi Yönergesi'nde özellikle bu çalışmanın amacı doğrultusunda ele alabileceğimiz iki önemli amaç belirlenmiştir:

1. Öğrencilerimizin millî, manevî ve evrensel değerleri hayata geçirmelerini sağlayarak toplumsal dayanışma ve bütünleşmeye katkı sağlamak,

2. Değerlerimizin gelecek nesillere aktarılmasındaki önemli görevi yerine getirerek artan ve değişen risk ve tehditlerden bireysel ve toplumsal korunmayı sağlamak (MEB, Değerler Eğitimi Yönergesi).

Bu yönerge doğrultusunda değer alt başlıkları olarak saygı, sevgi, sorumluluk, hoşgörü, özgüven, empati, cesaret, dostluk, adil olma, yardımlaşma, temizlik, dürüstlük, aile birliğine önem verme, bağımsız ve özgür düşünebilme, estetik duyguların geliştirilmesi, misafirperverlik, vatanseverlik, çalışkanlık, iyilik yapmak, merhametli olmak, alçakgönüllülük, kültürel mirasa sahip çıkma, fedakârlık gibi birçok değerın öğrencilere kazandırılması gerektiği vurgulanmıştır.

Bu bağlamda edebiyatın özellikle romanın değer aktarımında büyük rolü vardır. Özellikle bu çalışmada romanın bu rolü Mehmet Tekin'in ifadesiyle değer dünyasının bir yansıması olarak karşımıza çıkmaktadır.

Roman, modern zamanların çoğu felsefi, kültürel ve ideolojik cereyanların, hatta bu alanlarda meydana gelen dalgalanmaların akis bulduğu bir ayna olmuştur. Bu aynada, modern zamanların toplumsal, siyasal, kültürel ve ideolojik portresini en canlı kesitleriyle bulmak mümkündür... Çünkü roman modern zamanların hafızasıdır (Tekin, 2014, s. 9).

1.2. DEĞERLERİN SINIFLANDIRILMASI

Değerler klasik olarak altı grupta incelenmiştir. Bu incelemenin temelini "Psikolojik Değerler" üzerine yapılan bilimsel araştırmalar oluşturmaktadır. Bu konuda Erol Güngör'ün değerlendirmesi şu şekildedir:

Psikolojide değer testi ilk defa Spranger(1928) tarafından kullanılmıştır. Spranger deneklerini her birinde hâkim olan değere göre şahsiyet tiplerine ayırmaya çalışmış ve herkesin altı temel değer tipinden birine girebileceğini söylemişti. Spranger'den ve daha sonra ondan ilham alarak "Study of Values" adlı geniş bir çalışma yapan Allport, Vernon ve Lindzey (1960) den sonra değerleri altı grup halinde toplamak âdet olmuştur: Estetik, Teorik(veya ilmi), İktisadi, Siyasi, Sosyal ve Dinî değerler (Güngör, 2010, s.84).

Bu tür araştırmalarda deneklere sunulan insan hayatında idealize edilmiş birtakım değerlerin değerler bağlamında kategorize edilmesi istenmiş ya da deneklerin sunulan değerleri tercihlerine ve değerlerle ilgili sorulara verdikleri cevaplara göre bir sınıflandırma yapılmıştır. Bu çalışmalar sonucunda değerler *estetik, ilmi, siyasi, dinî, iktisadi* ve *sosyal* olmak üzere altı grup halinde sınıflandırılmış ve daha sonra yapılan çalışmalar ise bu değer sınıflamasına göre sürdürülmüştür. Prof. Erol GÜNGÖR bu sınıflamaya *ahlaki* değeri de ekleyerek çalışmalarını yedi değer üzerinden sürdürmüştür. Ona göre hemen bütün değerler ahlaki değerlerle ilişkilidir.

Hangi tip mekanizma ile olursa olsun, değerler arasında bir uzlaşma görölmektedir. Buradan bizim problemimiz için çıkan sonuç şu ki, ahlaki değerler kendi başlarına bir kognitif kategori teşkil etmezler; bunların başka sahalara ait değerlerle mutlaka ilişkili olmaları gerekir. Gerçekten, hiçbir değer sahasının başka sahalara olan ilişkisi ahlaki değerlerde göröldüğü kadar sıkı ve yaygın değildir (Güngör, 2010, s.77).

Güngör ahlaki değerin dışındaki bütün değerleri ahlak temelli oluştuğunu savunmaktadır. Ona göre siyasi, ilmî, estetik, dinî, sosyal ve iktisadi tutum ve davranışlar değerleşirken ahlak kuralları çerçevesinde gelişip gelişmediğine bakılmalıdır. Bu bağlamda bu değerlerin oluşmasında temel ölçüt ahlaklıdır. Aksi durumda bir değerden söz edilemeyecektir.

II. BÖLÜM

2.1. SCHRÖDİNGER'İN KEDİSİ KÂBUS VE RÜYA'NIN İÇERDİĞİ DEĞERLER BAKIMINDAN İNCELENMESİ

Tespit edilen ve sınıflandırılan değerler olarak estetik, ilmi, siyasi, dini, sosyal, iktisadi ve ahlaki değerlerin hemen hepsinin temelinde ahlâkî bir tutum bulunduğundan incelememizde birinci sıra ahlaki değere ayrılmıştır. Bu tutum değerler üzerine yapılan bazı araştırmalarda da görülmektedir.

Başka cinsten -mesela ilmî, siyasî- değerler ahlak değerleriyle sıkı bir münasebet halindedir ve bunlar pekâlâ birer ahlaki değer görünümü alabilir. Mesela başkalarının görüşlerine saygı duymak hem ilmin hem de ahlakın gereğidir (Güngör, 2010, s.42).

Alev Alatlî *Kâbus*'ta millet olarak bazı değerlerin yitiminin yıkımlara nasıl neden olduğunu ele almıştır. Kadızade ve Kuran ailesi üzerinden değer yitimlerinin boyutlarını göstermeye çalışan yazar her bir değer yitiminin aile bireylerinde farklı farklı nasıl gerçekleştiğini anlatmıştır. Yazar değerlerin benimsendiği yer olan ailenin önemine değinmiş doğal olarak toplumun ve sosyal yapının özü olan ailenin değersizleşmesinin toplumu da bir çıkmaza sürükleyeceği gerçeğini vermeye çalışmıştır. Rüya'da ise küresel düzene karşı bilinçlenen bireylerin kendi tarihinin derinliklerinden beslenmesiyle nasıl toparlanma sürecine girildiğine vurgu yapmıştır. Ortak duyuş ve düşünüşün önemine değinen yazar bu birliktelikte tarihin büyük bir rol oynadığının önemine değinmiştir. Bu bağlamda bir millet için ait olduğu kültürü korumak hayati önem taşımaktadır.

Kültür, sınıflandırılması yapılan değerlerin tümünü içermektedir.

Çocuk dünyaya geldiği zaman, beraberinde ne dinî, ne ahlâkî, ne hukukî, ne estetik, ne lisanî, ne iktisadî, ne de mantıkî bir vicdan getirir. Bu vicdanları ona kendi milleti, kendi milletinin kültürü verir (Gökalp, 1973, s. 42-43).

Bu bağlamda kişinin doğuştan sahip olduğu birtakım davranış biçimlerinin yanı sıra sonradan içinde bulunduğu toplumdan ve toplumun sahip olduğu kültürel yapıdan etkilenerek sahip olduğu amaç ve değerler vardır. Kişi hangi yönde tavır alırsa geleceği de o yönde şekillenir.

Sosyal bir varlık olan insan birlikte yaşamaktan, toplumsal olmaktan yana tavır gösterir. Şüphesiz toplumsal yaşantı için değerler hayati önem taşırlar (Tekşan, 2016).

Değişim ilim ve teknik dışında bir milletin mayasını oluşturan kültürü etkilememelidir. Özünden kopan kişi vatan saydığı toprakta tutunamaz.

Kültür değişmesini bir milletin kendi kültürünü bırakarak yabancı bir kültürü alması şeklinde anlamamak lazımdır. Kültürün özünü teşkil eden değerler, esas itibariyle değişmezler. Onlar, tohum gibidir. Tohum, kendisi gibi, varlıklara şekil verecek olan genleri ihtiva eder (Kaplan, 2015, s.76).

Alatlı özellikle *Rüya*'da Onarımcılar'ın, İslam öncesi Türk coğrafyası olan Orta Asya'dan Anadolu'ya tarih boyunca Türklere ilmiyle ya da yönetimiyle önderlik etmiş birçok kahramanı örnek alarak -kitapta simülasyon olarak geçmektedir- bir olma, güçlü olma, millet olma ruhunu yeniden diriltmeye çalıştıklarını anlatmak istemiştir.

İslamlıktan önceki Türk kahramanlarının ruhu İslamlıktan sonra da devam etmiştir. Alparslan, Fatih, Kanuni ve onların yanı sıra Türk'e vatan kazandıran yüzlerce ve binlerce kahraman, içlerinde, Oğuz Kağan'ın ruhunu yeni bir şekilde devam ettirmişlerdir. Onlar Oğuz Kağan'ı unutsalar bile, tohum ve kan, onları içten içe idare etmiştir (Kaplan, 2015, s.77).

Yazar, Orta Asya Türk coğrafyasının eski tarihinden bugüne iktisadi, ilmi, estetik, dini, sosyal ve ahlaki birçok değerlendirme yapmış, sosyal ve kültürel değerlerin zamanla nasıl zayıfladığını ve son olarak da bu durumun yirminci ve yirmi birinci yüzyıl Türkiye'sine yansımaları ele almıştır. Bunu yaparken okuyucuyu sonuçtan sebebe doğru götürmüştür. *Kâbus* ve *Rüya*'da pek çok defa geçen bir söz vardır:

Tek bir mih yitirdikti, naldan olduk,
Tek bir nal yitirdikti, attan olduk,
Tek bir at yitirdikti, atlıdan olduk,
Tek bir atlı yitirdikti, zaferden olduk,
Tek bir zafer yitirdikti, ülkeden olduk! (Alatlı, 2014, s. 233).

2.1.1. Ahlaki Açıdan Değer Aktarımı

Türk toplumunun sağlam bir ahlak anlayışı vardır. Bu ahlak anlayışı İslam öncesi ve İslamî kültürün kaynaşmasıyla oluşmuştur. Bu ahlak değerleriyle yüzyıllar boyunca değişik coğrafyalarda hüküm sürmüştür. Bir toplum zamana bağlı olarak bazı değerleri unutabilir ve bu durum zamanla olumsuz bir hal alabilir. Bu bağlamda ahlak anlayışı değişmeye başladığında toplumun geleceği de olumsuz etkilenecektir. Bizi kendimize getirecek ahlaki değerler yüzyıllardır bu milletin hamuruna itina ile katılan mayadan ibarettir. Her ne olursa olsun bu mayaya yaşadığımız coğrafyada insan olma, millet olma şuurunu bize yerleştirecektir.

Bugün dahi ender olmayan mümessillerinde hayranı olduğumuz bu derin ahlak, asırlarca bu milletin ruhunu yoğuran velilerin, dervişlerin, erenlerin eseridir (Kaplan, 2015, s.61).

Yazar, *Kâbus*'ta birçok değer gibi ahlaki değerlerin unutulmaya başlaması veya görmezden gelinmesi üzerine toplumda başlayan bozulmayı işaret etmektedir. Yazar, "Koalisyon" olarak adlandırılan gücün dünyadaki tüm değerleri yok ederek kendi oluşturdukları sözde değerlerle yeni bir düzen kurma peşinde olduklarını anlatır. Romanda ahlaki değerlerden olan sevgiden, işbirliğinden, yardımseverlikten, feragatten ve cömertlikten bahsedilmiş, bunların acilen dönüştürülmesi ve değiştirilmesi gereken birer değer oldukları belirtilmiştir. Romanda "Koalisyon" bencillik, nefret, kindarlık, vahşilik, acımasızlık gibi insanı insan olmaktan, milleti millet olmaktan çıkaran davranışları bir değermiş gibi öne çıkarmakta ve iyi bir insanın sahip olabileceği özelliklerin ancak bunlar olabileceğini, evrensel insan sevgisinin olamayacağını istemektedir. Koalisyona göre iyi bir toplum için değil iyi bir birey için bireyin çıkarları önemlidir. Ayrıca kindarlığı kendilerini tanımlayan iyi bir değer olarak görmekte ve insanları kindar olmaya yönlendirmek istemektedirler. Yardımsever insan yerine hayatta kalmak için birbiriyle yarışan insanı tercih etmektedirler.

İnsan bencilliğinin ve vericiliğinin, KUTSAL KOALİSYON'umuzun önde gelen ilgi alanlarından birisi olduğu açıktır. Sevgi, nefret, çatışma, işbirliği, vermek, almak, çalmak, nekeslik ve cömertlik bunların hepsi KOALİSYON YOLU'ndakilerin çözümlenmeleri ve dönüştürmeleri gereken davranış biçimleridir... Evrensel insan sevgisi ya da insan türünün evrensel çıkarları gibi

modernist hurafelerin YENİ DÜNYA DÜZENİ'nde hiçbir anlamı yoktur (Alatlı, 2014, s.63-64).

KOALİSYON YOLU'ndaki bizlerin 'iyi insan'dan anladığımız, ölüme bilerek, isteyerek, başkalarının selameti için koşan insan değildir! Bizim 'iyi insan'dan anladığımız, aş ve eş yarışında birinci gelen insandır!.. İyi insanlar, kindar insanlardır. Kindar, Koalisyon'un güzel isimlerinden birisidir (Alatlı, 2014, s.68-69).

Koalisyon iyi bir insanın iyi bir üremeden doğabileceğini, iyi bir üremenin ise özgür sekse bağlı olduğunu belirtmektedir.

YÜCE PİR, bireysel farklılıkların nedeni olan özgür seksin önündeki engellerin kaldırılmasını emreder... VASILLAR MECLİSİ, aldığı bir kararla özgür seks ve en iyi genleri bulma yolundaki engelleri kaldırmıştır (Alatlı, 2014, s.66-67).

Yazar Yeni Dünya Düzeni'nde gerçek manada "iyi"nin yeri olmadığını belirtmektedir. Yazara göre bu düzen tamamen çıkar ilişkisine dayalı genetik bir yapının peşindedirler. Ahlaki değerlerden sevgi yerine nefreti, yardımseverlik yerine bencilliği, iyilik yerine kindarlığı ön plana çıkarmışlardır. Yazar, ayrıca, düzenin en iyi gen için özgür seksi tercih etmesini var olan ahlaki düzene karşı bir durum olarak sunmaktadır.

Koalisyon'un hemen her alanda ilham kaynağının Eros olduğundan bahsedilmektedir. Eros "Halis bir var olma coşkusu ve enerjisi" olarak görülmekte ve insanlığın erotik varoluşa muhtaç olduğundan bahsedilmektedir.

Eros, halis bir var olma coşkusu ve enerjisidir.

KUTSAL KOALİSYON'umuz ilhamını EROS'tan alır.

KOALİSYON, EROS'u yüceltir (Alatlı, 2014, s. 173).

Türk Dil Kurumunun sözlüğünde "Eros" ruhsal çözümleme açısından cinsel eğilimler ve bundan doğan isteklerin tümü, Yunan mitolojisinde aşk tanrısının adı olarak açıklanmaktadır (TDK, 2008).

Yazar, romanda hayatın ve var olmanın anlamını cinselliğe bağlayan Koalisyon'un ahlaki bir değer olan cinsel dürtülerin bilinçaltına itilmesini kabul etmediğini ve özgür bir cinsellik öngördüğünü dile getirmektedir. Böylelikle

kendilerince en iyi, en bencil insanın devamını sağlamak istediklerini vurgulamaktadır.

Kâbus'ta neredeyse baştan sona roman başkahramanı İmre Kadızade'nin Türk toplumuna bakışı ve Koalisyon'un yeni dünya düzeni görüşünden yola çıkılarak bir "değer" görüntülemesi yapılmıştır. Yeğeni Devrim Kuran'ın ölümüne sebebiyet vermekten yargılanan İmre Kadızade'nin mahkeme süreci romanın bütününde devam etmektedir.

Üyelerin hemen hepsinin Koalisyon'a dâhil olduğu mahkemede her şeyin bilime dayandırılması gerektiği vurgulanmaktadır. Koalisyon'a göre iyi ve kötü, iffet ve iffetsizlik sınırlandırılmaz. Çünkü bu kavramlar bilimsel olarak kanıtlanamaz. Ayrıca sevgi kavramı da bilimin bulgularına uymadığından boş bir ifade olarak kabul edilmekte ve bencillik öne çıkarılmaktadır. Henüz gerçekleri kavrayamamış olan İmre Kadızade Koalisyon'a dâhil olabilmek için talip olma yolunda neredeyse tam da onlar gibi düşünmektedir. Kadızade'nin mahkeme esnasında geçmişte yeğeni Devrim Kuran ile yaptığı bir konuşmanın hologramında bazı değerlere nasıl baktığı görülmektedir.

İyi insan olmak, kötü insan olmak, bunlar boş lâflar. İnsan sevgisi, evrensel sevgi bunlar da boş lâflar. Bilimin bulgularına uymuyor (Alatlı, 2014, s. 176).

Ahlakı iyiliğin temeli olarak görmeyen Kadızade onu zoraki yaptırılan bir davranış olarak tarif ediyor.

Ahlâki değerler sopa ile ayakta durur. Allah'ın sopası, toplumun sopası, devletin sopası (Alatlı, 2014, s. 177).

Yazar, Türk toplumunun bir ferdi olan Kadızade'nin tutumunun öz değerlerin yok olmaya yüz tutması şeklinde görmektedir. Bilim ve bencillik gerçek bir değer gibi ortaya konulurken bilimle değerlendirilemeyen hemen her şey yok sayılmaktadır.

Kadızade doksanlı yılların tanınmış bir psikoloğudur ancak yeğeni Devrim'i yaşadığı psikolojik sorunlardan kurtaramamıştır. Devrim'in sorunlu bir genç olmasını aileye bağlayan Kadızade aynı zamanda kendi ailesi de olan Devrim'in annesini, babasını, dedesini, babaannesini değişik yönlerden ele alarak eleştirmiştir.

Yazar, ahlaki değerlerin yitiminin toplumun çözümlmesine etkisini başta Kadızade ve Devrim olmak üzere Kadızade ve Kuran ailelerinin neredeyse tüm bireyleri üzerinden vermeye çalışmıştır. Yazar aynı zamanda değerlerin kaybedilmesini ailenin kaybedilmesine bağlamaktadır. Aslında yazarın yapmak istediği, ele aldığı iki aile üzerinden toplumu yargılamaktır. Bu durum Devrim Kuran'ın İmre Kadızade'ye iki aile için sarf ettiği sözlerden anlaşılmaktadır. Yazar, toplumun çekirdeği olan ailedeki çözülmeyi aile fertleri arasındaki yalanlara bağlamaktadır. Kimsenin kimseye dürüst davranmadığı ifade edilmektedir.

Bizim ailemizi bir arada tutan yalanın yapıştırıcılığıdır, İmre Teyze!.. Ailemizi bir arada tutma çabamızda en büyük desteğimiz yalandır! Yeah! Bizde herkes herkese yalan söyler! Yeah! Bekir Müjgan'a, Müjgan Ekim'e, Toprak'a, bana! Biz Osman Dedeme! Yeah! Osman Dedem bize! Yeah! Asıl düşündüğümüzü hiç söylemeyiz, hiç hiç hiç söylemeyiz! Yeah! (Alatlı, 2014, s. 275).

Devrim'in iyilik ve kötülükle ilgili düşüncelerine değinen yazar, Devrim'in ağzından aslında dönemin gençlerinin bu kavramlara bakışını ortaya koymuştur. Ahlaki bir değer olan bu iki kavram bir çıkar ve ego sorunu olarak görülmektedir.

Kötülük! İyilik! Bunlar, göreceli kavramlardır ve kişiden kişiye değişir! Son çözümlemede herkes kendi egosunu tatmin etmek peşindedir (Alatlı, 2014, s. 275).

Ahlaki bir çerçevede ele alınabilen cinsellik, Kuran ailesi ve ailenin çevresindeki kişiler bağlamında aktarılmaya çalışılmıştır. Bu durum hem geleneğe bağlı aile bağlamında hem de sosyal görüş bağlamında ortaya konulmuştur.

Bu nokta Osman Kuran'ın 'Erkek, kadına aşırı muhabbet göstermemelidir.' noktasıydı... 60'lı yılların sonlarında cinsel ahlak, devrimcilerin hasımlarına karşı kullandıkları bir silah haline geldi (Alatlı, 2014, s. 317).

Romanda Fransa'da öğretim üyesi ve aynı zamanda anarşist olarak tanıtılan Erdoğan Olgun'a göre insanlar cinsel özgürlük için laik olurlar. Yazar, laikliğin bazı kişiler tarafından nasıl algılandığını ve tamamen kendi istekleri doğrultusunda benimsendiğini vurgulamaktadır. Bu durum değer yitimi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Adam gibi düzüşmek isteyip de içine doğduğu coğğafya icabı kitaplı dinleğe çatanın laik olmaktan başka çağesi yoktuğ (Alatlı, 2014, s. 327).

Devrim'in çevresindeki şahıslardan biri olan Levent adlı bir gencin sadece dinî nikâhla bir kızla yaşaması; bazı devrimci gençlerin ise "*muta*" denilen ya da onların deyimiyle "*devrimci nikâhı*" yapmaları hem dinî hem ahlaki hem de sosyal değerlerin deforme olmuş halini bize yansıtmaktadır ki eski Türkiye'nin ideolojik yapılarındaki bozulmaları gözler önüne sermektedir.

İmre Kadızade Toprak'la konuşurken Buda ve Aristo'dan bahseder. Aristo'nun zekâyı, Buda'nın akıllı simgelediğinden bahseder. Zekâ seçildiğinde ölü sevicisi ve hayata adapte olunacağı; akıl seçildiğinde ise insanları yaşatmaya çalışılacağı, özgür ve hoşgörü sahibi olunacağı şeklinde düşüncelerini sıralar.

İmre Kadızade bu yaklaşımıyla toplumun değer yargısı ahlak kurallarından bahsetmekte ve Toprak'ı akıllı seçmesi için yönlendirmektedir.

Oğlum, akıl Buda'dır, zekâ Aristo...hayata Aristo gibi bakarsan dünyayı ak-kara'ya, doğru-yanlış'a indirgersin... Aristo bencilliktir, Buda kader... Zekâ bilimdir oğlum, akıl din (Alatlı, 2014, s. 442-443).

Kadızade Devrim'in durumunu analiz ederken iyi-kötü kavramlarının netleşmediği, ahlakın vicdanın ve merhametin derin yaralar aldığı bir toplumu işaret ederek çürümenin çoktan başladığını ve sanki bir "son"un yaşandığını dile getirmektedir.

Dahası o zamanlar adını koyamamış olmakla birlikte, ülkede doğru-yanlış, iyi-kötü kavramlarının bacaklarının titrediğini, ahlâkın, vicdanın, merhametin derin yaralar aldığını görebiliyor, çürümenin izlerini vahşetperver Kadızadeler'e kadar sürebiliyordum. Eroin Devrim'i nasıl kemiriyorsa, başka bir şeyler de bizi, hepimizi kemiriyordu (Alatlı,2014, s. 615).

2.1.2. Sosyal Açıdan Değer Aktarımı

Sosyal değer temel değerlerin başında gelir çünkü insanı ve insan sevgisini ön planda tutar. İnsanın kendine ve içinde yaşadığı toplumun diğer fertlerine karşı sergilediği tutum ve davranışlar sosyal değerlerin oluşmasında önemli yer tutar. Zaman içerisinde kalıplaşmış ve yerleşmiş toplumsal değerlerin kişileri bağlamında nasıl çatıştığını, bu çatışmaların toplum olma yolunda bireyden

başlayarak aile ve topluma özellikle negatif yansımaları *Kâbus* ve *Rüya* kitaplarında ele alınacaktır. Bireyi birey, aileyi aile, toplumu toplum yapan saygı, sevgi, hoşgörü, dürüstlük, yardımseverlik, sorumluluk gibi alt değerler başta olmak üzere birçok sosyal tutum bu iki kitapta bir bütün olarak görülmeye çalışılmıştır.

Kâbus'ta yazar, yeni dünya düzeni dizayncıları kendi güçlerini korumak ve tüm dünyayı kendi kurallarıyla yönetebilmek için "kültür"ü karşılarında önemli bir engel olarak gördüklerini ve millet ruhu taşıyan her toplulukta, özellikle Türk toplumunda, kültürü dejenere etmeye çalışmakta olduklarını, böylelikle çözümlenin hızlı bir şekilde gerçekleşmesini istediklerini anlatmaktadır.

Kültür, değişime direnç gösterir, gelişmeyi engeller. Kültür, her türlü ayrışmayı 'doğru'dan sapma, sapkınlık olarak görür, engelleme ve yaptırımlarla karşı karşıya bırakır. Kültür bireylerin içine 'yeni'nin korkusunu salan bir firavundur, tirandır! (Alatlı, 2014, s. 14).

Bu ifadeler KOALİSYON'un başkanışmanlarından Mikail Arısoy'un, İmre Kadızade'nin de aralarında bulunduğu mağdurlara, ıslahhanede yaptığı bir konuşmadan alınmıştır.

Koalisyon üyelerinden Dr. Evangelista eski Türkiye toplumundan bahsederken anne merkezli bir eğitimden söz etmektedir. Bu durumun bireyin dışı açılmasını, sosyalleşmesini ve yaratıcı olmasını engellediğini belirten Dr. Evangelista çocukların hep "biz" toplumu oluşturduklarını hiçbir zaman kendi "ben"lerini oluşturamadıkları şeklinde düşüncelerini dile getirir.

Evangelista, eski Türkiye'de çocukların temel büyüme ortamının 'kadınlar topluluğu' olduğunu hatırlattı... Biz toplumu, ben'in sürüden ayrılmasına, uçmasına izin vermeyen toplumdu... Her sıçrama, sıçranılan kültürden farklı bir kültür taslağı çizer (Alatlı, 2014, s. 36-37).

Yazara göre Yeni Dünya Düzeni, toplumdan bireye geçilmesini öngören bir anlayışı yaygınlaştırmak istemektedir. Yazar, düzenin bu anlayışı tercih etmesini topluluk olamayan bireye nüfuz etmenin daha kolay olacağına bağlamaktadır.

Koalisyon'a karşı milli birliği sağlamaya çalışan Onarımcılar hakkında konuşan İmre Kadızade ve Prof. Kürşat Urallar, Onarımcılar'ın tespiti olan önemli bir durumu ele alırlar ki buna göre Koalisyon'un kurduğu Psikolojik Savaş

Ünitesi'nin eski Türkiye halkını moronlaştırmak için kullandıkları üç yöntem vardır. Bunlar, sözcük anlamlarının konfüzyon yaratacak şekilde kaydırılması, özel kortikol alanlarda kodlanmamış kelimelerin sirkülasyonunun artırılması ve zihinde karşılığı olan bir kelimenin başka bir kelime ile değiştirilmesi suretiyle bellekten düşürülmesi şeklindedir. Bu durum kitapta şöyle anlatılmaktadır:

Onarımcılar, Wernicke alanına üç ayrı yöntemle saldırıldığını iddia ediyorlar. Bunlardan birincisi sözcük anlamlarının konfüzyon yaratacak şekilde kaydırılmasıdır. Sıkça kullandıkları bir örnek var, eski Türkiye'nin 'hak' formatı. 'Hak' kelimesinin Türkiyeli Mağdurların zihinlerindeki geleneksel tasarımının, 'batıl' formatının zıddı olarak, doğru, gerçek, adi, harcanmış emek karşılığı vacip ve lâzım kavramlarından oluştuğuna, yalansız olma durumunu içerdiğine dikkat çekiyorlar... Böylece, bir araya geldiklerinde birbirlerini daha fazla incitmek için 'hak' kelimesini kullanmamaya özen göstermeye başlıyorlar. Sonuçta 'hak' kelimesi, kendisine ilişkin tüm diğer bilgi, düşünce, tasarım ve tasavvurlarla birlikte dilden ve dolayısıyla bilinçten düşüyor... İkinci cephede, özel kortikol alanlarda kodlanmamış kelimelerin sirkülasyonunun artırılması var. Bilimde, sanatta, günlük yaşamda, her alanda, her gün yüzlerce kelime sesli var. Bunlar, yabancı lisanlardan alındıkları için, gürültü olarak nitelendirilebilecek düzensiz uyaranlar. Mağdurların formatı bunları tanımıyor, yorumlayamıyor. Ancak gürültü sistemli bir şekilde artırılıyor, böylece bir yandan Mağdurların tanıdığı formatlar bastırılırken, diğer yandan kendi yeni formatlarını üretmesini engelliyor... Böylece, dışarıdan izlendiğinde sadece yabancı dil bilmeme sorunuymuş gibi görünen suskunluk, aslında büyük bir şaşkınlık ve amnezi, bellek kaybı... 'Üçüncü taktik, Mağdurun zihninde karşılığı olan bir kelimeyi, çağrışım yapmayan bir başka kelime ile değiştirmek suretiyle düşürmek esasına dayanıyor' diye sürdürdü, Örneğin, 'Beytüllahm' gibi bir kelime, bir özel isim, 'Bethlehem' kelimesiyle ikâme edildiğinde, tek tanrılı dinlerin mukaddes bildikleri Davut, Süleyman ve İsa Peygamberlerin doğdukları bu Ürdün şehri, Wernicke'deki karşılığı ile buluşamayacak, şehre ilişkin tüm bilgi, düşünce, tasarım ve tasavvurlar bir daha geri gelmemek üzere kaybolacaklardır'... 'Soyadı Kanunu' dedi İmre Kadızade, birden, 'Soyadı Kanunu. Eski Türkiye'de sülâleler de böyle düştü! İnsanlar genlerinin izini süremez oldular çünkü soyadı kanunuyla birlikte yeğenler amcalar dayılar, her biri bir başka soyadı aldı, izlerini kaybettirdi (Alatlı, 2014, s. 159-160).

Yazar, Yeni Dünya Düzeni'nin yapmaya çalıştığının bireyi geçmiş bağlarından tamamen uzaklaştırmak olduğunu vurgulamaktadır. Yazar ayrıca, köklerinden uzaklaştırılan kültürel belleği unutturulan bireyi etkilemenin çok daha kolay olacağını da vurgulamaktadır.

Kadızade ve Urallar arasındaki konuşma bireyi yalnızlaştırma üzerinedir. Bu bağlamda "kültür" kavramını yok etmeye yönelik çalışmalar öngörülmekte ve Koalisyon'un asıl amacı vurgulanmaktadır.

Aileleri parçalayacaksınız ki birey yaşama şansı bulsun! Bakın, sülâle ve ailelerde hiç istenmeyen bir vericilik vardır. İnsanlar, kendilerini diğerlerinin esenliği için feda etmeye şartlandırılmışlardır... Geçmiş yüzyıllarda sürekliliğin, bütünlüğün ve anlamlılığın taşıyıcısı olarak hak etmediği bir korumacılığa mazhar olan kültür, Wernicke alanında hapsedilmiş bir formatlar bütünü olarak statükocudur, dondurucudur. Değişime direnç gösterir, gelişmeyi engeller... YÜCE PİR'in planı 1950'den beri adım adım yürüyor. KOALİSYON İletişim Uzmanları, yeni formatları sistematik olarak yaymaya devam ediyorlar. Özünü KOALİSYON formatlarında bulan Tekleşmiş Bireylerin sayısı her gün artıyor (Alatlı, 2014, s. 160-161).

Romanda Yeni Dünya Düzeni adına Koalisyon, bireyi tamamen kendi yalnızlığında kaybedip onu ruhsuz, duygusuz, bencil bir insan haline getirmeye çalışmaktadır. Kültürü ise bu bağlamda en büyük düşman olarak görmektedirler. Toplumunu paramparça yaparak tekleşmiş, kendi sorunlarıyla boğuşan bireyler üretip dünyayı daha kolay ele geçirmek amaç olarak belirtilmektedir.

Rüya'da ise bu durumun farkında olan Onarımcılar, Koalisyonun bu çalışmasına karşılık "Beyaz Turna Yassaları"nı devreye sokmuşlardır. İmre Kadızade'ye Onarımcılar bu yasalardan bahsetmekte, bu yasalarla arzu edilen hedefe yani "Murat"a ulaşılabileceğini anlatmaktadırlar. Beyaz Turna Yassaları, dürüstlük, yiğitlik, sadakat, nezaket, denge olarak belirlenmiştir. Ayrıca Onarımcılar'ın simgesi olan "Dört Yapraklı Yonca"da bulunan akıl, ahlak, adalet ve adap bu durumla doğrudan bağlantılıdır. Yazar, burada murat edilenin, kendini, değerlerini bilenlerin bir araya gelip bir güç birliği olduğunu vermektedir. Bu bağlamda Onarımcılar'ın "Dört Yapraklı Yonca"sı bize 11. yüz yılda Yusuf Has Hacip tarafından yazılan "Kutadgu Bilig"i hatırlatmaktadır ki güçlü bir devlet ve millet için öğütler verilen eserde dört sembol isimden bahsedilmektedir: Kün Togdı(hükümdar) kanun ve adaleti, Ay Toldı(vezir) mutluluğu, Ögdilmiş(vezirin oğlu) akı, Odgurmuş(vezirin kardeşi) akıbeti temsil etmektedir (bkz. Kabaklı, 1997, C. 2, s. 192).

Beyaz Turnacıların Murat'a koşum vurdukları bir an vardır. Beyaz Turnacıların maneviyatın evrensel enerjisine koşum vurdukları o an, düşmanı zifiri karanlıkta sezebildikleri, çıplak elleriyle mermer blokları kırabildikleri andır. Bedeni bir damla su gibi düşünün. Bir damla su tek başına, güçsüz ve zararsızdır. Ama tsunami? Tsunami ile kim baş edebilir? Murat, tsunamidir... 'Ancak seçkincidir Murat. Nezaket ister. 'Nezaket', yani, saygı, sevgi, tevazu, edep... Dürüstlük, Yiğitlik, Sadakat, Nezaket, Denge diye özetledi Fazıla... Denge, 'Ayağı Yerde Başı Bulutlarda' dediğimiz merteye. 'Ayağı yerdelik'ten gerçekliği, mücessem ve kadim değerlere adanmışlığı anlamalısınız... 'Başı Bulutlarda' olmaktan ise, özgürlüğü, tazeliği, yaratıcılığı, düşünülmeveni düşünmeyi, Aşk'ı. Aşk içermeyen Akıl, Ahlak, Adalet, Adap öğrenmeyi zorlaştırır (Alatlı, 2013, s. 127-128).

Romanda Onarımcılar'ın, Koalisyon'un millet üzerindeki yıkımına karşı geliştirdikleri Beyaz Turna Yasaları bir nevi onarım yasaları olarak sunulmuştur. Özellikle insanların kendi arasındaki tutum ve davranışlarında, yaptıkları işte, millet, tarih ve inanç ekseninde sergilemeleri gereken bir takım kurallardır bunlar. Yazar, Yeni Dünya Düzeni karşısında Onarımcılar üzerinden "murat etme"yi tavsiye etmektedir. Yazara göre "Murat" samimi olarak inanmaktır. Hedefe

götürürken dürüstlük, samimiyet, gayret, akıl, aşk, ahlak, adalet ve derin bir iman gerektirir. Hal böyle olunca insan zayıf görünse de önünde duracak bir güç olamaz. Yazarın bu ifadesi Mehmet Kaplan'ın Türklerin cihangirlik idealiyle ilgili bir sözünü anımsatır bizlere.

İslamiyet Türklerin yiğitlik duygusuna ve cihangirlik idealine tamamıyla uygun düşüyordu. Üstelik fethedilen ülkelerde barışı tesis eden, hak ve adalet esasına dayalı bir sosyal nizamda getiriyordu (Kaplan, 2015, s. 72).

İmre Kadızade'nin duruşmasında onun çocukluk anılarına inildiğinde, dedesinin evinde yemek yerken yer sofrasına oturulduğundan ve yemeğin ısıtılarak yendiğinden bahsedilmektedir. Bu durumun peygamber efendimizin sünneti doğrultusunda yapıldığı da belirtilmektedir.

İki büklüm bir vaziyette yer sofrasında yemek zorundaydık. Çünkü sünnetmiş, sallallahu aleyhi vesellem efendimiz yerde yermiş! (Alatlı, 2014, s. 206).

Yazar, zaman zaman Kadızade aracılığıyla inancımıza dair kaynaklardan da bahsetmektedir. Yazar, Kadızade'yi yaşadığı an ve geçmiş arasında gelgitlerle kendisinden ve ait olduğu değerlerden tamamen kopmasını engellemektedir. Aynı zamanda bir değer kaybı olarak görülen bu durumu ortaya koymuştur.

Kadızedelerden Ömer'le ilgili bir durum dile getirilirken "köylü " kavramı üzerine milli değerlere bağlı insanlar tanımlaması yapılır. Bu durumu Koalisyon'un benimsemediği hatta köylü insanların mağdur olarak nitelendirildiği de belirtilir. Koalisyona göre mağdur insan kurtulma aşamasında olan insan demektir. Kitapta bu durum şöyle anlatılmaktadır:

Ömer, ayağının tozuyla, 'büyük şehirlerde yaşayan aydın ve bürokrat çocuklarının Türk milletinin öz değerlerini tanımadıklarını tespit' etti. Bu insanlara 'milli kültürü kazandırmak, milli değerleri ve halkı sevdirmek mukaddes görevini, Anadolu'nun çeşitli bölgelerinden gelmiş, milli değerlere ve töreye bağlı gençler' olarak 'kendilerinin' üstlendiklerini ilan etti... Bu meyanda, kırsal kesimin KOALİSYON'a uzaklığını... öyle çok tekrar ettiler ki, Körkuyu, bambaşka bir yer, adeta tapılası bir Mağduriyet iremi, Mağdurlar Cenneti oldu çıktı. Biz, Mağduriyete itilmiş filan değildik. Ne münasebet! Biz, bencil olmadığımız, verici, 'diğerkâm' insanlar olduğumuz için Mağduriyeti seçmiştik! (Alatlı, 2014, s. 224-225).

Koalisyon' a göre köylü mağdur demektir. Çünkü bencil değildir. Bencil olmadığı için de kurtarılması gerekir. Yazar, köylünün, üreten ve diğerkâm

olduğunu vurgulamaktadır. Yazar, ayrıca diğerkâm olan köylüyü mağdur olarak hatta tehdit olarak gören Koalisyon'un amacının köylüyü bencil bir yapıya büründürmek istemelerine bağlamaktadır. Ayrıca Ömer'in köylüyü millî değerlere, kültüre daha yakın görmesini sağlayan yazar bu bağlamda Anadolu insanını ön plana çıkarmıştır. Dile getirilen mağduriyetlik meselesi bir değer olan cömertlikle eş tutulmuş, gerçek insan olabilmek için karşı değer olan bencillik vurgulanmıştır.

Islahhanedeki duruşma esnasında İmre Kadızade, çocukluğunun geçtiği Körkuyu'yu, Anadolu'nun kırsal coğrafyasına genelleyerek yoksulluktan ve Anadolu insanının safiyetinden nefret ettiğini ifade eder. Safiyeti ilkellik olarak görür.

Yoksulluğun her türlüünden, maddisinden manevîsinden her türlüünden nefret ediyorum. Zaman içerisinde odun sobasına şairanelik atfedenden de Anadolu köylüsünün safiyetini yitiriyor olmasına hayıflanarlardan da nefret ettim. Safiyet diye yücelttiğimiz ilkellikti çünkü (Alatlı, 2014, s. 230).

Kadızade tarafından sosyal bir değer olan saflık, mütevazılık ilkellik olarak görülmektedir. Yazar, Kadızade'nin Koalisyon aracılığıyla değerlerine uzaklaştığını, hatta mütevazı yaşamı dahi yoksulluk ve ilkellik olarak algıladığını ortaya koymaktadır.

Kadızade, annesiyle birlikte dayısında kaldığı zamanları düşünürken tabağındaki yemeğin hepsini niçin bitirmesi gerektiği üzerine aldığı telkiden bahsedilmiştir.

...arpayla beslenen çocukların var olduğu yoksul ülkemizde tabağımıza konan son bezelyeye kadar yemek zorunda olduğumuzu bilirdik (Alatlı, 2014, s. 241).

Hem sosyal hem iktisadi bir değer olarak görülmesi gereken bu durum yazar tarafından Türk ve Müslüman bir toplumun varlıkta ve yoklukta dahi şükürle hareket ettiği gerçeği olarak ortaya koyulmaktadır.

Kâbus'ta İmre Kadızade ve Devrim'in annesi arasında geçen bir konuşma gençlerin başına buyruk davranışları ve bireysel özgürlük üzerine düşünceleri sorgulanmış, mevcut durumun vahameti“Bunlar Özal kuşağı! O kör olasıca Özal, bunları böyle yaptı! “ (Alatlı, 2014, s. 270) şeklinde dönemin siyasi anlayışına

bağlanmıştır. Siyasi bir yönünün olması yanında sosyal bir durum olarak karşımıza çıkmaktadır.

Romanda 1980 darbesi sonrası sıkıyönetim hükümetinden sonra gelen sivil hükümetin getirdiği özgürlükler eleştirilmiş bir bakıma Devrim'in başına buyruk hareketleri dönemin sivil siyasetine bağlanmak istenmiştir. Ailede başlayan olumsuzluklar, Devrim'i her şeye karşı tavır alan bir kişilik haline getiren anne baba tavırları görmezden gelinmiş, bütün suç aile tarafından dönemin siyasi iradesine bağlanmıştır.

Sosyal bir değere sahip olan yemek kültürü *Kâbus*'ta Devrim'in babası Bekir'le yemek yerken karşımıza çıkmaktadır. Kebap kültürünü, sunulan bir değer olarak görmek mümkünken baba ve kızın karşılıklı alkol alması karşı bir değer yani değersizlik olarak ele alınabilir.

Babam, 'Gül Hanım, söyle şunlara kebab getirsinler!'... Şişeyi açtı, bana şarap, Bekir'e viski doldurdu. Yemekte iyi gider diyerek teybe kaset sürdü (Alatlı, 2014, s. 293-294).

Devrim ile babası arasında geçen bir konuşmada baba, annenin kendisini her alanda rakip olarak gördüğüne, bu durumun, çocukların babaya tavır almasıyla sonuçlandığına değinilmiştir.

Hep benden şikâyet etmiştir. Önüne gelene beni çekiştirmiştir. Kime sorarsanız sorun, bir koca, bir baba, bir erkek olarak benden daha kötüsü olmadığını söyleyecektir. Sizi de aleyhime çevirmiştir... Mesele başkadır... Mesele, benden aşağı kalmamaktır. Bu yarışta kazanması mümkün değildir ama bu tutumu çocuklarımı bana karşı çevirmeye yetmiştir (Alatlı, 2014, s. 298-299).

Yazar, toplumda ailenin nasıl çözüldüğünü, dağıldığını ortaya koymak için Devrim'in anne ve babasının birbirlerine karşı tutumlarını ortaya koymuştur. Kadının özellikle erkekle rekabeti aile içinde huzursuzluk çıkarırken erkeğin vurdumduymazlığı da bu durumu doğrudan etkilemiştir. Çocukların kadın ve erkek arasında sevgi yarışında araç ve bir tür silah olarak kullanılması yazar tarafından ailenin topluma yansımaları şeklinde sunulmuştur.

Dönemin genç nesli ele alınırken Devrim'in babası kendi gençliğinden örnek verir. Bir zamanlar âşık olduğu bir kız ile kendisinin ne kadar farklı dünyalarda yaşadığını anlatır.

Türkiye'nin gerçeklerinden, milli kültürden ve Türk cemiyetinden o kadar uzak, o kadar habersiz ki! Burada doğmamış, bu topraklardan beslenmemişe benziyor... Biz ciddi konularla meşgul olan küçük gruba, Mehin de kantin ve çay eğlencelerini kaçırmayan büyük kitleye dâhil.

Biz, cumartesi ve Pazar günlerini müze, saray ve camileri gezerek, Mehin Hanım da ya bir arkadaşına evci çıkmak veya bir çay partisine gitmek suretiyle geçiriyor (Alatlı, 2014, s. 313).

Dönemin gençlerinin sosyal yaşantısı üzerinde durulurken onların kültürel değerlere bakışı da sunulmaktadır. Yazara göre gençlerin bir kısmı vaktini magazin haberlerle geçirirken küçük bir kısmı da memleket meseleleriyle geçirmektedir. Yazar, özellikle gençlerin yaşam biçimi üzerine aktarımlarda bulunmuştur.

Kâbus'ta, Bekir'in âşık olduğu Mehin'le değil Müjgan'la evlendirilmesi, Ömer'in Safranbolulu Melek'le değil teyzekızı Ayla ile evlendirilmesi, Anadolu insanının gerek maddi gerek manevi nedenlerle aile ya da sülale içi birlikteliği sağlamak için kullandığı sosyal bir gelenek olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bekir'in Mehin'i gibi Ömer'in de Safranbolulu Melek'i vardı... Sonunda Ömer'i de teyzekızı Ayla ile evlendirdiler... Sonuç, hemen her zaman iyi-kötü ama mezara kadar süren evliliklerdi (Alatlı, 2014, s. 318-319).

Devrim ile babası, Anadolu erkeğinin kadın üzerindeki aşırı koruma ve sahiplenme isteğinin, sonradan kadında olumsuz davranışlar olarak tezahür etmesi üzerine konuşurken, kadının cinsellik dâhil çoğu alanda kendini bulamayışı vurgulanmaktadır.

Kadın, öyle yutmuş ki bu sahiplenme geyiğini, bir gün refakatçisiz kalsa, düz yolda yürüyemez olmuş. Bir gün yalnız kalsa kendisini ihmal edilmiş, gözden çıkarılmış saymış(Alatlı, 2014, s. 326).

Yazar, erkek tarafından koruma ve sahiplenme bakımından kadının üzerine aşırı düşülmesini, bunun sonucu olarak kadının her daim erkeğini yanında görmek istemesini ve kendini hayata karşı erkekten daha güçsüz hissetmesini özellikle erkeklerin ağzından sunarak toplumun algısı ortaya koymuştur.

İmre Kadızade eski Türkiye'nin törenleri dediği " misafirperverlik" üzerine karşı komşusuyla ilgili, misafiri kapıda karşılama, hoş sözler sarf etme ve

ikramlarda bulunma gibi anılarından bahsetmektedir. Bu durum sosyal bir değer olarak karşımıza çıkmaktadır.

Tabak boş gönderilmez adabı gereği ben de ayva reçeliyle doldurarak iade ettim ki bu da bir başka ritüele hizmetti ve ilişkinin kapısını araladı... Buyurun komşum, buyurun! Efendim, ayaklarınıza sıcak su mu döksek, soğuk su mu döksek!.. Kahve içmeden bırakmayacaklarına yemin ettiler (Alatlı, 2014, s. 384-385).

Burada komşuluk ilişkileri sosyal bir değer olarak yansıtılmaktadır. Ancak, yazar, Kadızade'nin bu değerleri sıkıcı ve sıradan bir ritüel gibi algılamasını değerlerin zamanla nasıl bozulduğunun bir göstergesi olarak sunmaktadır.

Kâbus'ta geleceğe dair ümit vermeyen bir gençlikten söz edilmektedir. Bu durum eski Türkiye'nin sonu gibi gösterilmektedir. Herhangi bir toplum projesinin arkasında bir "fikir" in yattığı dile getirilmekte, uygulama esnasında ise yarattığı trajedilerin görmezden gelindiği belirtilmektedir.

... her yeni toplum projesinin arkasında bir 'fikir' vardı ve bu 'fikir' önünde eğilinecek, yarattığı trajediden daha çok önemsenecek, kısımları küçültecek, kurbanları –bilimzede köpecikler misali – esef verici kayıplardan ibaret sayılacak bir 'fikir' olurdu!.. gençlerin pozitivistten, sosyalizmden sonra Allah'tan da umudu kesiyor olmalarının somut belirtilerini görüyordum (Alatlı, 2014, s. 421).

Romanda toplum üzerine yapılan projelerin toplumu ve gençleri iyileştirici değil onları kendi geleceklerinden koparıcı özellikler taşıdığı vurgulanmaktadır. Yazar, bu durumun gençleri sosyal bir bütünlük oluşturamadan değerlerin uzaklaşabildikleri şekilde ortaya koymaktadır.

Kâbus'ta, Kadızade'nin İslahhane'deki savunması esnasında "hak" kavramından bahsedilmiş eski Türkiye'de her kesimin "hak" ı mensup olduğu fikre göre yorumlamasının kişiler arası çatışma ortamı oluşturduğu ve bunun da herkesin zararına olduğu üzerinde durulmuştur.

'Hak' formatının Korkuyu'daki karşılığı, mutlak doğru yani Allah, Kur'an ve İslamiyet'ti. Kelime, Yüksek Öğretmen Okulunda, 'harcanmış emeğin karşılığı' olarak gereğinde 'söke söke' alınacak işçi ücretleri olarak kullanılabilir şekilde alandı, kırsal kesimden gelen arkadaşlara öyle takdim edildi. Serbest liberaller, 'hak' derlerken, sermaye sahiplerinin 'meşru mülkiyeti'nden bahsediyorlardı. Kitap Kulübünde Devrim Kuran, 'hak' formatıyla tanıştığında, kelime, 'serbest seks' çağrıştıracak şekilde yeniden alandı. Toprak Kuran'ın 'hak'tan anladığı, 'Cumaya gelmeyenlerin evlerini yakmak'tı.

Ekim Kuran, 'hayvan hakları'ndan bahsederken, dünya nimetlerinden onlara düşmesi gerektiğini düşündüğü 'pay'dan bahsediyordu (Alatlı, 2014, s. 487).

Yazar, "hak" kavramının toplumun birçok kesimi tarafından kendi değer algıları doğrultusunda yorumlanıp ortaya konduğundan dem vurmaktadır. Toplumun bu farklı kesimlerinde yaşam biçimi ve ortak değerlere bakışı farklılaşmış. Özellikle köy-kent yaşamı karşıtlığı, kentte yaşayanların eğitim ve sosyal aktivite farklılıkları sosyal bağlamda herhangi bir kavrama bakışın ve yaklaşımın da farklılaşmasına neden olduğu vurgulanmaktadır.

Kara Kalpaklı Adam ve General arasında geçen bir konuşmada kültürümüzde kadının önemi vurgulanmış, ailesi için her türlü fedakârlığı yapabileceği belirtilmiştir. Kadının önce aileyi dolaylı olarak da toplumu ayakta tutmak için elinden geleni yapacağı vurgulanmaktadır. Kadın, sosyal yapının temel direği olarak sunulmuştur romanda.

Türün, ocağın, ailenin, kökenin, var olanın koruyucusu olan anne/kadın, her koşul altında, yaşamayı seçecektir (Alatlı, 2014, s. 493).

Osman Kuran oğlu Bekir'e öğüt verirken, sosyal yaşantıyla, değerlerle ilgili konuşur. Bu bağlamda her daim güvenilir bir insan olmasını, aynı zamanda güvenilir, bilgili, yol yordam bilen, cömert ve kurnaz insanlarla arkadaşlık etmesi gerektiğini söyler.

Arkadaşlık edeceksen üç kişiyle edesin. Önce onunla ki, civanmert ve ayyar pişe olsun. Kurnazlarla arkadaş olmak hırsızdan, hilekârdan korur kişiyi. İkinci olarak, şahsiyetli zenginlerle arkadaş ol, çünkü bunların arkadaşlığı sıkıntılı zamanda yardım sağlar. Üçüncü olarak yol, iz bilenlerle. Bunların arkadaşlığından rahdân olur. Sonra senin kendinin yapabileceği işi başkasına yaptırma. Görmemiş kişileri işinin başına bırakma, sınanmamış kişilere güvenme. Sınanmış kişiyi sınanmamış kişiye değişme. Çünkü zaman insanı tez aldatır (Alatlı, 2014, s. 534-535).

Toplum içerisine girince ister iş ister sıradan dostluk olsun arkadaş seçiminin ne kadar önemli olduğu vurgulanmaktadır. Baba, gayet doğal olarak oğluna nasihatte bulunmaktadır. Yazar, ayrıca, toplumda "baba nasihati" olarak bilinen bir duruma da vurgu yapmaktadır. Buna göre liyakat, güven, gönül zenginliği, şahsiyetli olmak gibi sosyal değerler romanda baba ve oğul üzerinden verilmektedir.

"Sorumluluk" sosyal değerinin ele alındığı bölümde, Bekir'in aldığı fabrikada çalışan işçilerin görevlerini layıkıyla yerine getiremedikleri, sorumsuzca davrandıkları ve fabrikanın işlemez hale geldiği anlatılmaktadır. Yazar, bu

durumu toplumda bulunan sorumluluk duygusunun zaman içerisinde kaybedilmeye başlandığının bir göstergesi olarak sunmaktadır.

Kahroldu, çünkü yüz kere söylemiş olmasına karşın, ‘mesai sonunda makineleri temizleyip, sabah çalışmaya hazır halde bırakmıyorlardı.’ Akort çalışıldığı için tek bir makinenin aksaması fabrikanın tümüyle durması demektir ve Bekir meselenin önemini anlatamıyordu (Alatlı, 2014, s. 539).

Toplum içindeki davranışlar bağlamında Osman Kuran oğlu Ömer’e nasihat etmekte ve eğer bir yanlış yaparsa onu kendi çatısının altında yapmasını ister ki kimse görmesin ve ayıplamasın. Yazar, sosyal değer ve değersizlik bağlamında dürüstlüğü, yine babanın oğluna verdiği bir nasihatle okuyucuya iletmektedir.

Çünkü kişi ne yaparsa damı altında, otağı altında yaptığı yeğdir. Gök altında yapmaktansa, dam altında, otağı altında yapmak yeğdir. Çünkü ev gölgesi insana serpuştur. Sokak, insanı dört yanından rezil eder (Alatlı, 2014, s. 567).

Kadıze, eski Türkiye’nin insanların Türk olsun Kürt olsun bir bütün olduğundan, aynı toplumu oluşturduğundan bahsetmektedir. Yazar, Kadıze aracılığıyla farklı fikirlerin, para, güç, menfaat ve hırsların önce bencil geni sonrasında ise düşmanlığı fitillediğini sonuç olarak ise bir bölünmenin yaşandığını dolayısıyla toplumda birlikteliğin ne kadar önemli olduğunu vurgulamaktadır.

Türk ya da Kürt, eski Türkiye toplumu bir ‘biz’ toplumdur. Bizler bencil gen gerçekliğinin farkında olmayan insanlar olarak, ‘biz’in bireysel her eylemimizden yararlandırılması gereğini esas alır, hatta bireysel kendiliklerimizi ‘biz’e adanmak yolunda şartlardık (Alatlı, 2014, s. 650).

İstanbul, KGB’sinden, CIA’sına, İngiliz M16’sından, Alman BND’ye kadar, belli başlı tüm istihbarat teşkilatlarının ve onların yerel türevlerinin kıran kırana rekabet ettikleri bir şehirdi. Ne ki, teşkilatların ilişkileri öylesine girift, kamufleler öylesine mükemmel, eski Türkiye’nin ön-insanı öylesine masumdu ki, ne Türk, ne Kürt ne de Laz babalar kimlerin hizmetinde olduklarını bilebildiler (Alatlı, 2014, s. 652).

Aslında *Kâbus*’ta budurum siyasi bir olgu gibi görünse de sosyal sorumlulukların yerine getirilmeyişi, biz toplumunu ben kalabalığına dönüştürmüş ve nihai olarak parçalanmalara yol açmıştır. Yazar, eski Türkiye toplumunun parçalanışını İstanbul üzerinden yabancı gizli servislerin türlü oyunları ile

yapıldığını ve bu parçalanma sürecinde toplumun olanlarının farkına varamadığını anlatmaktadır. Ayrılıkçı fikirlerin önce toplumu sonra da ülkeyi nasıl yok ettiği yazar tarafından vurgulanmaktadır.

2.1.3. Estetik Açıdan Değer Aktarımı

Estetik değeri, duyuş, düşünüşteki sanatsal kaideler olarak ifade edebiliriz. Müzik, mimari, sözlü ve yazılı edebi ürünler, folklorik özellikler ve bunun gibi sanat değeri taşıyan her şey estetik değer olarak karşımıza çıkmaktadır. Orta Asya'dan Anadolu'ya hem coğrafik alanda hem de tarihi süreçte, Türklerin, İslam öncesi inanç bağlamında ve İslam sonrası yaşantılarında sanat anlayışları estetik değer olarak ele alınmaktadır.

Kâbus'ta ve *Rüya*'da Türklere ait estetik değerler bir hayli fazladır. Özellikle yeni nesil üzerinde etkisini kaybetmeye yüz tutmuş bu değerlerin bahsi geçen kitaplardaki eski Türkiye toplumu açısından kabul görememesi de çözümlüştüğün nedenlerinden biri olarak değerlendirilebilir.

Türk-İslam kültüründe cami ve cami içi hat süslemeleri önemli bir yer tutar. *Kâbus*'ta, bütün hayatlarını okuyarak geçiren "dijital vatandaşlar"dan bahsedilirken, dijital vatandaşlar haftanın büyük bölümünü okumakla geçiren insanlardır ve Koalisyon'da özel bir konumları vardır, Koalisyon'un elinde olan yerlerde, eskiden ibadet için kullanılan camilerin duvarlarındaki hat sanatıyla yazılmış ayetlerin indirilip yerlerine Koalisyon'un önemli unsurlarından olan dijital vatandaşlara ait sözler asılmıştır.

Kadıze'nin dikkatini yükseğe, kubbeye doğru asılmış levhalar çekti. Bir zamanlar camiyi süsleyen ünlü hattatların Ayet-i Kerime'leri indirilmiş, yerlerine dijital-vatandaşlar'ın sloganları yerleştirilmişti (Alatlı, 2014, s. 72).

Yazar, Koalisyon'un telkinlerinin bir tür dinî öğreti olarak cami duvarlarına asılmasını insanların daha evvelki inançlarıyla bağlarını tamamen koparmak amaçlı olarak ortaya koymuştur. Yazara göre Yeni Dünya Düzeni'nde tanrısal bir yapı oluşturulmaya çalışılmakta ve bu düzenin insanları yeni oluşturulan yapay bir dine yani düzenin öğretilerine inanmak durumundadırlar.

Rüya'da yine estetik bir değer olarak kültürümüzde önemli bir yeri olan "Selimiye Camii" yer almaktadır. Onarımcılar kendilerine merkez olarak

Edirne’yi seçmişler ve “Selimiye Camii”ni simge olarak belirlemişlerdir. Türk-İslam inancında ibadethane olarak camilerin önemi büyüktür. Bu bağlamda yazar, Onarımcılar’ın bilgi ve düşünce üssünü Edirne olarak göstermiştir. Edirne’nin, Türk-İslam medeniyetiyle Batı medeniyetinin kesiştiği nokta olarak ve Osmanlı Devleti’nin bu bağlamda başkentliğini yapmış bir yer olarak düşünülmüş olabileceği saptanmaktadır. Selimiye Camii ise sahip olduğu mimari özellikleri ve ait olduğu medeniyetin kudretini temsilen simge olarak özellikle seçilmiş olabileceği düşünülmektedir.

ONARIMCILAR, kendi dünyalarının merkezi olarak Edirne’yi intihap etmişlerdi. Edirne’nin simgesi Selimiye Camisi’ydi (Alatlı, 2013, s. 142).

Kâbus’ta ıslahhanedeki duruşma esnasında hologramda Kadızade’nin çocukluğuna dair görüntülerde Körkuyu’da dedesinin evi anlatılırken duvarda Kâbe desenli bir halı ve yanında rengi solmuş bir kese içinde Kur’an-ı Kerim asılıdır. Yazar, Türk-İslam kültüründe olan oturma odası duvarına Kâbe desenli halı ve kumaş kılıfta Kur’an-ı Kerim asma geleneği “Duvarda Kâbe desenli bir halı, onun yanında rengi solmuş bir kese içinde Kur’an-ı Kerim asılıydı.” (Alatlı, 2014 s. 203) şeklinde bir ifadeyle estetik değer olarak sunmuştur.

Bayrak, “İstiklal Marşı”, “Gençliğe Hitabe”, Atatürk ve “Göktürk Yazıtları” gibi milletimizin bağımsızlığıyla ilgili birbiriyle bağlantılı değerlere dolaylı olarak hem *Kâbus*’ta hem de *Rüya*’da değinilmiştir.

Özellikle millete seslenen ve milleti heyecanlandırıp kendine gelmesini sağlayan hitabet tarzındaki “İstiklal Marşı”, “Gençliğe Hitabe” ve “Göktürk Yazıtları”na farklı bağlamda da olsa değinilmiştir. *Kâbus*’ta Koalisyon’a ait ıslahhanede Kadızade’nin eğitimi esnasında bilgisayarlar Onarımcılar tarafından ele geçirilir ve ekranda Onarımcılar’a ait bildiri niteliğinde bir yazı belirir. Yazının içeriği eski Türkiye insanlarını tekrar kendine getirmek ve bağımsızlıkları için çalışmalarını istemek şeklindedir. Bu arada Türk bayrağına da atıfta bulunulmuştur. Bu durum yazar tarafından şöyle ele alınmıştır:

Kadızade hayretler içerisinde gördüklerine anlam vermeye çalışırken, ekranda önce büyük harflerle koca bir S.O.S, onun ardından eski Türk Bayrağını andıran elle çizilmiş ay-yıldız belirdi. Dört yapraklı bir yonca figürü ay-yıldızın etrafını sararken ONARIMCILAR ekranı kapladı... Aşağıdan yukarı, ‘Korkma!’ diye başlayan bir metin akmaya başladı. Büyük puntolarla yazılı metin, eski Türkiye’nin İstiklal Marşı’nı hatırlatan bir tonlamayla başlamıştı.

‘Korkma! Dağlar koni, bulutlar küre, yıldırımlar şakuli değil! Doğrusal denklemler, sahici dünyanın mecazıdır, gerçek, doğrusal denklemlerden ibaret değil!

...

Bu şehirde akide şekerinin yapıldığı günleri hatırlar mısın? Ya da annenin talaş böreğini? İki ucunda çekilip sündürülen, ortadan katlanan ve tekrar sündürülen şekeri? Yaprak yaprak ayrılan hamuru? Pişmaniyeyi?..

...

Dinamik sistemler hayal bile edemediğimiz karmaşık kurallara göre çalışır. Bugün, İstanbul’da kanat çırpın bir kelebek, bir ay sonra Pir’in Dergâhında kasırgalara neden olacaktır. İnan ve korkma!’

Talip Kadızade kararan ekrana bakakaldı (Alatlı, 2014, s. 78-79).

Kâbus’ta yazar tarafından eski Türkiye insanları afaziye yani konuşamama, düşünememe ve kendini ifade edememe hastalığına tutulduğu anlatılmıştır. *Rüya*’da bu hastalıktan kurtulmak için millete seslenilmektedir. Bu yapılırken de bir ironi içerisinde “Gençliğe Hitabe”ye atıfta bulunulmuştur. Ayrıca bağımsızlığımızın simgesi ay-yıldızlı bayrağımız da bu uyarının içerisinde yer almıştır.

Ey Türk gençliği! Birinci vazifen afaziden kurtulmaktır! Dedi Fazıla, Kurtuluş günlerinde birbirimize böyle seslenirdik, ‘Ey Türk gençliği! Birinci vazifen afaziden kurtulmaktır (Alatlı, 2013, s. 429).

Ayrıca Onarımcılar, geleceğe dair umudunu yitirmemesi ve Koalisyon’un mağlup edilebilir bir güç olduğu Kadızade’ye telkinde bulunurken “Göktürk Yazıtları”na da atıfta bulunulmuştur. Oradan millete seslenilmiştir. Yazar, Onarımcılar aracılığıyla tarih bilincine sahip ve henüz tamamen yabancılaşmamış, Koalisyon’un kölesi haline gelmemiş Türkiye insanına seslenmektedir.

Yukarıda gökyüzü çökmedikçe, aşağıda yer delinmedikçe Türk milleti ülkeni, töreni, kim bozabilir? (Alatlı, 2013, s.56).

Rüya’da Kadızade, yeğeni Devrim’in ölümüyle sonuçlanan olaylar zincirini neden-sonuç bağlamında ele alırken Mustafa Kemal Atatürk’ün "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir." sözünü kullanmıştır. Bu söz de estetik bir değer olarak sunulmuştur.

Yazar, tarih boyunca Türk milletine bizzat yöneticileri tarafından yapılan uyarıları baz alarak ve onlara da atıfta bulunarak Türkiye toplumunu, kendisini yok etmeye çalışan Yeni Dünya Düzeni’ne karşı uyarılmaktadır.

Tarihin derinliklerinde bizi biz yapan, diğer milletlerden ayıran, kudretimizi, gayretimizi, inancımızı yansıtan bize ait birçok destan yer alır. Aynı zamanda zora düştüğümüzde bir çıkış yolu bağlamında yine birçok mitolojik öğeyle karşılaşırız. Her iki kitapta da değişik bağlamlarda hem destanlarımıza hem de mitolojik öğelere atıfta bulunulmuştur. Özellikle "Rüya"da Koalisyon'un saldırısından kurtulmak ve egemenliği altından çıkmak için eski Türk tarihine sık sık telmihte bulunulmuştur.

Mavi kurt, yurdun duman deliğinden süzüldü, geldi. Mete'nin önüne düştü, Kore Yarımadası'nın kuzeyindeki Tunguz ülkesinden Hazar'a, Kral Niyatri Tsenpo'nun topraklarından Altın Adamın krallığına yürüdü, Oğuzlara öncülük etti (Alatlı, 2013, s. 19).

Dünyanın merkezi, Altay'dı. Dünyanın merkezi olan Altay, Kâinatın da merkeziydi. Yaratılış, Altay'da gerçekleşmişti. Hayat Altay'da yeşermişti. Kutsal Kayın Ağacı, Dünya Ağacı, Altay'da yükselmişti. Hayatın düzeni Altay'da kurulmuştu... İmre Kadızade, Demirkazık'ın dokuz çentiğinin dokuz basamaklı ışık merdivenine dönüştüğünü gördü... Altay Kişi, Bey Ülgen'in yardım sözünü çayır çimene müjdelemek için sabırsızlanıyordu. Sırtından yük kalkmış, adımları hafiflemişti. Hayat ağacından aşağıya kayar gibi indi (Alatlı, 2013, s. 22-23-24).

Sustu, Bey Ülgen'i ziyaretten dönen Altay Kişi'yi işaret etti, 'Bak, Hayat Ağacı'ndan indi, otlaklarla buluşmaya gidiyor, dedi (Alatlı, 2013, s. 232).

Kadızade ve Kara Kalpaklı Adam, Kazım Karabekir üzerine konuşurlarken "Ergenekon Destanı"na atıfta bulunmuşlardır. Yazar, Koalisyon'un Türkiye toplumuna saldırısını Ergenekon Destanı'nda anlatılan düşmanın saldırısına benzetmektedir. Yeniden birlik olmak ve güç toplamak için Koalisyon'un yani Yeni Dünya Düzeni'nin idaresinden kurtulmak gerektiği vurgulanmaktadır.

... 'Bak, ne diyeceğim, bu Ergenekon'dan da çıkabilirsek bir gün, onun kabrini de Anıt Kabir'e taşıyalım.'

'Taşıyalım, canım.' Kara Kalpaklı Adam gülümsedi, 'Ergenekon ha! Yeni Ergenekon...

...

Karabekir'in İstiklal Marşı. 'Zincir vurdurur mu Türkler boynuna! Varlığı fedadır vatan yoluna (Alatlı, 2013, s. 279).

Koalisyon'a karşı mücadele anlatılırken "Ergenekon Destanı"na telmih yapılmıştır. Koalisyon'un yapılanmasını yok etmek için Ergenekon'daki dağın eritilmesi gibi Yeni Dünya Düzeni'nin sisteminin de eritilmesi gerektiği ifade edilmektedir. Yazar, Onarımcılar üzerinden Türklerin ve insanlığın tam bağımsızlığı için düzenin kurduğu sistemin çökertilmesi gerektiğini vurgulamaktadır.

'Sıra körüklerin yapımına geldi' diye takıldı kadını duyan Şirazlı. Kutup Yıldızı'nı başına taç etmiş oturan Dünya Dağı'nı işaret ederek,

'Eriteceğiz ya, onu!' diye gülümsedi (Alatlı, 2013, s. 412).

Onarımcılar kurdukları simülasyon yani yıldız fidanlığı için "Oğuz Kağan Destanı"ndan esinlendiklerini söylerler. Yıldız Fidanlığı bağımsızlığın elde edilebilmesi için Onarımcılar'ın plan yaptıkları simülasyon merkezidir.

Size tuhaf gelebilecek ama Yıldız Fidanlığı'nı ittiren Oğuz Destanı'nın ta kendisidir. 'Oğuz Kağan bir yerde Tanrı'ya yalvarırken,/ Karanlık bastı birden, bir ışık düştü gökten! (Alatlı, 2013, s. 420).

Rüya'da Hun'lara ait "Oğuz Kağan Destanı", Göktürlere ait "Ergenekon Destanı", Uygurlara ait "Yaratılış Destanı" ve bu destanlara ait birçok mitolojik öge sıralanmıştır. Yazar, Uygur destanlarında geçen "Hayat Ağacı" mitini Koalisyon'un kuşattığı insanımızın bu kuşatmadan kurtuluşu bağlamında sunmuştur. Aynı zamanda "Ergenekon Destanı"nda dağların eritilmesi ve Türklerin yayıldıkları yerleri yurt edinmesi Koalisyon'a karşı mücadele eden Onarımcılar için önemli bir örnek olarak verilmektedir. Bütün bunlar anlatılırken birçok destan ve Mavi Yeleli Kurt, dokuz sayısı, Kutsal Kayın Ağacı, Kutsal Işık, Hayat Ağacı gibi bize ait mitolojik öğeler estetik değer olarak sunulmuştur.

Kâbus'ta Kadızade'nin Körkuyu'da geçirdiği zamanlarda kıyamet, şeytan, yıldızlarla ilgili duydukları onun ruh dünyasını etkilemiştir. Yazar, bu durumu mitolojik öğelerle dinî inançların bileşkesi olarak vermiştir.

Kıyamet, şeytan, Çoban Yıldızıyla taşlandığında kopacakmış... Nitekim gün batımında kıpkırmızı kesildiğinde dağlar, taşlar, şeytanın kanı bulandı işte! (Alatlı, 2014, s. 250-251).

Masal ve ninniler, Türk tarihinde çok önemli bir yere sahip estetik değerlerimizdendir. *Kâbus*'ta Kadızade'nin Korkuyu'daki çocukluğuna dair anıları ele alınırken “ İssızın Türküsü” diye bir ninniden bahsedilir. Kimin söylediği, kimin diliyle söylediği belli olmayan bu ninni, insanın içine işleyen, duygularını yoğunlaştıran bir ninnidir.

Ve Korkuyu, ahirete kavuşmayı büyük bir heyecan ve hevesle bekleyen bizleri o çok mutlu vuslat anına kadar oyalamak üzere bahsedilmiş bir misafirhaneden ibarettir (Alatlı, 2014, s. 194).

Kâbus'ta Kadızade çocukluğundaki masumiyeti ve özgürlüğü arasında kalışını, masumiyetini korumaya çalıştığını anlatırken konuya Türk masallarının tekerleme bölümü ile giriş yapmış ve konuyu Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın bir dizesiyle bitirmiştir. İbrahim Hakkı'ya ait bu söz halk arasında yaygın olarak kullanılmaktadır. Yazar, hem masal kültürümüzden hem de tasavvuf anlayışından yararlanarak Kadızade'nin ruh halini ortaya koymuştur.

Benim çocukluğum ‘bir varmış bir yokmuş’ diye başladı Sayın Savcı... Zamanın, Çoban Yıldızı'ndan sorulduğu mağdur bir ülkede, beşikteki annesine zincirlenmiş tıngır mıngır sallayan bir küçük kız yaşarmış!.. Her insanın ameli boynuna bağlanmıştır, dedi, ‘Görelim Mevlam neyler, neylerse muhakkak ki güzel eyler (Alatlı, 2014, s. 257-258).

Rüya'da Elmas Gözlü Çocuk ve Kadızade'nin etkileşimi aktarılırken çocuğun elinde bir mendille kendi etrafında döndüğü esnada söylediği, Türk kültüründe çocukların oynadığı bir oyun biçimi, “Yağ satarım bal satarım ustam öldü ben satarım” ifadesine yer verilmiştir. Bu da kültürümüzde bir estetik değer olarak yer almaktadır.

Hem *Kâbus*'ta hem de *Rüya*'da yine bir diğer estetik değerimiz atasözlerine yer verilmiştir. *Kâbus*'ta değerlerimizi bir bir yitiriyor oluşumuzu ve bu yitirişin, sahip olduğumuz vatan ve bağımsızlığı kaybetmemize yol açtığı ifade edilirken önemli bir atasözü dile getirilmiştir.

‘Türkler, onlar gezegenimizin son şövalyeleri!’ diye sürdürdü ‘ Heyhat! Tek bir mih yitirdikti, attan olduk; tek bir at yitirdikti, atlıdan olduk; tek bir atlı yitirdikti, zaferden olduk; tek bir zafer yitirdikti, ülkeden olduk! ‘Acı acı güldü (Alatlı, 2014, s. 123).

Rüya’da bu özlü söze Kadızade’nin Onarımcılar’la konuşmasında rastlamaktayız. Yazar, Kadızade üzerinden, olaylara ve geleceğe daha umutla baktığını ve bu bağlamda herkesin üzerine düşen görevi yerine getirmesi gerektiğini vurgulamaktadır.

Kadızade başını salladı, ‘Bir mih, bir nal kurtarır, bir at bir süvari kurtarır, bir süvari bir muharebe kurtarır, bir muharebe, bir zafer kurtarır, bir zafer, bir ülke kurtarır (Alatlı, 2013, s. 274).

Ömer Asım Aksoy’un *Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü*’nde atasözünün orijinal biçimi“Bir mih bir nal kurtarır, bir nal bir at kurtarır.” şeklindedir ve “Herhangi bir olayı, bir işi, bir ödevi küçük saymamak, önemle ele almak gerekir. Küçük görünen işler, büyük sonuçlar doğurabilir.” (Aksoy, 1988, C. 1) açıklamasıyla verilmiştir.

Kâbus’ta Kadızade, yeğeni Devrim’in yaşantısı ve ölümü üzerine konuşurken Devrim’in ölümüne engel olamayışını kendisinin de bir çıkmazda olduğunu dile getirmiş ve bir atasözünden yararlanmıştı.

Eski Türkiye’de ‘Kendisi muhtaç bir dede, nerede başkalarına himmet ede.’ Diye bir söz vardı, işin özü buydu (Alatlı, 2014, s. 257).

Kâbus’ta Kadızade akrabası Toprak’ın düşünce yapısına yükleme yaparken kendini sorgulamakta ve bir atasözü yardımıyla öz eleştiri yapmaktadır.

Toprak’ı içinden çıkamayacağı bir felsefi girdaba sokmaktan geri durmamıştım! Oysa meşhur sözdür, ‘Çok servet haramsız, çok laf yalansız olmaz!’ eski Türkiye’de böyle derlerdi (Alatlı, 2014, s. 457).

Kervan yolda düzülür- bin yıllık bu saptama gerçeğim olmuştu; benim kişisel gerçeğim (Alatlı, 2014, s. 633).

Kâbus'ta İmre'nin dayısı, aile fertlerinden Oğuz'un idamıyla ilgili düşüncesini “Şeriatın kestiği parmak acımaz, efendim!” (Alatlı, 2014, s. 477) atasözüyle ifade etmiştir.

Kâbus'ta Müjgan'ın, kocası Bekir'e karşı tutumu yine bir atasözüyle ifade edilmiştir:

Benim başarılarımı kıskanmış, yolumu kesmek için elinden geleni yapmıştır. İki tabağımdan birini kırmaya azmetmiştir (Alatlı, 2014, s. 297).

Rüya'da kitapta dünya üzerinde Koalisyon'un idare etmeye çalıştığı küresel siyaset üzerine yapılan konuşmada ve Kara Kalpaklı Adam ile yanındakiler arasında, Koalisyon'un yapmaya çalıştıklarını, oluşturduğu yıkımı, tehlikenin boyutunu göremeyen insanlarla ilgili gerçekleşen konuşmada, atasözleri estetik bir değer olarak karşımıza çıkmaktadır. Yazar, Koalisyon'un yaptığı insanların özgürlüklerini ellerinden alma gerçeğini göremeyen insanları ifade etmek için atasözlerine başvurmuştur. Yazar ayrıca, söze ve davranışa sirayet etmiş, binlerce yıllık tecrübeleri kendimize rehber etmediğimizde çok ağır bedeller ödeyecek durumlara düşebileceğimizi vurgulamıştır.

Deli deliyi görünce sopasını saklar dediğimiz bu! (Alatlı, 2013, s. 268).

‘Akıllarını korumanın yollarını öğretmemiz gerekcek’ dedi, ‘Bizde akılsız dostum olacağına, akıllı düşmanım olsun mealinde kadim bir tespit vardır (Alatlı, 2013, s. 385).

Her millete ait müzik anlayışı olduğu gibi Türklerin de kendilerine özgü müzikleri, türküleri vardır. Bazı evrensel duygular bu türküler-türki(Türk'e özgü) vardır. Bu estetik değere *Kâbus*'ta az yer verilmesine karşın *Rüya*'da, önemli duyguların verilmesi amacıyla çoğu yerde değinilmiştir.

Kâbus'ta, yakın tarihte, ülkemizde dinlenen bir müziğe, arabeske yer verilmiştir. Bekir'in hayal ettiği aşkı bulamaması, onu farklı davranışlara sevk eder. Bu davranışlardan biri de arabada arabesk müzik dinlemektir. Yazar, toplumun belli kesiminde duygularını daha yoğun olarak yaşamak isteyen insanların yaptığı arabesk müzik dinlemeyi “Arabasının torpido gözü arabesk kasetlerle doludur. Kasetlerin çoğunu kızlar almıştır.” (Alatlı, 2014, s. 287) estetik bir değer olarak sunmuştur.

Kâbus'ta Kadızade, arabesk, pop, ilahi, senfoni gibi müziklerin çeşitliliğini bir zenginlik olarak görmemekte aksine ayrıştırıcı bir anlam yüklemektedir. Farklı müziklerin, birbirinin karşıtı insan toplulukları oluşturduğunu, bunun da bir çatışma ortamına yol açtığını söylemek ister.

Ne tuhaf! Eski Türkiye'de biz arabeskten senfoniye, ilahiden popa, türküden teknoloja, yüzlerce çeşit müzik dinleniyor olmasını da ' zenginlik' sandık. 'İsteyen istediğini dinler' derken, hoşgörü davetlerimizin altında sırttan 'Uzlaşma Yönetimi'ni, ödün kültürünü göremedik (Alatlı, 2014, s. 657).

Rüya'da biraz daha farklı ele alınan müzik, geçmişten günümüze bir milletin duygu dünyası olarak karşımıza çıkmaktadır. Koalisyon karşısındaki insanların tutumu da türküler yoluyla ele alınmaktadır.

'Turnalar Semahı' vardır, geçen yüzyılda Neriman Tüfekçi söylerdi.'Yoksa sana, yoksa sana yad düzen mi düzdüler?.. Karacaoğlan'ın dediğı gibi işte, bize yâd bir düzenin düzöldüğünün, sazımızın perdelerinin tel tel edildiğinin farkındaydık (Alatlı, 2013, s. 419).

Burada Koalisyon'un milletimize kurduğı tuzak düzenden bahsedilirken Karacaoğlan'ın dizeleri ve o dizeleri türkü olarak okuyan ünlü ses sanatçısı Neriman Tüfekçi yâd edilmiştir.

Ayrıca Kadızade ve Onarımcılar Yeni Dünya Düzeni'ne karşı insanımızın durumunu "Bana ne yazdan bahardan/ Bana ne borandan kardan/ Aşağıdan yukarıdan/ Yolun sonu görünüyor (Alatlı, 2013, s. 318) bir türkü mırıldanarak ifade etmeye çalışmaktadırlar.

Koalisyon'un gücü karşısında toplumdaki kabullenmişlik ve Koalisyon'un karşısında umursuzca sonun beklenişi eleştirilmektedir.

Rüya'da büyük simülasyonda, Kadızade'ye Onarımcılar'ın çalışma sistemi anlatılırken " Telli Turna" ifadesi çokça kullanılmaktadır. "Telli Turna" ifadesini yazar, Orta Asya'dan Anadolu'ya gelen Türkler için kullanmaktadır. Bu bağlamda turnalar "Türk"ü temsil eder. Yazar, "Telli Turna" Onarımcılar'a parola olarak düşünmüş ve tarihi bir akışı bütünsel olarak sunmak istemiştir.

Kadızade'nin gönlüne doğan Seher Yıldızı, önce Seher Yeli'ni sonra da Telli Turna'yı uyandırdı (Alatlı, 2013, s. 63).

Umut. ‘Allı Turnam bizim ele varırsan...’ Şeker söyle kaymak söyle bal söyle’ diye ekledi Kadızade, ‘Bizim el ‘ dediği de ‘Aladağlar’ olmalı... Besbelli ki, biz Telli Turna’yı arıyorduk, bulduk. Kısa bir süre sonra da parola olarak kullanmaya başladık, ‘Parola: Telli Turna, işareti: Aladağlar (Alatlı, 2013, s. 68-69).

Rüya’da Türk müziğinin önemli bazı bestecileri, makamları ve enstrümanları yine müzik kültürümüz içerisinde bir estetik değer olarak verilmektedir.

‘Doğru’ dedi delikanlı, ‘ Telli Turna, saba makamına havalanır. Yumun gözlerinizi, Dede Efendi’nin Ayini Şerif’ini düşünün. Ya da Zekai Dede’nin İlahi’sini. Serinliği hissedebiliyor musunuz? (Alatlı, 2013, s. 149).

Saba’nın bıraktığını, segâh devralır. Pençgâh’ın iyileştirici etkilerini sağlarız. Derin bir sükûnet ve dinlenme. Esneklik. Zihin açıklığı. Beyaz Turnacıların sevişme kılavuzu.Ney, ud, rebab, bendir, su birleşir Eridanus’a akarlar (Alatlı, 2013, s. 155).

Aşk, bizim estetiğimizin ana temasıdır diyebiliriz. Hem *Kâbus’ta* hem de *Rüya’da* vatana, millete, ülkeye olan aşk üstü kapalı olarak verilmektedir. Yazar, “aşk”ı bir “var olma” duygusu olarak ele almıştır. Her iki romanda da aşk, bir milletin var olma savaşı içerisinde kendini ön safta bulandıran kişilerin, Onarımcılar’ın yaşadığı duygu, sahip olduğu en önemli değer, zenginlik olarak işlenmiştir.

Kâbus’ta İmre Kadızade, amcası ve dayısının kadına bakışını aktarırken “Yusuf ile Züleyha “kıssasından ve” Hüsrev ile Şirin” hikâyesinden bahseder.

Hüsrev ile Şirin gibi âşık maşuk hikâyelerinden, hezeyan kitaplarını okumak ve dinlemekten men etmelisin. Yusuf kıssasını da öğrenmesin ki Züleyha’nın aşkı ve Yusuf’un güzelliği düşüncesi aşka tahrik etmesin (Alatlı, 2014, s. 232).

Yazar, burada aşkı,toplumdaki birtakım insanların, kadın üzerinde zafiyet oluşturduğu şeklinde algıladığını göstermek için vermiştir.

Rüya’da özellikle Turnalar’ın aşkından, Onarımcılar’ın nasıl bir aşkla Türklerin eski gücünü arayışa çıktıkları yol anlatılırken Leyla ve Mecnun ile Mevlana ve Şems arasındaki aşk, dostluk, inanma dile getirilmiştir. Öyle ki yazar

bu bağlamda aşk varsa gücün, azmin, sabrın ve muvaffakiyetin de olacağını söylemek istemektedir. Yazar ayrıca, kitapta en yüce aşkın, Ezeli ve Ebedi Gerçek olarak adlandırdığı Allah aşkını “Turnalar bize Aşk’ı öğrettiler. Aşk’ın dayanışma, saygı, özen, emek olduğunu öğrettiler. Aşk’ın dışına sürseydik sizi, biz, ‘Biz’ olamazdık” (Alatlı, 2013, s. 92) şeklinde vurgulamaktadır.

Ama haklısın aşk içermeyen dostluk olmaz. Mevlana, Şems’te ruhani bir pınar bulmuştu, onun bir insan tarafından Ezeli ve Ebedi Gerçek’le kurulabilecek en mükemmel ilişkiyi kurduğunu düşünüyordu. (Alatlı, 2013, s. 130).

Estetik bir değerimiz olarak görebileceğimiz “Nasrettin Hoca” ismine *Kâbus*’ta birkaç yerde rastlamaktayız. Özellikle dünyaya, hayata, olaylara bakış açısından Nasrettin Hoca ismi kullanılmıştır.

Kâbus’ta İmre Kadızade ile General, Adrianople İslahhanesi’nin bahçesinde bilim ve filozoflar üzerine konuşmakta, mevcut bilimin Aristo’nun “Bir şey ya siyahtır ya beyaz” beyanı üzerine teşekkül ettiğinden bahsetmektedirler ve Koalisyonun kurmaya çalıştığı Yeni Dünya Düzeni’nin temellerinin bu görüşe dayandığı belirtilmektedir. Buna karşın İmre Kadızade, bir şeyin ya siyah ya beyaz olamayacağını, dünyanın kırçıl olabileceğini, değişik dünya görüşlerine açık olduğunu, birçok düşünce tarzına içinde yer bulabildiğini dile getirirken hepsinin kendi içinde mantıklı gibi durduğunu lakin bir araya geldiklerinde düşman kesildiklerini söylemekte ve bu durumu Nasrettin Hoca’nın bir fıkrasına telmihle açıklamaya çalışmaktadır.

Verilenlerin hepsi kendi içinde anlamlı ama bir araya geldiklerinde biri ötekinin boğazına çöküyor! ‘Nasrettin Hoca’ya döndüm. Davalıya, ‘sen haklısın’, davacıya ‘sen haklısın’, ‘Hocam, hem o hem de öteki haklı olamaz!’ diyen mahkeme kâtibine, ‘sen de haklısın!’ diyen Nasrettin Hoca’ya! Tam bir kâbus! (Alatlı, 2014, s. 135).

Kâbus’ta Kadızade, Oğuz’un idam kararı üzerine net bir görüş bildirememekte, onun yaptıkları ve hayalleri bağlamında hem suçlu hem de suçsuz ilan etmekte ve içinde bulunduğu bu zor durumu Nasrettin Hoca’nın aynı fıkrasına telmihle ifade etmektedir.

Nasrettin Hoca’ya döndüğümün farkındaydım. Davalıya, ‘sen haklısın’, davacıya ‘sen haklısın’, ‘Hocam, hem o hem de öteki haklı olamaz!’ diyen

mahkeme kâtibine, ‘ sen de haklısın!’ diyen Nasrettin Hoca’ya! (Alatlı, 2014, s. 479).

Yazar, Kadızade aracılığıyla hem Koalisyon’un insanlığa bakışını irdelerken hem de Oğuz’un ölümüyle ilgili durumu verirken bir şeyin kesinlikle doğru ya da kesinlikle yanlış olamayacağı düşüncesini vermek istemektedir. Her insan farklı olabilir, olay ve durumlara farklı yaklaşabilir mesajı verilmekle birlikte tüm insanların belli bir kalıba sokulamayacağı vurgulanmaktadır.

Rüya’da estetik değer olarak Türk edebiyatının önemli bir ismi Cemil Meriç’in *Bu Ülke* adlı eserinde geçen güzel bir ifadesine başvurulmuştur. Alatlı, Cemil Meriç’in yaptığı gibi Mevlana’ya ait “Ya olduğun gibi görün ya görüldüğün gibi ol.” sözünü ironik olarak kuantum gerçekliğiyle eserinde kullanmış, Kadızade ile Onarımcılar arasında “murat etmek”e dair bir destek olarak vermiştir. Yazar, gerçeğin görüldüğü gibi değil de değişken olduğunu vurgulamaktadır. Yazara göre insan, bir şeyi nasıl görmek isterse gerçek de o yönde şekil almaktadır. Romanda Onarımcılar üzerinden Türkiye toplumuna kendi geleceğine dair murat ettiği sürece var olabileceği söylenmektedir.

‘Bana hakikati değil, muradımı söyle,’ diye mırıldandı, arkası dönük, ‘ Olmak istediğin gibi görün, olduğun gibi değil! Çünkü her yalan bir yaratış.’ Anımsadınız mı?

Cemil Meriç

Cemil Meriç, evet. Yaşam, bir büyü İmre Hanım, “ kadının gözlerinin içine baktı, “İlhamını ortak temennilerden alan bir murat. Siz neye niyetleniyorsanız yaşam, öyle oluşuyor. Tıpkı kâinatın kendisi gibi. Size sizin temennileriniz doğrultusunda açılıyor (Alatlı, 2013, s. 98).

Rüya’da Onarımcılar’la Koalisyon’a karşı neler yapılması gerektiği konusunda durum değerlendirmesi yapılırken edebiyatımızın ünlü simalarından Yahya Kemal Beyatlı’ya başvurulmuştur. Özünü gelenekten alan bir anlayış ve arayış içindeki Yahya Kemal’in dizeleri yazar tarafından Onarımcılar için kullanılmıştır. Yazar, yine Onarımcılar üzerinden Türk toplumuna seslenerek Yeni Dünya Düzeni karşısında güçlü durabilmek için geçmişten alınacak manevi güçle geleceğin şekillendirilebileceğini ifade etmektedir.

‘Kökü mazide bir ati,’ dedi Kadızade.

‘Ezeli ve Ebedi Gerçeklik’, dedi Fazıla da, ‘Kökü mazide bir ati olmanın kaçınılmazlığını biz kuantum fiziğinden öğrendik (Alatlı, 2013, s. 214).

Kâbus’ta tasavvuf edebiyatımızın bir diğer önemli ismi Mevlana’nın bir sözü de Kadızade ve Devrim arasında söylenenlerin ne kadar anlaşılabilirliği üzerine kullanılmıştır.

... Herkes istediğine inansın mı diyorsunuz? İnanmaz gözlerle bakıyordu.

‘Bütün anlatabildiğim karşımdakinin anlayabildiği kadardır, ‘ diyorum, kızım, ‘ dedi İmre Kadızade, ‘Mevlana’dan. (Alatlı, 2014, s. 630).

İstanbul, *Kâbus*’ta ağır psikolojik havaya karşın estetik bir anlayışla verilmiştir.

Baharın ilk günleriydi. İstanbul her şeye karşın filiz yeşiliydi. Erguvanlar, papatyalar açmıştı. Serin rüzgâr, denizi çerinden çöpünden temizlemişti (Alatlı, 2014, s. 611).

Kâbus’ta İmre Kadızade’nin duruşması esnasında Kadızade’ye avukatlık yapan kişi Kadızadelerin 17. yüz yıla uzanan geçmişinden bahsederken *Naima Tarihi*’nden yararlanır.

Naima Tarihi’nde kelimenin tam manasıyla yobaz, şedidül- efkâr ve hatta ‘vahşetperver’ bir grup olarak bildirilen Kadızadeler, 1656 Eylül’ünde Sadrazam Köprülü Mehmet Paşa’nın ıslahat ve yenileştirmelerine karşı düzenledikleri cami mitinglerinde kendilerine katılmayanları lanetleyerek... Mevlevi, Halveti, Celvetidervişlerini hayli hırpalayıp bıçak çekmişlerdir (Alatlı, 2014, s. 212).

Burada Osmanlı tarihi alanında bir zenginliğimiz olan *Naima Tarihi* estetik bir değer olarak karşımıza çıkmaktadır.

2.1.4. Dinî Açıdan Değer Aktarımı

Her şey inanmakla başlar. İnanmanın başında yaratıcı gelir. Bir taraftan inancın töresel yaşantısı diğer taraftan dünya görüşü ekseninde reddi bunlarla birlikte inanç ve ülkü şeklinde yaşama, dinin algılanma çeşitliliğini oluşturmuş, aynı dine inanan insanların bu algı farklılıkları toplumda çözülmenin etkenlerinden biri olmuştur.

Özellikle *Kâbus*'ta dinî değerlerin doğrudan aktarımı yerine, yapılan işlerin dinle bağdaştırılmaya çalışıldığı ya da bağdaştırılmadığı üzerinde durulmuş ve bunlar yapılırken zaman zaman meselelere ironik olarak yaklaşmıştır.

Rüya'da Gök Tanrı inancından söz edilmektedir. Gök Tanrı'nın halkı düşmanlardan koruduğu ifade edilmektedir.

Moğol hanları dünyayı Sonsuz Gök'ün Tanrı'sının himayesinde, Sonsuz Gök'ün Tanrı'sının ve onun Heyet'inin semaları yönettikleri usullerle yönettiği sürece, Tengri, savaşçı Moğol soylularının büyük ortağı olarak kaldı, halkı düşmanlarından korudu (Alatlı, 2013, s.20).

Rüya'da Remzi-X ile Kadızade arasında geçen yaratılışa dair konuşmada yaratıcı için Gök Tanrı adres gösterilmektedir.

Canlı cansız hepimizin asli maddesinin süpernovaların saçtığı yıldız tozları olduğu düşünüldüğünde, Amaterasu'dansa Gök Tanrı'nın daha doğru bir adres olduğu söylenebilir (Alatlı, 2013, s.42).

Rüya'da Kadızade ile Kara Kalpaklı Adam inanç, yaratılış üzerine konuşurken Bey Ülgen, Ezeli ve Ebedi Gerçeklik, Allah isimleri kullanılır.

“ Adalet, Ezeli ve Ebedi Gerçeklik'i tanımanın temelidir... Sustu Bey Ülgen'i ziyaretten dönen Altay Kişi'yi işaret etti,

“Bak Hayat Ağacı'ndan indi, otlaklarla buluşmaya gidiyor” dedi, “Bey Ülgen'in yardım sözünü çayır çimene müjdeleyecek.”Gülümsedi “...Bu müjdeyi verebilmemiz için Ezeli ve Ebedi Gerçeklik'i tanımamız, Ezeli ve Ebedi Gerçeklik'le uyum içinde çalışmamız gerekir.”

“Allah' demiyorsunuz, “ dedi kadın, “ Buraya geldiğimden beri 'Allah' kelimesini kullanmaktan kaçındığınızı hissediyorum. Ebedi ve Ezeli Gerçeklik diyorsunuz, 'Allah' değil. Neden?”

“Çünkü, Ebedi ve Ezeli Gerçeklik, Allah'ın yumurtalarında süpernova kalıntıları taşıyan, oksijensiz yapamayan bizlerin algılamasına açtığı, bizi biz yapan ezeli ve ebedi gerçekliktir. Allah'ın bunun ötesinde, bizim asla bilemeyeceğimizi bildiğimiz, sayısız gerçekleri var.” (Alatlı, 2013, s. 232).

Altay Türklerinin Tanrı'sı olan Bay Ülgen burada anılmakla birlikte Kara Kalpaklı Adam özellikle “Ebedi ve Ezeli Gerçeklik” ifadesini kullanmaktadır. Kara Kalpaklı Adam'a göre Türklerin birçok inancı olmuş, sonuç olarak “Ebedi ve Ezeli Gerçeklik”e yani asıl gerçeğe, yaratıcıya, her şeyin üzerinde olan, her şeyin ötesinde olan, her şeye gücü yeten gerçeğe ulaşılmıştır. Allah'a ulaşılmıştır.

Yazar, Kara Kalpaklı Adam üzerinden mesajını vermektedir. Eski Türklerin Gök Tanrı'sı, Bay Ülgen onları nasıl koruyup kolladıysa, onlar da Ebedi ve Ezeli Gerçeklik'in peşindeydiler, bugün de Allah, murat edildiği takdirde onların torunlarını koruyacağı mesajıdır. Onarımcılar Ebedi ve Ezeli Gerçeklik'ten güç alıp kendi tabirleriyle Koalisyon'a karşı yeni bir dünya, bağımsız yeni bir hayat için "Murat" ederler. Eserde bu durum bir mesaj olarak sezdirilmektedir.

Kâbus'ta Koalisyon'un inanç sistemi "Yüce Pir" eksenli olup Yüce Pir her şeyin üzerinde gösterilmektedir. Yüce Pir adeta bir yaratıcı gibi gösterilmiş; vasıllar meclisi, müridler, salıklar, talipler, mağdurlar, sömürülmezler ve lanetliler gibi kategorize ettikleri insanların oluşturduğu sistem, yaşamını Yüce Pir'in gücüne borçludur.

Salık, YÜCE PİR'in emsalsiz olduğunun idrakinde, 'Beni Pir'imizden başka kimse KOALİSYON'a sokamaz' diyendir. Salık, EKONOMİK AKLIN YER YÜZÜNDEKİ HALİFESİ'ne itiraz edenlerin yaşayamayacaklarını, genlerinin yer yüzünden silineceğini kavramış, dünyadaki mevcudiyetinin nedeninin YÜCE PİR'e hizmet olduğunun bilincinde olmaktadır... YÜCE PİR tarafından esirgenmekten gayri kurtuluşum yoktur diyendir (Alatlı, 2014, s. 23).

Burada insanlığın temel inanç sistemi olan tek tanrılı dinlerin ortadan kaldırıldığı ya da kaldırılmak istendiği görülmektedir. Sonsuz itaat semavi dinlerin tek Tanrı'sından alınmış ve Yüce Pir'e yüklenmiştir.

Kâbus'ta Charles Darwin'in evrim teorisine değinilmekte ve Darwin Teorisi temel ilke olarak kabul edilmektedir. Ayrıca Peygamber kastedilerek evrenin yedi günde oluştuğu yönündeki ifade gerçek dışı olarak görülmektedir.

İnsanın ilk halinin bir metabolizmadan ibaret olduğu ve o günden bu güne yaşam mücadelesi içinde değişim geçiren bir canlı olarak görüldüğü belirtilmektedir. Bu mücadele içinde cinsel ilişki dâhil her türlü gereksinim için bütün sınırlar kaldırılmıştır. Amaç en iyi geni taşıyan insanın var olmaya devam etmesini sağlamaktır. Bu bağlamda amaca uyum sağlamayan insan dışlanır ve ona kin beslenir. Yazar, Yeni Dünya Düzeni'nin mevcut inançları özellikle İslam başta olmak üzere semavi dinleri ortadan kaldırmaya çalıştığını vurgulamaktadır. Burada hem dinî hem ahlaki değerlerin yıpratılması söz konusudur. Gerçek

yaratıcıya iman zedelenmek istenmiş, hem imani yapı hem de gerçek yaratıcı yok sayılmıştır.

Bayanlar Baylar, şunu hemen ifade etmeliyim: Gezegenimizin uzun sakallı bir adam tarafından yedi günde tasarlandığına inandığı için, insan tabiatının Tanrı'nın iradesi dışında oluşamayacağına inananların KOALİSYON YOLU'nda yeri yoktur. Çünkü Arz'ın Güneş'in etrafında döndüğü ne kadar şüphe götürmez bir gerçekse, insanın geçmişi tarafından yaratılmış olduğu da bir o kadar şüphe götürmez gerçektir (Alatlı, 2014, s. 62).

Ayrıca yazar tarafından Koalisyon'un sex meselesine bakışı şöyle ifade edilmiştir:

YÜCE PİR, bireysel farklılıkların nedeni olan özgür seksin önündeki engellerin kaldırılmasını emreder... VASILLAR MECLİSİ, aldığı bir kararla özgür seks ve en iyi genleri bulma yolundaki engelleri kaldırmıştır. Amaç, seks yapmada fırsat eşitliği sağlamak suretiyle, en iyi olanın kazanmasına olanak tanımaktır (Alatlı, 2014, s. 66-67).

Görüldüğü üzere ilahi dinler, peygamberler, insanın Allah tarafından yaratılışı yok sayılmaktadır. Tamamen Koalisyon'un gücü ve güdümü doğrultusunda yapay bir din anlayışı oluşturulmak istenmekte, Tanrı olarak Yüce Pir, din öğretisi olarak da Yüce Pir'in istekleri görülmektedir. Yeni Dünya Düzeni'nde tek din Koalisyon öğretileri olarak gösterilmektedir.

Kâbus'ta Islahhanede Prof. Urallar ile konuşan İmre Kadızade ölümü bir mühendislik hatası olarak görmektedir.

Hayır. Ölümün bir mühendislik hatası olduğunu biliyorum... Gezegenin, çevrenin ya da bedenin ölümü bir mühendislik probleminden ibarettir (Alatlı, 2014, s. 162).

Koalisyon'un hemen her alanda oluşturduğu algı, iman alanında da etkili olmuş, ölümün Allah'ın emri ve gerçek hayatın başlangıcı olduğu inancı yıkılmaya çalışılmıştır. Yüzlerce yıl türkülerimizde, şiirlerimizde geçen " Ölüm Allah'ın emri ayrılık olmasaydı." imani bir ifadedir. Oysa romanda bu inanç Yeni Dünya Düzeni algısıyla insana ait bir mühendislik şeklinde değerlendirilmiştir.

Kâbus'ta Islahhane'de izletilen bir hologramda ölümden bahsedilirken Şeyh Salih isimli Koalisyon üyesinin aynı zamanda American Kryobiology Cemiyeti'ne üye olduğu, burada yüklü miktarda para karşılığında, ölmek üzere olan insanların bedeninin dondurulduğu ve gelecekte nanorobot teknolojisi ile bu bedenlerin onarılıp tekrar diriltileceği ifade edilmektedir. İlmî bir çalışma olarak görülen bu durum insanın yaratılış biçiminin doğrudan insana verildiği şeklinde açıklanmaktadır. Her şeyin bilimsel bir yolunun olduğu düşüncesi ileri sürülmektedir.

Nanorobot ya da nanobotlar, metrenin milyarda biri boyutlarında robotlar. Saçaklı mühendisliğin ürünü akıllı robotlar, zerk edildikleri kan, doku veya ilikteki bozuk molekülleri onarıyorlar (Alatlı, 2014, s. 179).

Kâbus'ta İmre Kadızade'nin mahkemesi esnasında hologramda daha evvel ona ait olan bir konuşmada matematiksel tanrıdan ve bilimin peygamberliğinden bahsedilmektedir.

Gözümüzü açan matematik!.. Bunun içindir ki matematik varsa kâinat var. Bunun için, eşhedü en la ilahe vaz-ı riyazat ve eşhedü en la ulumun resulu vaz-ı riyazat, diyorlar. Matematiği vaaz edenden başka tanrı yoktur, bilim onun peygamberidir.' (Alatlı, 2014, s. 184).

Burada ironi yapılarak imanımızın ve inancımızın temeli olan "Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resuluhu" –Allah'tan başka ilah yoktur ve Muhammed onun kulu ve elçisidir- şeklindeki şehadet ifadesi değiştirilmek istenmiş, pozitivist bir yaklaşımla bilim adeta bir tanrı ve peygamber olarak gösterilmiştir. Koalisyon'un görmek ve insanlara yüklemek istediği din algısı bilim ve matematikle ifade edilmiştir. Soyuttan somuta bir algıyla metafizik düşünceler yok sayılmaktadır. Yazar, düzenin, pozitivismi temel hareket noktası olarak aldığını vurgulamaktadır.

Kâbus'ta Toplumdaki değişim, inanç yönünden farklı algılara, bireysel farklılaşmalara kadar gitmiş; Kadızade örneğinde ise ortaya konulmuştur. Kadızade dayısıyla cehennem, Kur'an, ahiret inancı üzerine konuşurken hem akrabaları üzerinden hem kendi üzerinden dinin nasıl algılandığını ortaya koyar. Bu durum ayet ile açıklanmaya çalışılmıştır.

Yoksa siz kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Bakara 85, dedi Talip Kadızade, ‘Öyle görünüyordu ki evet! Bir kısmına inanıyordum bir kısmına inanmıyordum. Hem cezalandırılmaktan ödüm kopuyordu- bilirsiniz, ayetin geri kalanında, ‘Sizden öyle davrananların cezası dünya hayatında ancak rüsvalık, kıyamet gününde en şiddetli azaba itilmektir’ der – hem de inanmış gibi yapmaktan korkuyordum! ‘Allah sizin yapmakta olduklarınızdan asla gafil değildir! (Alatlı, 2014, s. 249).

Kadızade’nin dünya-ahiret bağlamında üçlem arasında kaldığı görülür ki dünya gerçekleri, yakın akrabalarının telkinleri ve Allah’ın kitabı şeklinde ifade edilebilir. Romanda Kadızade üzerinden, inanmaktan korkan bir insan profili verilmiştir. Yazar, davranışlarıyla inançları arasında sıkışıp kalan insanın ruh çözümlemesini yapmıştır. Romanda postmodern bireyin ruh hali yansıtılmıştır.

Kâbus’ta Kadızade çevresindekilere ve onların yaptıklarına bakarak, onların bencil tutumlarının, heveslerinin, egolarının inançlarının önüne geçtiğinden adeta bir tanrılaştırma çabası içinde olduklarından yakınmaktadır.

Onlar, Allah’a bizzat kendi egolarını ortak koşarlar da, farkına varmazlar. Öyle saplantılıdır ki hem sen hem de ben saçaklılığı, narsizmlerini yaralar.

Heva ve heveslerini ilah edinenler bunlardır. İntikam hissi gibi kötü duygularını tanrı edinenler de bunlardır. Putperestlik ile tek tanrılı dinler arasındaki fark, kişinin kendi heva ve hevesine tapıyor, heva ve hevesi doğrultusundaki eylemini put ediniyor, var olma nedeni olarak görüyor olmasıdır (Alatlı, 2014, s. 441).

Helal ve haram bağlamında hem dinî hem sosyal değer olarak görülebilecek evlilik, örtünme, kadın-erkek ilişkisi ve ayrıca, intihar, zina gibi hem dini açıdan hem de sosyal yaşantı bakımından yasaklanan, hoş karşılanmayan durumlar ele alınmıştır.

Yazar *Kâbus*’ta evlilik ve örtünme konusuna değinmiş ve bu bağlamda Müjgan’ın oğlu Toprak’ı örnek vererek Toprak’ın, eşi Gönül ile dinî nikâhla yaşaması, haliyle resmî nikâha gerek görmemesi, eşinin başını örtmesini istemesi bir değer algısı olarak belirtilmiştir.

Toprak, kız arkadaşı, sonra da eşi, kolejli Gönül’e örtünmeyi şart koşarken, Müjgan’a ses çıkaramamıştı. Ne ki, Toprak, ‘Kitap’ta yazmıyor.’ Gerekeciyle Gönül’ü resmen nikâhlamayı reddettiğinde de, Müjgan, Kemalist ideallerini ayaklar altına alma pahasına, oğlunu zorlayarak iplerin kopmasına izin vermemişti (Alatlı, 2014, s. 42).

Kâbus'ta İmre Kadızade'nin soyundan Şeyh Muzaffer ve kardeşi Galip arasındaki anlaşmazlıktan bahsedilirken birer ayet ve sünnet aktarılmıştır.

Bereketi yoksullukta arayan, yağ, et yemeyip ancak yaşayacak kadar gıda alan Şeyh'e karşı, 'Allah'ın size helal kıldığı güzel ve temiz şeyleri haram etmeyin; size verdiği rızıklardan helal ve temiz olarak yiyin' buyuran Kur'an'a sarılan Galip'ten tarlaların ot bürünmesine müsaade etmesinin beklenemeyeceğini savunurdum...

Modern tarım gereçleri Osman Amca tarafından 'Allah'ın Resulu biri diğerinden kolay iki iş arasında seçme yapmak durumunda bırakıldığında günah olmadığı sürece en kolayını tercih ederdi' tembihi doğrultusunda, çalışanların hayatını kolaylaştırmak amacıyla kullanılmışlardır (Alatlı, 2014, s. 218).

Burada dinî bir değer olarak aktarılan ayet ve sünnet Şeyh Muzaffer ve kardeşi Galip'in dini algılayış biçimlerinin taban tabana zıt olduğu belirtilmekte, Osman Amca'nın da Kur'an ve sünnette belirtilenleri kendi bakış açısıyla yorumlayıp yakınındakileri dünyaya ait para, ticaret, tarım gibi işlerde pasifliğe ittiği ifade edilmektedir. Yazar, romanda iki aile üzerinden toplumun dini algılayış biçimini ortaya koymaktadır.

Kâbus'ta kadına bakış da dini bir algı olarak ele alınmıştır. Kadızade çocukluğuna dair kadınlarla ilgili düşüncelerinden, daha doğrusu telkin sonucu oluşan düşüncelerinden bahsederken hadislerden yola çıktığını ifade eder.

Allah'ın Resulü, 'Şeytan, kadının dolaştığı yerde dolaşır' buyurmuştu... (Alatlı, 2014, s. 239).

Kâbus'ta İmre Kadızade'nin amcası Osman, İmre'nin dayısı Kenan'a İmre'nin annesiyle ilgili öğüt verirken bir hadisten bahseder.

Peygamber Efendimiz, Sallallahü Teâla, 'Kadınlarınızın en hayırlısı doğurana ve kimsesiz olmayanıdır, 'buyurmuştur... Cömert kadın, velinimetinin, evinin boş kalmasına sebep olur. Haneyi çarçur etmekten ve israftan kaçınmak lazımdır. Şu da bilinmelidir ki güzel kadına ahlaksız kimselerden istek ve alâka çok olur (Alatlı, 2014, s. 231).

İnanç bağlamında bir değer olarak yansıtılan hadiste verilmek istenen mesaj hem kadına hem de erkeğe yönelik iken Kadızade'nin amcası mesajı sadece kadına yönelik olarak algılamaktadır. Aslında İmre'nin karşı çıktığı şey dini bireysel algılayış biçimidir. Yazar, burada dini yorumlama işinin bireysel ilişkiler bağlamında öne çıkarıldığını, kişinin kendi düşüncesi doğrultusunda bir yorum arama ya da üretme peşinde olduğu vurgulanmaktadır.

Kâbus'ta dinî bir değer olarak hadislerden yararlanılmak istendiği görülmüş ancak bahsedilen konuyla ilgili sadece Tirmizi'den rivayet edilen bir hadis tespit edilmiştir:

Kocasını gurbette olan kadınların yanına girmeyin. Zira şeytan, her birinizin içinde vücudunuzda kanın dolaştığı gibi dolaşır (Tirmizi, Radâ, 17, s. 1172, <https://hadislerle-Islam.diyanet.gov.tr>).

Bu durum İmre Kadızade'de yanlış yorumlama ve telkin sonucu oluşan bazı düşüncelerin hadismiş gibi verilmeye çalışıldığı şeklinde yorumlanabilir.

Evlilik dışı ilişki yani zina konusuna da değinilen *Kâbus*'ta Osman Kuran ile Rus Zozulya arasındaki ilişki üzerine konuşulurken evlilik ve aile kurmayla ilgili olarak yine hadisten yararlanılmıştır.

Peygamber Efendimiz, 'Sakın dış güzellik sizi temiz denklik isteğinden men etmesin ve şehvet üstünlüğü sizi akıllı hareketten uzak durmaya tabi kılsın,' buyurmuştur. 'Hoş olmayan nikâh nesebinizden olan şerefi giderir. Evlenmek isteyen kimsenin gayesi din, iffet, güzel ahlak ve günahsızlık olmalıdır. Kim bir kadını güzelliğinden dolayı alırsa, Allah onun düşkünlüğünü artırır (Alatlı, 2014, s. 566).

Osman Kuran ve Zozulya arasındaki ilişki tartışılırken nikâhsız kadın ve erkek ilişkisi üzerine bir ayet sunulmuştur.

Düşünebiliyor musunuz, ben, Cenabı Allah İsrâ Suresin'de 'Zinaya yaklaşmayın, zira o bir hayâsızlıktır ve çok kötü bir yoldur.' Buyurmuştur diyen Toprak'ı, Karadeniz'e götürmüş, Anadolu Feneri'nin dibindeki kayalara oturtmuş... 'Oğlum, dünya ve insanlara Buda gibi de yaklaşabilirsin Aristo gibi de, diyerek, günahın saçaklı bir kavram olduğunu anlatmaya çalışmışım (Alatlı, 2014, s. 570).

Yazar, romanda, dini algılamadaki farklılaşmaların olumsuz bir durumu olumlu gibi gösterme çabası doğurduğunu vurgulamaktadır. Benzer durum Bekir'de de görülmektedir. Bekir iş yerindeki ofisinde işletme müdürü olan kadınla birlikteyken eşi ve kayınbiraderi tarafından basılmıştır. Lakin hem eşi Müjgan'ın hem de kayınbiraderi Mustafa'nın olaya bakışı farklıdır. Her ikisi de kendi menfaatleri doğrultusunda gayri meşru ilişkiye farklı yaklaşmışlardır. Müjgan kendini ön plana çıkarabilmek, Mustafa da eniştesinden ziyadesiyle

faydalanmak amacı taşımaktadır. Hal böyleyken zina meselesi dini açıdan ele alınmamakta, değer çizgisinden uzaklaşmaktadır.

Aslında, Mustafa Kuran yutmaz bu numarayı... Başka bir dümeni vardı herhalde... Gitmişler, zina olayına birlikte tanık olmuşlar... Mustafa Dayım, ‘Ayıp oluyor ama enişte. ‘diyerek namus taslamış... Bekir’i de Osman Kuran’ın insafına terk etmiş... Osman olayı öğrenince Hatice’ye ‘Hadi kadın, toplan gidiyoruz.’ Dedi. Gece yarısı bizim evi ter ettiler (Alatlı, 2014, s. 289).

Bekir’in babası Osman Kuran, nikâh dışı ilişki için oğluna çok kızmış lakin daha sonra da kendisi Bekir’le aynı duruma düşmüştür. Romanda toplumdaki çarpıklıkların değer algılarına da yansıdığı gösterilmiştir.

Kâbus’ta intihar, Devrim’in ölümünün anlatıldığı bölümde verilmiştir. Devrim’in cenazesinin mezarlığa kabul edilmeyişi, cenaze namazını kıldırarak imam bulmakta zorlanması ve para karşılığı bu durumun halledilmesi özellikle dinî değerlerin algılanışı ve yaşanışı bağlamında ne derece yanlış içerisinde olduğunun bir kanıtı olarak sunulmuştur. Romanda laik ve dindar kesimin karşılıklı yanlışlarının hayatı çekilmez hale getirdiği vurgulanmıştır.

Ayrıca ölüm yıldönümünde mevlit okutulmak istenmesi dedinî bir değer olarak yansıtılmıştır. Din ilgili sosyal uygulamalarda ya da icap eden dinî uygulamalarda görev yapacak kişilerin mafyatik bir sektör haline geldiğini yazar şöyle ifade etmektedir:

Müslümanlıkta intihar edenin cenaze namazı kılınmamaktadır.’

...Diyanete bağlı hocalar Haber Mafyasından ölesiye korkuyorlardı! Cenaze Mafyasından bir kez daha ricacı olundu. Selvili Mezarlıklar Müdürü, “ bizim arkadaşlar” dediği üç kişilik bir hocalar heyeti temin etti. Hocalar, defin törenini ve izleyen duayı icra etmekle kalmayıp, Devrim Kuran’ın ölüm tarihini bilgisayarlarına kaydettiler. Sonraki yıllarda, kızın ölüm yıldönümünden tam bir hafta önce, Müjgan’ı arayarak mevlit ve hatim duası için gelecekleri saati tebliğ ediyorlardı (Alatlı, 2014, s. 666).

Kâbus’ta Kadızade’nin deyimiyle dinîritüellerdenolan Üç Aylar, Miraç Kandili, hatim indirme, kandil gecelerinde helva dağıtılması değer olgusu olarak sunulmuştur. Ayrıca hoşgörüyü yaklaşma ifadesi kullanılıp Mevlana’nın “Ne olursan ol, gel.” ifadesine de yer verilmiştir. Bu, artık önemsenmeyen bir değer olarak karşımıza çıkmaktadır.

Üç aylardaydık, sanırım Miraç Kandili'ydi. Bir akşamüstü kapı çalındı... Açtım, Öznur'du. Boyanmış, süslenmiş, elinde bir tabak irmik helvası, 'Hocam, Kandiliniz mübarek olsun!' diyordu... Eski Türkiye'nin törenlerine sadakati uzatmasaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı. Onca isteksizliğime rağmen, beni orada tutan Mevlana sendromuna lânet ettim. 'Ne olursan ol, gel.' Çağrısının kemiksizliği aklamaya yarayan rezil bir davetiye olduğunu düşünüyordum (Alatlı, 2014, s. 384-386).

Kâbus'ta dinî değer ve karşıt değer bağlamında muska ve yıldız falına da rastlamaktayız. Devrim'in annesi tarafından yanlış bulunan davranışlarının düzelmesi için kız bir hocaya okutturuluyor. Hoca aynı zamanda cinden korumak, baht açmak gibi durumlar için de muska yazıyor. Bu durum yazar tarafından toplumda olumsuz bazı gelişmeler için inanç ekseninde alternatifler arandığının bir göstergesi olarak sunulmuştur.

'Yıldız falına baktı işte' dedi Nevzat Hanım, 'Ama bir sevgi belirtisi bulamadı... Muska için lazımmış. Sevdiği biri varsa önce onu ortaya çıkaracak. Sonra da muska yazacak (Alatlı, 2014, s. 466).

Kâbus'ta Osman Kuran ve aile fertleri arasında gerçekleşen bir konuşmada evde köpek beslemekten ve cinlerle insanların münasebetlerinden bahsedilirken halk arasında söylenenler ve özellikle cinler ile ilgili Kur'an'dan ayet verilmesi de bir değer olarak karşımıza çıkmaktadır. Tehlikelere karşı Ayetelkursi okunması da inanç bağlamında bir değer olarak verilmiştir.

Gelin Hanım diye gürlemiş, Osman Amca,

Sen bilmez misin ki köpek beslenen eve melekler girmez! Köpeğin bastığı yerde namaz kılınmaz! Abdest alınmaz! Fesüphanallah! Fesüphanallah! (Alatlı, 2014, s. 391).

Kur'an'ın bir kısmına inanmak bir kısmına inanmamak olmaz değil mi? Cinler, kadınlarla cinsel ilişkiye girebilirler Rahman suresinin elli altıncı ayetinde 'Cennette gözlerini yalnız eşlerine çevirmiş güzeller vardır ki bunlardan önce onlara ne insan ne de cin dokunmuştur, 'buyrulmuştur. Zaten otuz dördüncü ayet, 'Ey insan ve cin, sizin hesabınızı ele alacağız' (Alatlı, 2014, s. 394).

İbni Teymiye, radiyallahu anh, der ki, üfürükçüler ve sihirbazlar, cinlere kendilerine yardımcı olmaları için yemin ettirirler... En iyisi, sabah akşam

Ayetelkürsi'yi okumaktır. Bakara suresinin sonunu okursanız, evinize giremezler. Her kim bu ayeti okursa cinlerin şerrinden kurtulur (Alatlı, 2014, s. 399).

Kuran ailesinin yaşantısı dikkate alındığında söylemle davranışların bir kez daha uyuşmadığı görülmektedir. Yazar romanda Kuran ailesi ile toplumu ortaya koymak istemiştir.

Rüya'da Koalisyon'un kurduğu düzene karşı gösterilecek mücadeleler ve murat edilen hedefe ulaşmak için yapılması gerekenler ifade edilirken ayet ve hadisler sunulmakta, Peygamber Efendimiz'in Miraç'a yükselişi örnek gösterilmektedir.

Hedefi olan bir insanın inandığı, özlemine çektiği, âşık olduğu ülkeye ulaşmaya çalışması anlatılırken Hz. Muhammed'in yedi kat göğe yükselişi ve Allah'a yaklaşması -Miraç- verilmektedir.

Bak sen! Miraç, ha! Ve Mescidi Aksa'daki namazdan sonra Hz. Muhammed yükseldi binerek Burak'a, Sidretül Münteha'ya doğru... Ezeli ve Ebedi Gerçeklik'in kapısı, evet, dedi Fazıla, 'Uruc aynı uruc' (Alatlı, 2013, s. 218).

Burada yazar, Yeni Dünya Düzeni'nin boyunduruğundan, oluşturduğu ve hükmünü sürdüğü düzenden kurtulmak, her insanın kendi miracıyla var olduğu mesajını vermektedir. Yazara göre özlenen ülkeye ulaşmak ancak böyle mümkün olacaktır.

Rüya'da Koalisyon'un kurduğu düzene karşı toplumun ne yaptığı ifade edilirken Kur'an'da geçen bir ayet sunulmuştur. Yazar, toplum kendi düşünce yapısını değiştirmedikçe ya da davranışlarında samimi olmadıkça içinde buldukları müşkül durumdan kurtulamayacaklarını vurgulamaktadır.

'Gerçek şu ki, Allah, bir toplumun maruz kaldığı şeyleri, onlar iç dünyalarını değiştirmedikçe değiştirmez. 'Ra'd Suresi, 11,...' (Alatlı, 2013, s. 324).

Rüya'da Kara Kalpaklı Adam, Yeni Dünya Düzeni'ne karşı yapmaya çalıştıkları doğrultusunda hadis olarak nitelendirilen " Düşmanın silahıyla silahlan" ifadesini kullanmaktadır.

Düşmanlarının silahları ile savaşacaksın, diye gülümsedi Adsız, KOALİSYON'un bilgi tekeli kırılmadan yaşayabilmek mümkün değildi, canım.

Sadece kendi cemiyetine yönelik günübürlük çözümler üreterek yaşayakalmak da mümkün değil (Alatlı, 2013, s. 364).

Romanda Koalisyon'un sahip olduğu teknik elde edilmedikçe tam başarıdan bahsedilemeyeceği ifade edilmektedir. Koalisyon'u yenmek için onun kullandığı silahların kuşanılması gerektiği söylenmektedir.

Hem *Kâbus*'ta hem de *Rüya*'da tasavvuf konusuna değinilmiş ancak özellikle *Kâbus*'ta Koalisyon'un oluşturulma biçimi tasavvufun yapısına benzetilmiştir.

Koalisyon'a girmek isteyenler Vuslat'a ulaşmak amacı taşırlar. Çünkü insanların ulaşabilecekleri en yüksek mevki budur. Bu mevkiye ulaşanlar her türlü olumsuzluktan arınmış olacaktırlar. Ancak "Vuslat"a ulaşmak zorlu bir yolu yürümele mümkündür.

VUSLAT, insanoğlunun gezegenimizde varabileceği en yüce mevkidir. Vuslat'ta açlık, hastalık, elem, keder, acı yoktur. Yüce Pir'in Dergâhı'nda, onun gazabından vareste Vasıllar, her türlü vicdan azabından da bütünüyle azade olurlar. Ancak EKONOMİK AKLIN YOLU uzun ince bir yoldur. Dikenlerle, tuzaklarla doludur (Alatlı, 2014, s. 23).

Koalisyon'a mensubiyetin diğer bazı esaslarını Islahhane Genel Sekreteri, Bayan Ayşe Bernstein açıkladı.

"Bunlardan ilki, Koalisyon cihazıdır, özel giyimdir...

İkinci esas, litanilerdir, zikr'dir...

Murakebe dördüncü esastır. Talip, Mürid, Salık ve Vasılların her düşünce ve eyleminde Yüce Pir'i gözlerinin önüne getirmeleridir (Alatlı, 2014, s. 28).

Yüzyıllardır bir inanç sistemi olarak süregelen tasavvuf sistematik işleyişi bakımından Koalisyon tarafından neredeyse birebir kopya edilmiştir. Yazar, bu durumu, Koalisyon'a dâhil olan biri için mutlak itaat bağlamında değerlendirmiştir. İnsanlar Yüce Pir'e ve Koalisyon'a bağlılığı derecesinde merteye kazanmaktadır. Yazar, Yeni Dünya Düzeni'ndeki sistemin işleyişini vermektedir.

Kâbus'ta İmre Kadızade'nin soyundan olan Şeyh Muzaffer ve onun tasavvufi yaşayış biçimi ve İmre'nin makine mühendisi olan dayısının evrimle ilgili görüşlerinden bahsedilmektedir.

Kendisi her gün oruç tutmakta, sabahtan akşama kadar seccadesinden kalkmamaktadır...Cezbe ve vecd hali denilen mertebeye ulaşarak, ilahi aşkla, Allah sevgisiyle kendinden geçerek duyular âleminin dışına çıkmayı, onun katına varmayı, Bir'de yok olmayı hedeflemektedir... Ama Şeyh Muzaffer Kadızade'nin Bir'inden farklı olarak, ultra pozitivist makine mühendisi dayımın Bir'i, evrendeki en büyük cisimlerden en küçük atomlara kadar var olan her şeyin evrimini açıklayacak olan Genel Formül'dü (Alatlı, 2014, s. 214).

Tasavvufi "Bir" ile pozitivist "Bir" yaşamın devamını sağlama ve hayatın anlamını sorgulama bağlamında iki zıt anlayış olarak hatta iki zıt inanç felsefesi olarak ortaya konmuştur. Yazar, toplumda, farklı inanç ekseninde olan kişilerin yaşam disiplinini vermeye çalışmıştır.

Rüya'da tasavvufa daha farklı bir açıyla yaklaşılmaktadır. Kadızade, Onarımcılar'ın simülasyonunun içinde dinî Tasavvufi değer olan Mevlevî, Kadirî ve Halvetî'lere dair görüntüler izlerken, Yunus Emre'nin ilahisi olabileceğini düşündüğü bir müzik duymaya başlar.

Gök cisimleri diyafram nefeslerini foton püskürtmelerine ayarladılar, afakı, kadının Körkuyu'dan bu yana duymadığı derin körük solumaları sardı... Darb-ı esma, hatm-i hâcegân, devran, sema, Kadızade bir an, Kuzey Yarıküre'nin tüm yıldızlarının zikrullah icrasına kalkındıklarını sandı. Maviler mi Mevlevî; sarılar Kadiri mi; turuncular Halvetiler olmasın derken, bu defa Hüseyin Sebilci'nin saba bestesi Demirkazık oldu, Kâinatın poyrası Yunus'un ilahisine dönmeye durdu.

‘ İsmi sübhani virdin mi var...’(Alatlı, 2013, s. 145).

Buradaki tasavvufi isimler, daha önce *Kâbus*'ta bahsedilen tasavvufi isimlerden farklı olarak gerçek tasavvuftan bahsedilmiştir. Kadızade, yepyeni bağımsız bir hayat için yeniden uyanmaktadır.

2.1.5. Siyasi Açıdan Değer Aktarımı

Siyaset, Türk Dil Kurumunun sözlüğünde “Devlet işlerini düzenleme ve yürütme sanatıyla ilgili özel görüş veya anlayış” olarak yer almaktadır. Bununla birlikte siyaset yönetenlerin ve yönetilenlerin birbirlerine karşı olan sorumlulukları çerçevesinde gelişmektedir ki VIII. yüzyılda Göktürk Devleti’nin yöneticileri Orhun Kitabeleri’nde, XII. yüzyılda Yusuf Has Hacıp *Kutadgu Bilig* adlı eserinde, XVII. yüzyılda Kâtip Çelebi *Düstûrü’l Amel* adlı eserinde buna değinmiş, mutlu bir topluluk, bağımsız bir millet, güçlü bir devlet olma yolunda reçetelerini sunmuştur. Hepsi de güçlü birer siyasetnamedir.

Alev Atlı, *Kâbus’ta*, Türkiye Cumhuriyeti’nin hem yönetim hem halk olarak sorumluluklarını yerine getirmeyişleri sonucunda çözülerek nasıl “Eski Türkiye” hâline geldiğini; *Rüya*’da ise milletin tarih boyunca yaşadığı ve yaşattığı o güzel günlere duyulan özlemle birlikte, düşmana yani Koalisyon’a karşı sistemli bir çalışmayla, dirliğin ve birliğin tekrar sağlanması hususunda yapılan çalışmalarını ve elde edilen sonuçları anlatmaktadır.

Kâbus’ta genellikle yönetim, ayrılıkçı gruplar, farklı siyasi görüşler, farklı yaşam tarzları, emperyalizm, küreselleşme üzerinde durulmuş; bunların toplum üzerindeki olumsuz etkileri sonucu bencillik ve kin duygusuna varan sonuçlarıyla birlikte toplumun Yeni Dünya Düzeni’ne yani Koalisyon’un kurduğu sisteme nasıl teslim olduğu anlatılmış; sonuç olarak da Türkiye’nin parçalanmaya varan süreci gözler önüne serilmiştir.

Kâbus’ta anlatılan Koalisyon’da siyasi olgu ve yönetim belli bir hiyerarşik düzen doğrultusunda gerçekleşir. Koalisyon’u ilk kuran Yüce Pir’dir. En tepededir. Yüce Pir’in altında Vasıllar, Vasıllar’ın altında Salıklar, Salıklar’ın altında Müridler, daha altta Talipler, Mağdurlar, Sömürülmezler ve Lanetliler vardır. Özellikle Sömürülmezler ve Lanetliler’in hiçbir değeri yoktur. Öncelikle dünyayı kendi istekleri, plan ve projeleri doğrultusunda yönetmek isteyen Koalisyon’un Yeni Dünya Düzeni üzerinde durulmuş ve oluşumları, sistematik işleyişleri anlatılmıştır.

YENİ DÜNYA DÜZENİ simülasyonu üç boyutlu belirdi. En tepede YÜCE PİR, onun altında kademelerine göre izleyen Vasıllar, Salıklar, Müridler, Talipler,

sonra Mağdurlar, Sömürülmüşler ve nihayet Lanetliler, uzayı kanatlarının altına almış ilerliyorlardı (Alatlı, 2014, s. 14).

Bilinen en iyi yönetim biçimi, çoğul, katılımcı, demokratik seçimlerle gerçekleştirilen yönetim biçimidir. *Kâbus*'ta Koalisyon'un yönetim biçimi tam tersi olarak yeryüzündeki tüm insanları, onların isteklerine bakmaksızın kendi sistemleri içindeki kişilerle yönetmektir. Bu yönetimi ise tek bir kişi yani Yüce Pir belirler.

Kâbus'ta Yüce Pir'in 1950'lerde başlattığı, mevcut düzeni değiştirip yeni bir dünya düzeni kurma arzusundan bahsedilmektedir. Yazar, Yeni Dünya Düzeni'nin sunduğu, modernizmin insana yüklediği bunalımın postmodern dürtülerle aşılacağı düşüncesini ve kurtuluşun Yüce Pir'in gösterdiği "Yol"da tekleşen bir "ben" ve kişinin karşısına çıkacak Mutlak Bilinç anlayışını şu ifadeleriyle göstermek istemiştir:

'... yirminci yüzyılın Modernist anlayışının ve onun çocuğu, 'üniter devlet' 'egemen devlet', 'baba devlet' kültürünün mirasçılarınız!'... Postmodernizm, 'ben'in dışındaki, 'öteki'ndeki özneyi görür...Postmodernizmin yolu, KOALİSYON'a giden yoldur. KOALİSYON YOLU'dur...Son Hakikat, Mutlak Bilinç'tir. Bu noktada, erkeksi akıl, kadınsı doğaya bütünüyle nüfuz etmiştir... Kurtuluş, Mutlak Bilinç'e, KOALİSYON'a ulaşabilenlerindir.'... Dünya vatandaşları için tek bit hedef vardır. Bu hedef, Ekonomik Akılın görkemli KOALİSYON'una kabul edilmek, TEK'te erimektir... TEK'leşmiş insanın kendi özünde bulacağı KOALİSYON evrensel ekseninin, ötekinin özünde de var olduğunun farkındalığıyla, tekilin tümellesmesine zemin hazırlaması, ütopyanın kuvveden fiile dönüşmesini hızlandıracaktır. Birbirlerine gerek tarih gerek coğrafya gerekse kültür olarak yabancı 'ben'lerin buluştukları KOALİSYON, Tekleşmiş Varoluş'tur. Tekleşmiş Dünya'dır.'... sürekliliğin, bütünlük ve anlamlılığın taşıyıcısı olarak hak etmediği bir korumacılığa mazhar olan 'kültür' statükocudur, dondurucudur'... Kültür, değişime direnç gösterir, gelişmeyi engeller... Kültür, bireylerin içine 'yeni'nin korkusunu salan bir firavundur, tirandır!' (Alatlı, 2014, s. 11-12-13-14).

Romanda Koalisyon'un modernizmle birlikte son şeklini alan üniter devlet veya ulus devlet fikrini şiddetle reddettiği ve bunu bir problem olarak gördüğü ifade edilmektedir. Bu problemin en temel kaynağının ise ulusların, tarihleri boyunca oluşturduğu kültür olduğu söylenmektedir. Özellikle kültür Koalisyon tarafından bir yok edici olarak nitelenmektedir. Bu nitelemeyi yaparak bireyi daha çabuk değerlerine yabancılaştırmayı ve ona en iyi şekilde nüfuz edebilmeyi amaçlamaktadırlar. Koalisyon'a göre öncelikle insanlar, kültürlerini sonra da kimliklerini unutmaları gerekmektedir ki ancak bu şekilde Yeni Dünya Düzeni'ne adapte olabilsinler.

Sınıflara ayrılmış insanların, Koalisyon tarafından belirlenecek bir hedef ve tek tip bir yaşam tarzı içerisinde birleştirilmesi amaçlanmıştır. Romanda ulus devlet yapısının, Yeni Dünya Düzeni'nin postmodern yapısında yerinin olmadığı dile getirilirken, yapılmak istenenin mevcut değerlerin yerle bir edilmesidir. Yazar, Yeni Dünya Düzeni'nin farklılıkları, özgürlükleri, demokrasiyi ortadan kaldırıp herkesitek aklın yoluna sokmaya çalıştığı vurgusunu yapmaktadır.

Ulus devletlerin yönetimlerinden bahsedilirken Eski Türkiye'den ve insanlarından söz edilmektedir. Onların "Neo-Faşizm" denen uzlaşma yönetimine mahkûm, yani bağımsız düşünemeyen, bilinçsiz bireyler olarak anlatılmaktadır. Bu durumun oluşmasını ise merkezîyetçi hükümetlerin oluşturduğu kurallar bütününden korkmaya bağlamaktadırlar. Uzlaşma yönetiminden ise aklın değil akla uymanın yönetim biçimi olarak bahsedilir.

Eski Türkiye'nin insanları, anacılığın baskın olduğu bilinçsizlik döneminden çıkamadıkları, ön-insan hüviyetini aşıp bireyselleşemedikleri için, bağımsız düşünme ve soyutlama yetisini kazanamamışlardır. Bu talihsizliğin sonucu olarak, Türkler, neo-faşizm dediğimiz Uzlaşma Yönetimi'ne mahkûm olmuşlardır. Uzlaşma Yönetimi'nin belirleyici niteliği ideoloji yokluğudur... yönü, hedefi, pusulası, öngörüsü olmadığı gibi, liderliğinin entelektüel unsurları da yoktu. Eski Türkiye'nin kültürü, duygularının egemenliği altındaydı. Başat duygu da korkuydu (Alatlı, 2014, s. 89).

Merkezi yönetimlerin farklı siyasi düşünce gruplarını baskı altında tutarak onları uzlaşma yönetimi anlayışıyla idare ettikleri anlatılırken Türkiye örneği verilmektedir.

Uzlaşma, çoğunluğun kendilerini doğrudan tehdit etmediği için tümüyle reddetmediği, genel kabul edilebilir siyasi düşünceleri kapsar. Genel kabul edilebilir siyasi düşünceler, asgari müşterekleri içerdikleri için 'ılımlı siyaset' denilen, amacı toplumsal asabiyeti yatıştırmak olan, sözel törenle sonuçlanır.

Uzlaşma yönetimi, aklın değil, akla uydurmanın yönetim biçimidir.

... Eski Türkiye'de kural; sağcı, solcu, Türkçü, İslamcı, liberal ya da Cumhuriyetçi, tüm düşüncelerin çoğunluk tarafından kabul edilecek şekilde yontularak 'merkez'de toplanmasıydı... Aklın ve ahlakın hüküm sürdüğü yerde, ılımlılık diye bir şeyin olmayacağı düşünülemedi (Alatlı, 2014, s. 90-91).

Kâbus'ta Türkiye'nin, Türkiye'yi oluşturan farklı siyasi görüşteki insanların, birbirlerine değer vermek, birbirlerini anlamak, ortak paydada buluşmak yerine parçalanmaya giden süreçte çok da samimi olmayan birtakım

maddi menfaatler doğrultusunda hareket ettikleri bunun da devamlılığı getirmede yeterli olmadığı anlatılmıştır. Kitapta anlatıldığı üzere yirmi birinci yüzyılda Türkiye'nin bölünüp Anadolu devletçiklerinin oluşması bu sebeplere dayanmaktadır. Karma ekonomi ile Anadolu insanı farklılaştırılmış, kendi aralarında bir rekabet oluşmuş, bu da sonuçların en olumsuzunu şeklinde yansıtmıştır.

Karma-ekonomide tek bir ilkenin mevcudiyetinden bahsedebiliriz: Hiç kimsenin çıkarının güvende olmaması ilkesi... Eski Türkiye'de, Anadolu Devletçikleriyle sonuçlanan bölünmenin özü de budur (Alatlı, 2014, s. 92-93).

Kâbus'ta yirmi birinci yüzyılın başlarında Anadolu devletçiklerinin oluşumu ekonomik gelişmelerle hız buluyor. Yirminci yüzyılın sonlarına doğru baş gösteren ayrılıkçı fikirler, bazı yerleşim yerlerinin adlarının değiştirilmesiyle daha da hızlanıyor. Bu durum yirmi birinci yüzyılda, rahat yaşam, turizm, ekonomik olanaklar, sivil toplum örgütleri hepsi bir araya gelerek siyasi parçalanmayı gerçekleştirmiştir. Bu durum yazar tarafından şöyle ifade edilmiştir:

Daha 1930'larda, Bodrum'a Halikarnasus, Behramkaya'ya Assos, Datça'ya Knidos demek gibi bir eğilim eski Türkiye'de zaten vardı. Mitologya severlerin şirin gariplikleri olarak kabul gören bu tutumlarına, kent, semt, sokak isimlerinin her an değiştirilmesine alışık olan eski Türkiye toplumu tepki vermemişti... Anadolu Devletçikleri Hareketinin miladı sayılan isim değiştirme olayları da yadırganmamıştı. 90'lı yılların sonuna doğru Eski Türkiye hükümetlerinin son büyük reformu sayılan, 'Yerel İdareleri Güçlendirme' operasyonu ile kısmi özerkliğe kavuşan turizm merkezleri Antalya ve Muğla isimlerini değiştirmek istediklerini ilan ettiklerinde gerekçeleri, ekonomikti (Alatlı, 2014, s. 105-106).

Yazar, romanda küreselleşmenin; ulusçuluğu, milliyeti, devletçiliği, kültürü merkezî olmaktan çıkardığını; birtakım ekonomik kaygılarla- turizm, kaçakçılık, silah ve uyuşturucu ticareti, yatırım, sosyal refah- Anadolu'da birden fazla devletçiğin türemesine neden olduğunu anlatarak toplumu bu duruma karşı uyarmak istemiştir.

Küresel güçler ve emperyalizm *Kâbus*'ta çoğu zaman açık bir şekilde, zaman zaman da sezdirilerek verilmiştir. İmre Kadızade'nin Islahhane'deki duruşması esnasında, ölen yeğeni Devrim Kuran'ın hayata, bütün yönetim biçimlerine ve Yeni Dünya Düzeni'ne bakışı verilmiştir. Devrim Kuran, hayatın bir anlamı olmadığını dile getirirken bu durumu hep güçlülerin kazanıp güçsüzlerin kaybetmesine bağlamaktadır. Komünizmde, kapitalizmde,

feodalizmde olduğu gibi Yeni Dünya Düzeni'nde de aynı olduğunu savunur. Dünya, ona göre özünü değil, giydiği gömleği değiştirmektedir.

'Dünyayı değiştirmek bana göre anlamsız bir çaba' diye konuşuyordu, Holo-Devrim... Dünya özünü değil, gömleğini değiştiriyor. Güçlü olan kazanıyor, güçsüz olan kaybediyor. Bu, komünizmde de böyle, kapitalizmde de böyle, feodalizmde de böyle, YENİ DÜNYA DÜZENİ'nde de böyle olacak!'

'Stalin, burjuvaları yok etmeye çalışırken, en iyi moda evlerinden giyiniyordu. İngiltere'den getirttiği çayı yudumluyordu. Atatürk Dolmabahçe Sarayı'nda öldü, İnönü'nün beyaz treni vardı... Ben, komünist bir dünyanın oluşabileceğine kesinlikle inanmıyorum. Ben, Müslüman bir dünyanın da oluşabileceğine de kesinlikle inanmıyorum. Çünkü insanlar doğuştan bencil, egoist ve kapitalist (Alatlı, 2014, s. 178-179).

Burada, siyasi bir değer olan eşitlik ilkesinin hiçbir zaman doğru bir şekilde işlemeyeceği, güçlülerin her zaman kazandığı ve bundan sonra da böyle olacağı anlatılmaktadır.

Kâbus'ta İmre'nin sosyalist arkadaşları da emperyalizme savaş açmışlar, Türkiye'nin emperyalizmin ağına düştüğünden ve hâlihazırda bir Kurtuluş Savaşı yaşandığından bahsetmektedirler.

'Türkiye'nin 1919'ları yaşadığı tahlili doğrudur diyorum', diyordu Tevabil, 'Ülkemiz küreselleşme ve YENİ DÜNYA DÜZENİ altında sömürölmek istenmektedir... 'Oklarımızı emperyalizme çevirmeliyiz,' dedi Tevabil, 'çünkü tüm sorunun arkasında Amerikan emperyalizmi var.' (Alatlı, 2014, s. 355).

Romanda bir Kurtuluş Savaşı benzeri bir durumla karşı karşıya olunduğundan bahsedilmekte ve herkesin bir olup topyekûn küresel sistemin üzerine gitmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Yazar, Yeni Dünya Düzeni'nin birçok öлкеye yaptığı gibi bizi de sömürmek istediğini, ölkede yaşanılan tüm sorunların bu sistem kaynaklı olduğunu ve bir var olma ya da yok olma savaşı verileceğini vurgulamaktadır.

Kâbus'ta toplu hareket etme duygusunu, toplum bilincini ortadan kaldırmak isteyen egemen güçlerin, rock müziğiyle gençleri benmerkezci ruh haline sokup kendi içlerine gömmeye çalıştıkları anlatılmaktadır. Gençler kendi dünyalarında kaybolunca toplumsal hareketlere katılamayacaklar ve düzenin kurduğu yapıya ve yaptıklarına kimse isyan edemeyecektir. Yazar, toplu hareket etmeyi engelleyecek durumların egemene güçler tarafından gençliğe bir etkinlik gibi sunulduğunu vurgulamaktadır.

Rock müziği, egemen güçlerin gençliği pasifize etmek için destekledikleri bir müzik türü oluyor. Amaçları, ben-merkezci gençler yaratıp kitle hareketlerini bölmek! Bugünün gençleri bireysel isyanları öne çıkarıyorlar. Bireysel isyanlar toplumsal hareketlerin oluşmasını önüyor. Bu durum kapitalistlerin işine yarıyor (Alatlı, 2014, s. 307).

Kâbus'ta siyasi bencillik denebilecek, farklı düşüncelere karşı düşmanca tavır içinde bulunma, farklı düşünceleri dinlememe, tek doğrunun kendi doğrusu olduğu anlayışına sahip olma durumunun eski Türkiye'nin kronik rahatsızlıklarından biri olduğunu vurgulayan yazar, bunu, Kadızade ve Kuran aileleri ile onların yakın çevrelerindeki insanlar üzerinden vermektedir.

İmre Kadızade, Yusuf Eralın'ın, dayısının, Bekir ve Salih Hoca'nın siyasi düşüncelerinin “ Ya sen ya da ben”den ibaret olduğu, başkasına hayat hakkı tanınmadığı üzerine düşüncelerini dile getirirken toplumun nasıl yara aldığına dem vuruyor. Bu bencilce tavırlarıyla farkında olmadan tam da Yeni Dünya Düzeni'nin kurduğu sisteme hizmet ettikleri verilmeye çalışılıyor.

Yusuf Eralın, proletarya diktatörlüğünü dayatırken en az bir matematikçi kadar kurgusaldı. Dayım, İttihat Terakki'yi, Bekir, serbest piyasa ekonomisini, ne Kuran ne de Hadis belirli bir model öngörmediği halde, Salih Hoca kumandasında ‘İslam Devleti’ni dayatan Salihunlar da öyle. Tek bir ortak yanları vardı, o da ya-ya da. Ya kendilerinin kurguları ya da ölüm!

Ve ben, ‘Bunlar, Allah faktörünü, Schrödinger'in Kedisi’ni, unutuyorlar,’ diye hayıflanıyordum (Alatlı, 2014, s. 440).

Kâbus'ta Kadızade, her birini ayrı bir dünya olarak gördüğü Devrim'i, Bekir'i, Kenan'ı, Osman'ı aynı çatı altında birbirine düşman olarak nitelemekte ve hiçbir tarafa yönelmeyen Toprak'ı yanlarına çekmeye çalıştıklarından yakınmaktadır.

Çocuğun karşısına dikilen bu dünyaların dördü de kanlı canlı, dördü de sahiciydi. Aynı çatı altında, bir kol boyu uzakta ama birbirlerine düşmandılar... Aileyi oluşturan kutupların her birisinin Toprak'tan özel bir talebi vardı. Her birisi onu kendi yanında görmek istiyordu (Alatlı, 2014, s. 444).

Bu durumu eski Türkiye'nin son zamanları olarak verilmeye çalışılmış, aile bireyleriyle toplum kastedilmiştir. Yazar, Kuran ailesi üzerinden farklı siyasi

düşüncelere sahip insanların birbirlerini sevmeyen, aynı ortamda kalmak zorunda oldukları, bu durumun zamanla toplumda çatlak oluşturduğu ve devletin parçalanmaya doğru gittiğini vermektedir.

Kâbus'ta Kadızade, kendini eski Türkiye'nin bir bireyi görerek, siyasi çalkantılara nasıl yaklaştığını ifade ederken hem solun hem liberallerin hem Türkçülerin hem de İslamcılarının topluma kendilerini kabul ettiremedikleri yönünde açıklamalarda bulunmaktadır.

En küçüğümüz Toprak, Asr-ı Saadetten, ortancalarımız 1917 Devrimi'nden, en büyüğümüz 1789 Fransız İhtilâli'nden, İttihat Terakki'den, Kuvayı Milliye'den medet umdu (Alatlı, 2014, s. 342).

Yazar, özellikle 20. yüzyılın son çeyreğinde Türkiye'nin siyasi portresinin bir çizimini vermektedir.

Kâbus'ta 68 Kuşağı'na da değinilmektedir. Kadızade, İslahhane'deki duruşmada 68 Kuşağı'nın toplumla uyuşan gerçeklerinin olmadığından, heyecanlarının ve rüyalarının olduğundan ancak toplumun bütününe dair derinlemesine bilgilerinin olmadığından dem vurmaktadır.

Sayın Yargıç, 68 kuşağının entelektüel unsurları yoktu. Heyecanları vardı, rüyaları vardı ama eski Türkiye toplumunun gerçeklerine dair murakabe edilmiş, bütünlüklü tahlilleri yoktu. Bu nedenle kapılarının önünde oluşan hayata hep şaşıtlar, hep şaşırdılar (Alatlı, 2014, s. 601).

Kâbus'ta 90'lı yıllarda ortaya atılan başörtü serbestisi meselesinin, kişilerce birbirlerine karşı bir zıtlasma meselesi haline geldiğinden bahsedilmektedir. Mevzuya kırçıl bakılmadığından yani birbirlerini anlama çabası içinde olunmadığından söz edilmektedir çünkü toplumun bir kesimi başörtüsüne siyasi simge olarak bakmış, bir kesimi de inanç gereği olduğunu söylemiştir.

Sonra 90'lı yılların türban meselesi vardı. Siyah beyaz mantık çerçevesinde türban ya siyasi bir sembol ya inanç gereği olmak durumundaydı. Birinden birini seçmeye zorlanıyordunuz ve mümkün olmadığı için sonuç hem-hem de türünden bir matematiksel paradoks oluyordu (Alatlı, 2014, s. 634).

Kâbus'ta Kadızade ile arkadaşları arasında geçen bir konuşmada devrimcilerden bahsedilirken mevcut örgütlerin artık illegal bir hal aldığı ve bu durumun halkı rahatsız etmeye başladığı belirtilmektedir.

'Halk örgütlerden bıktı, Hocam,' diyor. Doğru söylüyor. Eskiden İsmet Paşa Caddesi'nde bir slogan attığımız zaman, o mahallenin her tarafından insanlar barikata gelirlerdi. Şimdi, bunlar bir slogan atıyorlar, sokaktaki adam dönüp bakmıyor bile. Konuşuyorlar işte!' Böyle diyorlarmış (Alatlı, 2014, s. 360).

Romanda halk adına hareket ettiğini iddia eden birtakım grupların davranış ve söylemlerinde samimi olamadıkları gerekçesiyle halktan destek göremedikleri ve zaman zaman halka rahatsızlık verdikleri ifade edilmektedir.

Kâbus'ta Kadızade, eski Türkiye'nin siyasi kültürüyle ilgili olumsuz bir yönüne değinmiştir.

Siyasi kültürümüzün değişmez hükmü, 'hem maneviyatçı hem liberal hem demokrat hem baskıcı hem tarikatçı hem de Atatürkçü olunmaz. Olunursa bunun adına yüzsüzlük denir' türünden bir ak-kara sınıflandırmayı izleyen suçlamayı kabullenmem de mümkün değildi! (Alatlı, 2014, s. 450).

Yazar, Türklerin siyasi hayatında bir değer olarak siyasi anlayışın, farklı düşünebilen insanların bir bütün olarak gördükleri vatan toprağında birlikte yaşamaları olgusunun, eski Türkiye'de kişilerin kendilerini belli bir siyasi anlayışın zorunlu mensubu gibi görmelerinin yani kırçillaşamamalarının, toplumu parçalanmaya götürdüğünü vurgulamaya çalışmaktadır. Romanda bu durum bir değer kaybı olarak karşımız çıkmaktadır.

Kâbus'ta yöneten ve yönetilenle ilgili liyakat geleneğinin terk edildiğinden bahsedilmekte ve yönetilenlerin de daha iyi bir yönetim oluşturamayacaklarında mevcut yönetimi desteklemeleri gerektiği üzerinde durulmaktadır.

Kadızade, devlet işlerinde liyakatin göz ardı edilmesinin, menfaat ilişkilerinin yoğunlaşmasının, yanlış kararlar alınmasının devletin bekasına zarar verdiğine değinmektedir. Yazar, Kadızade üzerinden kişisel çıkar ilişkilerinin, günü kurtarmak gibi gayelerle yanlış kararlar verilmesinin toplumda huzursuzluk oluşturduğunu şöyle ifade etmektedir:

Bu adam da GAP bölgesindeki tarım sulama kanallarından sorumluydu. Bu hayati projenin başına kendi arkadaşlarını getirmiş, inşaat ihale bedellerinin çok yüksek

belirlenmesi için alenen direktifler vermişti. Sonradan en büyük projeler en düşük fiyatı teklif edene değil, en fazla rüşveti verene verildiği... Devenin belini kıran o tek saman çöpü. Bıçağın kemiğe değdiği o nokta. Anne/Devlet'in toplumsal asabiyeti yatıştırarak, durumu idare edecek halinin kalmadığı o nokta... Sorunlarımızın temel nedeninin irtica olduğu mu söylendi, İmam Hatip okullarını anında kapatıyorduk. Kültürsüzlüğümüzün temel nedeni, yabancı dil bilmemek mi anaokullarına İngilizce dersi koyuyorduk, hemen, Kürt sorununun temel nedeni, demokratik hakların yetersizliği mi, af kanunu çıkarıyorduk, derhal. Devlet Demir Yolları'nın kâr yapmamasının temel nedeni, çalışanlarının maaşlarını devletten almaları mı, özel sermayeye satıyorduk (Alatlı, 2014, s. 689).

Romanda 90'lı yıllarda ekonomik kaygıyla özelleştirmelerin yapılması, irtica kaygısıyla İmam Hatiplerin kapatılmaya çalışılması, hakların yetersizliği kaygısıyla af kanunlarının çıkarılması topluma bir dayatma olarak görülmektedir. Yazar, yapılanların Yeni Dünya Düzeni'nin işine yaradığını ve millet-devlet anlayışını zayıflattığını vurgulamaktadır.

Kâbus'ta Kadızade, aynı zamanda halk için de bir değerlendirmede bulunmaktadır. Eğer hem devlet hem millet lehine daha iyi bir seçim yoksa mevcut yöneticilerin indirilmeye çalışılmaması gerektiğini dile getirmektedir. Yazar, aynı zamanda toplumun da dengeli davranması gerektiğini düşünmektedir. Eğer devlet ve millet lehine daha iyi bir yönetim anlayışları yoksa mevcut yapının yıkılmaya çalışılmasının yine devlete ve millete zarar vereceği ifade edilmektedir.

Ama ben duamı İmamı Azam Ebu Hanife'nin de onaylayacağından emindim, 'Onlarınkinden daha iyi bir düzen kuramayacaksınız yöneticilerinizi halletmeyin,' diyen kendisiydi. Bir diğer hocamın, Doktor Irvin Yalom'un tembihini de söyledim mahkemenize, 'Sunacak daha iyi bir şeyiniz yoksa hiçbir zaman eldekini almayın (Alatlı, 2014, s. 363-364).

Romanda görüldüğü üzere toplumun kendi içindeki çelişkileri, yanlışları, insanların birbirlerine olan düşmanca tavırları, birlik olamamaları; yöneticilerin liyakatsiz oluşları, yanlış kararlar alınması devleti bitiren somut nedenler olarak karşımıza çıkmaktadır.

Rüya'da siyasi değer *Kâbus*'takinin tersine bağımsızlık, bütünleşme, birlik ve beraberlik, milli mücadele, Türk tarihi ve Türk devlet geleneği üzerinde yoğunlaşmıştır. Orta Asya'dan Anadolu'ya, uzun bir tarihi süreçte ve büyük bir coğrafyada, dünyadaki tüm siyasi geleneklerin üzerinde bir devlet, millet ve siyaset anlayışıyla yürüyen Türk milletinin yeniden dirilişi ele alınmıştır. Mevcut olan cevherin hâlâ bu milletin son neslinde bulunduğu vurgulanmış, Göktürk

hakanlarından Osmanlı sultan ve devlet adamlarına, değişik bilimlerle uğraşan büyük Türk bilginlerine kadar milletimize ufuk açan bütün ilmî ve siyasi kişilikler örnek olarak sunulmuştur. Bunun için önce Ebedi ve Ezeli Gerçeklik'e inanmak gerektiği vurgulanmıştır. Bu inançla murat edildiğinde milletimizin ve devletimizin yine bağımsız ve güçlü kılınacağı belirtilmiş, hiçbir sistemin ve düzenin bu inanç ve güç karşısında duramayacağı dile getirilmiştir. Evet, en temel mesele inanmak ve murat etmektir.

Rüya'da Kadızade artık Koalisyon'un elinden kurtulmuştur. Koalisyon'un ne yapmak istediği konusunda kafasında hiçbir şüphe bulunmamaktadır. Zaten evvelinde de Koalisyon'u, Yeni Dünya Düzeni'ni hep sorgulamış millet adına büyük üzüntü duymuştur. İçinde her zaman bir umut olagelmiş, yaşananlara karşı da hep temkinli hareket etmiştir. Belki de Onarımcılar'ın ona ulaşmasının, seçilenlerden biri olmasının nedenidir bu.

O artık Onarımcılar'ın yanındadır ve onlarla birlikte hareket etmektedir. Çok büyük gibi görünen Koalisyon sisteminin, Ezeli ve Ebedi Gerçeklik karşısında nasıl çöküşe doğru gideceğini düşünmektedir. Rüyanın, gerçeğe dönüşme anını beklemektedir.

Rüya'da Kadızade'ye geleceğe dair korkmaması telkin edilirken ona *İstiklal Marşı*'mızın ilk sözüyle hitap edilir.

Göklerin egemenliğini temel alan bir dünya görüşümüz var. Yeni bulgular doğrultusunda her an onarabileceğimiz ideolojimiz... Onun için diyoruz İmre Hanım, KORK-MA!

... KORK-MA! Korkma, demiştiniz bana Kürşat Bey. 'Korkma! Dağlar koni,bulutlar küre, yıldırımlar şakuli değil! Doğrusal denklemler, sahici dünyanın mecazıdır, gerçek, doğrusal denklemlerden ibaret değil!

'Evet, Hanımefendi, öyle demiştik, 'KORK-MA!'... Dinamik sistemler hayal bile edemediğimiz karmaşık kurallara göre çalışır. Bugün İstanbul'da kanat çırpan bir kelebek, bir ay sonra Pir'in Dergâhı'nda kasırgalara neden olacaktır. İnan ve korkma!' (Alatlı, 2013, s.57-58).

Yazar, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını, inanmanın en büyük diriliş olduğunu vurgulamaktadır. Yazar ayrıca İmre Kadızade üzerinden millete seslenmektedir. Tarihini unutmayıp neler yapabileceğini görmesini istemektedir. "KORK-MA!" ifadesiyle bağımsızlığımızın göstergesi, ruhu *İstiklal Marşı*'na atıfta bulunmuştur.

Rüya'da "Telli Turna" ifadesi sıkça geçmektedir. Yazar, "Telli Turna" ifadesiyle bir bütün olarak "Türk"ü simgelemiştir. Onarımcılar şu an için turna sürüsü, Kara Kalpaklı Adam ise "Turnacıbaşı"dır. Kara Kalpaklı Adam ile yazar, Mustafa Kemal'i, bağımsızlık yolunda onun yanında ve peşinde gidenleri ise Telli Turnalar olarak Anadolu insanını işaret etmektedir. Bu bağlamda roman zamanı içerisinde Kadızade'yle, kendine gelip sisteme karşı mücadele etme anlatılmaya çalışılırken bu mesaj Kadızade üzerinden millete verilmektedir.

'Kıssadan hisse: Kendi Turnanın peşinden ayrılma, çünkü sen, o varsa varsın.'... Oysa Telli Turna'ya türkü yakmak yetmiyor. Toplam kaliteyi artırmak Telli Turna'nın da peşine düşmeyi gerektiriyor. Telli Turna'nın peşine düşerseniz Turnacıbaşı'yla tanışıyorsunuz (Alatlı, 2013, s. 71-73).

'Murat her amelin temelidir İmre Hanım.'...

En çetin çabamız: Eylemlerimizin muradımızla çakıştığından emin olmak...

Turnaları murat ediyoruz, Ezeli ve Ebedi Mavi'yi murat ediyoruz, Dağları, Seher Yıldızı'nı murat ediyoruz, yaşayakalmamız onlarla kaim çünkü. Ezeli ve Ebedi Mavi var olduğu sürece... Kutsal Üçlü varsa 'Biz' de var olacağız (Alatlı, 2013, s. 99).

Yazar daha evvel *Rüya*'da ezeli ve ebedi gerçeklikten bahsetmişti. Allah'ı Onarımcılar'ın ağzından böyle ifade etmişti. Burada Ezeli ve Ebedi Mavi derken inanmanın, gayret etmenin yani imani boyuttan yola çıkarak amaca ulaşmaya çalışmanın Allah rızası için yapıldığı vurgulanmış olabilir.

Rüya'da Türklerin, tarih boyunca kendisini bir bütün olarak gördüğü, yeryüzünde farklı yerlerde bulunmalarına rağmen birliğin tek bir ruhla hareket edilmesi sonucu sağlandığı mesajı verilirken bu siyasi, millî değerın Osmanlı'nın son dönemlerinde yavaş yavaş kaybolduğu vurgulanmaktadır.

Ne zaman ki, Osmanlı'nın gözü bütüne kapandı, ne zaman ki Türkler başlarını kaldırıp Gökyüzüne bakmaz, Gökküre'yi hayal edemez oldular, Ezeli ve Ebedi Mavi'ye yabancılaştılar. Murat'ı yitirince, Turnalar bize gelmez oldular. Veyahut geldiler de biz onları tanıyamadık. Gözden irak olan, gönülden de irak, gönülden irak olanın adı yok, adı olmayanın kendisi yok (Alatlı, 2013, s. 100-101).

Yazar, Ebedi ve Ezeli Mavi'ye yabancılaşmaya başladığımız an milletin bünyesinde çözülme başladığını ifade etmektedir. Türklerin, yeryüzünde birbirlerinden habersizce yaşamaya başladığında Turnaları kaybettiği vurgulanmaktadır. Türklerin geniş coğrafyasında yardıma ihtiyacı olana yardım götüremediğimiz ya da seslendiğimizde sesimizi duyuramadığımız anlatılmaya çalışılmıştır. İşte o an, "Turnalar"ın küstüğü ifade edilmektedir.

Rüya'da ve *Kâbus*'ta bir milletin yeniden dirilişinin gerektiği vurgulanmaktadır. Romanda anlatılar doğrultusunda Koalisyon'un düzeninde eski Türkiye tarih olmuş Anadolu'da yeni devletçikler kurulmuştur. Ancak Koalisyon, Türklerin şanlı tarihini hesap etmemişti ya da çok büyük görünen güçleri dolayısıyla önemsememişlerdi. Yüz yıl önce aynı Türkler, müthiş bir mücadele vermişler, yok olmanın eşiğinden dönmüşler ve bağımsız bir devlet kurmuşlardı. Yazar durumu bu şekilde işaret etmiştir.

Ancak şimdi durum daha da güçleşmişti. Türklerin karşısındaki düşman çok güçlüydü ve düşmanın karşısına bilinçli, planlı ve daha da güçlü çıkmak gerekecekti. Bu bağlamda, Türk tarihi, milletin yolunu açan olay ve kişilerle örnek alınmalıydı. Öncelikle ilmî ve siyasi kişiler hazırlandı simülasyonlar ve klonlamalarla büyük Kurtuluş Savaşı başladı. Başta Onarımcılar vardı.

Rüya'da Kadızade'nin General tarafından götürüldüğü Buçuktepe Kasrı'nın ana dehlizinin kapısındaki plakanın üzerinde "Reddi İlhak Simülasyonu" yazmaktadır.

'Reddi İlhak!' diye tekrarlardı Kadızade, 'Reddi İlhak! Ne tuhaf! Tarih hatası gibi!'

'Mağduran Müdafaa Hukuk Cemiyeti'nin Yeni Dünya Düzeni'ne ilhak olunmayı reddettiğinin ilanı,' dedi General, 'Hata bunun neresinde?' (Alatlı, 2013, s. 254).

"Reddi İlhak" işgalin reddi anlamına gelmekte ve Kurtuluş savaşı yıllarında İzmir'de ve Balıkesir'de Yunan işgaline karşı kurulmuş silahlı ve millî bir yapılanmadır. Reddi İlhak adıyla hem Kurtuluş Savaşı yıllarına telmih yapılmış hem de Koalisyon'un milleti parçalama ve yok etme girişimi üzerine millet adına mücadele eden Onarımcıların çalışma sistemlerinden biri ele alınmıştır.

Rüya'da Kadızade Reddi İlhak Simülasyonuna götürüldüğünde Enver Paşa, Cemal Kutay, Talat Paşa, Kazım Karabekir Paşa, Ali Fethi Okyar ve Şevket Süreyya Aydemir gibi dönemin millî mücadelesinde görev almış tarihi ve siyasi şahsiyetleri simülasyon unsurları olarak karşısında görür.

‘Tanıştırıyım: Enver, Cemal, Talat, Kazım, Ali Fethi, Şevket Süreyya.’

‘ Memnun oldum ’ dedi Kadızade. Delikanlıların külot pantolonlu, çizmeli, dik yakalı askeri üniformalarına baktı, ‘Birinci Dünya Savaşı?’ (Alatlı, 2013, s. 255).

Onarımcıların bu simülasyondaki amacı, yakın Türkiye Tarihini daha iyi analiz ederek Koalisyon’a karşı strateji belirlemektir.

Reddi İlhak Simülasyonu bize Kurtuluş Savaşı yıllarında oluşturulan yararlı cemiyetleri çağrıştırmaktadır. Özellikle İzmir Reddi İlhak Cemiyeti ve Balıkesir Reddi İlhak Cemiyeti’nin adlarını burada söyleyebiliriz.

‘Emektar çehreler’ diye gülümsedi Kara Kalpaklı Adam, ‘Resneli Niyazi, Hürriyet Kahramanı Eyüp Sabri Akgöl, Selanik Yaranı’ndan Mithat Şükrü Bleda, Hamidiye Kahramanı Rauf Orbay, Halide Edip Hanım...’

‘ İsimlerini andıkça yüzün yumuşuyor, ’ diye gözlemledi kadın.

‘Gıpta ediyorum’ dedi Kara Kalpaklı Adam, ‘İtiraf edeyim. Mutlakiyet, Meşrutiyet, Cumhuriyet. Üç devri de yaşadılar. Hepsi Sultan Hamid’in saltanatında, Hakan’ın bilerek isteyerek kurdurduğu mekteplerde okudular. Çoğu, yine onun imkân ve isteğiyle yurt dışında yüksek lisans, doktora yaptılar. Sonra döndüler, O’nunla mücadeleye giriştiler (Alatlı, 2013, s. 278).

Bahsedilen önemli bir isim de Sultan Abdülhamid Han’dır. Romanda anlatıldığı doğrultusunda Abdülhamid Han’ın yetiştirdiği ya da yetişmelerine katkıda bulunduğu isimler daha sonra ona karşı özgürlük arayışına girmişlerdir. Yazar, Batı kültürüyle tanışan aydınların kendilerini ve değerlerini yok sayıp yine kendilerine karşı mücadeleye başladıklarını vurgulamaktadır. Yazar, simülasyon ile tarihte yapılan hataların tekrarlanmamasını ve doğru adımlarla bu zekâların milletin lehine kullanılabileceğini ifade etmektedir.

Mevcut durum Kurtuluş Savaşı yıllarına benzetilmiş ve bir millî mücadele ruhu oluşturulmaya çalışılmıştır. Ancak yazar bu mücadelede herkesin ortak bir ruh ve duyguyla hareket etmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Çünkü bir bütün olarak hareket edememenin bedelini millet devletini yitirerek ödemiştir.

Abdülhamid ismi de bu bağlamda verilmiştir. Romanda Osmanlı gibi eski Türkiye'nin de bu sebepten kaybedildiği anlatılmaktadır.

Rüya'da öne çıkan kahraman olarak Kara Kalpaklı Adam gösterilmektedir. *Rüya*'da Telli Turnalar anlatılırken de değinildiği gibi Kara Kalpaklı Adam yaptıklarıyla, liderlik vasfıyla, millî mücadeleyi başlatması yönüyle Mustafa Kemal Atatürk'ü anımsatmaktadır ki yazar, ona, "Kara Kalpaklı" unvanını bu sebeple vermiştir.

Türk tarihini etkili bir şekilde kullanan yazar, tarihe damga vurmuş Türk devletlerinin, Türk yöneticilerin ve bilginlerin adlarını kullanarak her zaman mevcut olan Türk'ün gücünü vurgulamaya çalışmıştır.

Rüya'da Onarımcılar'ın İmre Kadızade için hazırladıkları simülasyonda eski Türk tarihine ait isimler geçmektedir. Bu isimler- Hun, Teoman, Mete, Gün, Ay, Yıldız, Gök Yeleli Kurt- Kadızade'ye geçmişten gelen gücümüzün farkına varması için gösterilmiştir.

Göksel Ruhlar, Mete semalarının gücünü teslim edinceye kadar karanlığı sürdürdüler. Büyüklemeden vazgeçtiklerine ikna olduklarında, Hun ülkesini güneşten de aydan da daha parlak bir ışıkla aydınlattılar...

'Polaris, Mete Han'a oğulları Gün, Ay ve Yıldız'ı doğurduğunda, göksel akrabaları ona doğum hediyesi olarak gök tüylü, gök yeleli, masmavi bir kurt armağan ettiler...' (Alatlı, 2013, s. 18).

Rüya'da düzenlenen simülasyonda Oğuz ve Uygur boylarından, Cengiz Han'ın imparatorluğundan, Türklerin "Kurultay"ından ve Türklerin anayurttaki merkezi olan "Altaylar"dan bahsedilmektedir. Bunlar Türklere ait siyasi değerler olarak verilmektedir.

Dokuz Uygur boyu hediyelerini sunarlarken, dokuz Oğuz boyu sıralarını beklediler. Cengiz Han, kutsal Hentley Dağı'nın önünde dokuz kez diz çöktü, dokuz defa secdeye vardı... Göksel Ruhlar Divanı'nın doksan dokuz üyesini temsilen yeryüzünde doksan dokuz üyeli Kurultay'ını oluşturdu (Alatlı, 2013, s. 19).

Ayrıca Turnaların yani Türklerin, Orta Asya'dan Anadolu'ya göçünden ve "Turnacıbaşı" olarak gösterilen âlimler ve hakanlardan bahsedilmektedir. Burada

millete yol gösteren büyük isimler verilmeye çalışılırken aynı zamanda Turnaların yani Türklerin de diğer insan topluluklarına yol göstermesi ve bundan sonra da yol gösterebileceği vurgulanmıştır. Burada amaç Yeni Dünya Düzeni'ne karşı mücadelede Türklerin önemi vurgulanmaktadır.

Turnalara katıldık, Tebriz tarikiyle İstanbul'a göçtük. Orada Fatih Sultan Mehmet, Ali'yi Ayasofya Medresesi'nde matematik ve heyet dersleri vermeye davet etti... Turnacılar, birken iki, ikiyken üç olduk. 1600'lü yılların sonlarında Osmanlı ülkesinde dört yüz seksen tane Turnacı Mehmet vardı İmre Hanım (Alatlı, 2013, s. 100).

Rüya'da siyasi değer olarak, eski Türk tarihi, önemli isimleriyle birlikte verilmeye çalışılmıştır. Orta Asya'da başlayan rüyanın Anadolu'da bitmemesi gerektiği ve bu rüyanın milletin kendini ve tarihini hatırlamasıyla tekrar canlanacağı ve sonsuza uzanacağı mesajı vurgulanmaktadır.

2.1.6. İlmî Açıdan Değer Aktarımı

Türk Dil Kurumunun Bilim ve Sanat Terimleri Ana Sözlüğü'nde, bilim ya da diğer adı ilim olan sözcük "Olayların ve nesnelere oluşum, yapı ve gelişimindeki yasalılıkları açıklamaya çalışan, olguları, mantıksal düşünceyi temel alan, tarihsel nitelikte bilgi düzeni." olarak tanımlanmaktadır. İnsanlığın, tarihi boyunca oluşturduğu medeniyetler topluluğu düşünüldüğünde her millet gibi Türklerin de bu medeniyetler topluluğuna katkısı büyük olmuştur. Özellikle Türk-İslam tarihinde, birçok alanda ilmî çalışmalar yapılmış; bu çalışmalar, hem milleti hem de kurdukları devletleri, Batı'ya örnek olacak bir hale getirmiştir.

Özellikle *Kâbus*'ta, yakın tarihimizde ilmî çalışmalara eskisi gibi önem verilmeyişi ve Batı'nın gerisinde kalışımız millet ve devlet olarak etki alanımızın daralmasına yol açmıştır. Hatta Batı'nın etkisi ve gücü altında ezilmemiz, son olarak da önce birliğimizi sonra da devletimizi kaybedecek bir hale gelmemiz kaçınılmaz bir hal almıştır. Burada Batı olarak kastedilen elbette Batı'yı elinde tutan ve merkez olarak kullanan Koalisyon'dur. Koalisyon, bilimi, insanlığın yararına kullanmak için değil onları köleleştirmek için kullanmıştır. Ne yazık ki sistemin köleler topluluğuna eski Türkiye'yi de katmışlardır. Bu bağlamda tarih,

bize, ilmin iyi insanların elinde ve kötü insanların elinde nasıl kullanıldığını göstermiştir. Bunu acı bir şekilde tecrübe etmiştir millet.

Rüya'da ise ilim konusuna daha farklı yaklaşım ve kaybedilen bu ilim üstünlüğünün yeniden elde edilmesiyle, milletin birliğinin, bağımsızlığının ve güçlü bir devletin tekrar oluşturulabileceği vurgulanmıştır. Orta Asya Türk devletlerinden Osmanlı'ya kadar yapılan birçok ilmî çalışmalar dile getirilmiş ve bu çalışmaları yapan ilim adamları simülasyon yoluyla tekrar oluşturulmuş ki bu da bir bilimsel çalışmadır, milletin bağımsızlığı ve Koalisyon sisteminin yok edilmesi için çalışmalar başlatılmıştır.

Kâbus'ta öncelikle Koalisyon'un bilimsel oluşumu üzerinde durulmuştur. Onlara göre her şey "mutlak teslimiyet"i bilmekle başlamaktadır. Bunu öğrenmenin yolunu ise "yeniden arınma" ile izah ederler. Bu aşamada iki önemli unsur vardır: ıslah eden ve ıslah olunan.

Hoca-talebe ilişkisinde itirazın yeri yoktur. Islah edilmeyi talep eden Talip, iradesini kendisini ıslahla görevli olana bırakacak, kendisini ona verecek, hocasına 'gassalın elindeki bir ceset gibi,' teslim olacaktır (Alatlı, 2014, s. 15).

Görüldüğü üzere Koalisyon'un eğitim sisteminde mutlak itaat vardır ve kişiler her türlü sorgulamadan men edilmişlerdir.

Kâbus'ta mutlak bilinç ve mutlak bilinçsizlik üzerinde durulmuş, bireylerin eğitim düzeyi, bilinçsel verilere ulaşması, bu uğurda sarf ettikleri çabalar vurgulanmıştır.

Evangelista, hologramları bir süre seyretti, 'İnsanın ve insanlığın gelişim öyküsü, Bilinç'in gelişim öyküsüdür,' dedi. 'Bireyselleşme sürecindeki insan, Bilinç'in bilinçli olmayan'dan ayrışması, özgürleşmesi, güçlenmesi, zenginleşmesi evrelerinden geçer (Alatlı, 2014, s. 33).

Kâbus'ta Psikolojik Savaş Ünitesi tarafından eski Türkiye insanına "ön insan" teşhisi konulduğundan, yani düşünme probleminin oluşmasıyla konuşma ve harekete geçme problemlerinin birlikte geldiğinden bahsedilmektedir.

Psikolojik Savaş Ünitesi bulgularını hatırlayın... Türkiyeliler, ön-insan/çocuk hüviyetindeler! Erkeksi ilke güçlü olmadığı için, soyutlama ve yansılayarak canlandırma yetileri de gelişmemiştir. Nitekim felsefe, matematik, teorik fizik, sanat, hatta ilahiyat gibi alanlarda fevkalade başarısızdılar... 'Bilinç-dışı, ANACIL aşamaya saplanmış beynin, uyarınları anlamlandırmakta zorluk çekeceği, akıl yürütemeyeceği, düşünemeyeceği açık,' diye sürdürdü Evangelista, 'Düşünemeyen beyin, doğal olarak konuşturamayacaktır!'

‘Ve tersi: Konuşturamayan beyin, düşünemeyen beyindir! (Alatlı, 2014, s. 53-54).

Eski Türkiyelilerin zekâyı bilgidен her zaman önde tuttıkları, öğrenmek için değil kendi düşüncelerini doğrulamak için okudukları ifade edilmektedir.

Zekâyа bilgidен her zaman ve çok daha fazla değer vermişler, dayatılan gerçeği öğrenmek için değil, kendi düşündüklerini, kendi inandıklarını, kendi gerçeklerini doğrulamak için okumuşlardı... Bir kurguyu hakkı ile, cevheri, özü ile, ayrıntılı delilleriyle bilenlerden hazzetmedikleri gibi, kurallara uymaya çalışanlara da iyi gözle bakmadılar (Alatlı, 2014, s. 228).

Kısaca eski Türkiye insanına afazi teşhisi konulmuştur: Düşünemediği için konuşamayan insan. Yazar üstü kapalı olarak çevremizde olup bitenleri, Yeni Dünya Düzeni’nin ulus devletlere yapmaya çalıştıklarını göremediğimizi ve bu konuda düşünemediğimizi vurgulamaktadır. Yeni Dünya Düzeni’nin zekâyı ön plana çıkarmaları ile Türkiye toplumu da bu durumu benimsemiş, bilgi kaynaklı çalışmalara yönelenler eleştirilmiş ve kör bir toplum halini almıştır. Hâl böyle olunca Koalisyon’un Psikolojik Savaş Ünitesi bizim için gerekli çalışmayı yapmış, bize afazi teşhisi koymuş ve rahat bir şekilde kontrolü ele almıştır.

Latin ve Arap alfabesi meselesine de değinilen *Kâbus*’ta her ikisini de birlikte yürütmediğimiz için o güne kadar yapılan ilmî çalışmaları devam ettiremediğimiz vurgulanmıştır.

‘ İdeolojik bir kavganın idrakindeyiz,’ dedi Danışman, ‘ Anlaması zor olan, mesela, neden ‘önemli’ ve ‘mühim’ kelimelerinin her ikisini de kullanmamış, Latin harflerinin yanı sıra Arap harflerini de öğretmemiş olduğunuz...’

‘Düşünemedik,’ dedi Kadızade yine ‘Haklısınız. İlim mi, bilim mi münakaşalarına gömüldük, her ikisinden de olduk...’ (Alatlı, 2014, s. 57).

Yazar, eski Türkiye’nin Arap alfabesinin kaldırmasının ve Latin alfabesine geçişinin, o güne kadar yapılan ilmî ve edebî çalışmaların tam anlaşılmasına neden olduğuna dikkat çekmektedir. Yazara göre Türkçe, Arapça ve Farsçanın birleşiminden oluşan Osmanlıcanın yeni eğitim sisteminde kullanılmayışı, sözcük dağarcığının küçülmesine haliyle düşünmenin sınırlanmasına neden olmuştur. Bu da zamanla konuşamama, bir konu üzerinde yorum yapamama ya da yapmama alışkanlığını getirmiş ve romanda bahsedildiği gibi insanların birbirlerine

tahammülünü azaltan ve dinlememeyi öne çıkaran “Konuşuyor işte!” sözünün insanlar arasında sıkça kullanılmasına yol açmıştır.

Kâbus'ta bilgi çağından söz açıldığında internet meselesine de değinilmiş ve internet ağıyla birlikte bütün dünyanın küçük bir köye dönüşeceğinin sanıldığı, aksine hiçbir zaman gerçek bilginin internette verilmediği vurgulanmıştır. Bu durum sadece insanları oyalayan, onların düşünmesine engel teşkil eden basit bir bilgi kullanımı olarak şöyle ifade edilmiştir:

90'lı yılları, dünyanın ‘Bilgi Çağı’na internetle hazırlandığını dinleyerek geçirmişti. Bilginin dolaşımının, bilgiye ulaşımın kolaylaşmasıyla Gezegenin bir ‘evrensel köy’e dönüşeceği anlatılırdı... Oysa internette bilgi vardı, ama kitleleri oyalayacak cicili bicili bilgi vardı, asla esası kapsayan, Gezegenin gidişatını etkileyecek bilgi değil (Alatlı, 2014, s. 73).

Yıllarca insanların internet aracılığıyla gerçek olmayan bilgilerle meşgul edildiği açıklanırken gerçek bilgiye sadece kendilerine mensup kişilerin ulaşabileceğinden söz edilmektedir. Yazara göre bu durum, insanları düşünmekten alıkoymak, onların beyinlerini uyuşturmak, sisteme bir an önce boyun eğmelerini sağlamak amacıyla gerçekleştirilmiştir.

Buna karşın Onarımcılar tarafından “Kaos Bilimi” ortaya konuluyor. “Kelebek Etkisi” olarak da bilinen bu fizik kuramında, en küçük bir etki çok büyük değişimlere neden olabilir. Yazar, Onarımcılar üzerinden durumukuantum fiziği bağlamında ele almışlardır.

Bu durumla ilgili olarak yazar, *Kâbus* ve *Rüya*'dan oluşan iki kitaplık seriyi “Schrödinger’in Kedisi” olarak adlandırmıştır. Erwin Schrödinger Avusturyalı fizik bilimcidir. Bir kedi kullanarak deney yapmış ve kuantum fiziğine açıklama getirmeye çalışmıştır. Bu deney ise sonraları “Schrödinger’in Kedisi” olarak adlandırılmıştır.

Kuantum Teorisine göre elektronlar dalga özelliği gösterir ve bir parçanın kütlesi ne kadar küçükse dalgası da o kadar güçlüdür. Elektron da evrendeki en küçük parçacık olduğuna göre dalgası en yüksek parçacıktır. Dalga temel olarak yayımlı bir şeydir, yani sıkıştırılıp çekirdeğe sığdırılmaz. Bundan dolayı atomlar bir saniyeden az bir sürede yok olmak yerine sonsuza kadar var olabilir.

Kâbus ve *Rüya*'da Onarımcılar bu bilim üzere Koalisyon'un karşısına çıkabilmişlerdir. Onarımcılar bu sayede Yüce Pir'i ve onun Koalisyon'unu yok etmeyi planlamışlardır.

Kâbus'ta içlerinde bazı Müslüman âlimlerin de olduğu birçok bilim adamının Aristo mantığıyla hareket ettiği belirtilmektedir. Olaylara ve durumlara ya siyah ya beyaz mantığıyla bakıldığı için bilim dünyasında çok fazla bir ilerleme sağlanamadığı söylenmiştir. Hatta bir kısım İslam âlimi, İslam'ı, yaptıkları çalışmalarla Yunan kültürüne yaklaştırdıkları dile getirilmektedir.

Yunan, İslâm medeniyetinin kökeninde de var. 830'da, Bağdat'ta kurulan Hikmet Evi, Beyt-ül Hikmet, bilimler akademisi, yirmi yıl içinde Aristo'nun, Öklid'in, Hipokrat'ın, diğerlerinin, neleri var neleri yok çevirdi. Müslüman aydınlar, Yunan felsefesini Kur'an'la uzlaştırmaya davrandılar... Ortadoğu, en az Batı Avrupa kadar Batılıdır. İslâm düşüncesi, Hristiyan Suriye aracılığı ile putperest Yunan'ın felsefi mirasını aldı, Müslüman İspanya yoluyla Hristiyan Avrupa'ya yeniden takdim etti. Kindi, Farabi, İbni Sina, İbni Rüş, İbni Haldun Aristo'nun düşüncesiyle yoğruldu (Alatlı, 2014, s. 436-437).

'Ama hayata Aristo gibi bakarsan, dünyayı ak-kara'ya, doğru-yanlış'a indirgersin. Elinde satır, insanları bizdendir-onlardandır, Batılıdır-Doğuludur, mümindir-kâfirdir diye bölersin. Ne kadar iyi kullanırsan ayrımcı satırı, o kadar iyi Modernist sayılırsın...

Aristo gibi bakarsan insanlığa, aristokrasiyi ve köleliği meşru sayar, hatta köleler edinarsın (Alatlı, 2014, s. 443).

Burada gerçek İslâm formunun zamanla değişikliğe uğradığı, etkilediği kadar da etkilendiği belirtilmektedir. Koalisyon mantığının Aristo mantığı olduğu görülmektedir. Bu bağlamda olay ve durumlara bu mantıkla bakıldığında bir şeyler hep doğru ya da hep yanlış olacaktır. Yeni Dünya Düzeni bu mantık dışında bir şey kabul etmemektedir. Ve Aristo mantığı bencilliği ön plana çıkarmaktadır. Bilimsel gelişmeler de bu durumdan etkilenmiş ve kendi yolunu çizmeye çalışan insan için bir alternatif oluşamamıştır. Birçok Müslüman bilim adamı istemeden ya da isteyerek bu mantığa hizmet etmiştir.

Kâbus'ta dış dünyada olan bitenden haberi olmayan insanların sorumluluklarının da olmayacağı hususunda değerlendirme yapılırken Mercimek Ahmet'in *Kâbusname* adlı eseri ilmî bir değer olarak karşımıza çıkmaktadır.

Claudia Hanım, Sayın Savcı, İlyasoğlu Mercimek Ahmed'in, Em'ir Unsurü'l- Maâli Keykâvus b. İskender b. Kâbus b. Verşmgîr b. Ziyâr'dan derlediği ' *Kâbusname*'de böyle der, ' Uyuyanın sorumluluğu yoktur.' (Alatlı, 2014, s. 405).

Burada, Kadızade ve Kuran aile fertleri üzerinden topluma bir gönderme yapılmış olup sorumluluk sahibi olan insan, etrafında gelişen olayları değerlendirmeli, uyumamalı ve ona göre çalışmalarını yapmalıdır mesajı verilmektedir.

Rüya'da ilmî çalışmalar farklı bir şekilde ele alınmıştır. Koalisyon'a karşı bir oluşum ve bu oluşumun çalışma biçimleri anlatılırken bilimsel çalışmalar ön plana çıkarılmıştır. Türk-İslam tarihindeki birçok bilimsel çalışma ve bilim insanları örnek olarak verilmiştir. Stratejinin temel ayağı, yapılacak bilimsel çalışmalarda simülasyon yoluyla tarihin akışını değiştirmek olacaktır. Yazar, Kuantum fiziğini baz alarak Onarımcılar'ı ortaya koymuştur. Koalisyon normal fizik kanunları gereği geleceği tahmin etmektedir ve köleleştirme işlemlerini bu şekilde sürdürmektedir lakin kuantum fiziğinde küçük bir dalga büyük gelişmeler doğurabilir. O küçük parça her an her yerdedir. Yazara göre Yeni Dünya Düzeni'nin geleceği ve Koalisyon sistemi tüm kişileriyle birlikte büyük bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Baş edilemez denilen, devasa görülen Koalisyon gücünün, kuantum fizik kanunları karşısında bir geçerliliği olmadığı vurgulanmaktadır. Tek yapılması gereken Onarımcılar'ın da söylediği gibi Ezeli ve Ebedi Gerçeklik' inanmak ve murat etmektir. Geriye ise sadece bilimsel çalışmaları uygulamak kalmaktadır.

Rüya'da General, Kadızade'yi bilgilendirirken Cengiz Han'ın torunu Kubilay'ın yıldızları izleme ve Güneş Takvimi yapma konusundaki çalışmalarından bahsedilmiş, bilimsel çalışmalar anlatılmıştır.

Kubilay Han'ın astronomu Guo Shoujing Hocam, Faaliyetler ve günler takvimi,' Shou Shi Li'nin yazarı. 1231-1316. Shoujing Usta, Güneş yılını 365,2425 gün olarak saptamıştı, günümüzdekinden sadece yirmi altı saniye daha

uzun. Kubilay Han, Shoujing'i Gök Yönetimi Terası'nı kurmakla görevlendirmişti.'... On üçüncü yüzyılda uzay araştırmalarını Kubilay finanse etti. Cengiz'in torunu Kubilay.' (Alatlı, 2013, s. 54-55).

Onarımcılar'la Kadızade'nin konuşmalarısirasında eski Türk âlimlerinden bazılarının isimleri geçmektedir. Bunlar, özellikle gökyüzünü, yıldızları izleyen, ilmini rasathane çalışmalarıyla ortaya koyan isimlerdir. Bu âlimler Uluğ Bey, Nasrettin Tusî, Şirazlı Alaaddin Mansur, Takiyüddin Efendi ve Ali Kuşçudur.

'Rasathane kurucusu bilge astronom/Öyle sağlam temeller üzerine kurdu ki onu/Astronominin bilgi sevenler arasındaki itibarı yükselerek/Din ilimleri gibi revaç görmeye başladı.'

...

'Hoca'nın adı, Şirazlı Alaattin Mansur.'... Uluğ Bey ile Nasrettin Tusi zayıçeleri/Yumuşak toprak üzerinde hasır izi gibi salâbetten mahrum bir vaziyette idi/Bahtı açık kimselerin talihinin yeni bir zayıçenin yapılması için sabırsızlanışları gibi/Yıldızlar da kendilerini rasat edecek astronomları özlüyorlardı/'...

'Derken zamanın krallarının efendisi ve büyüğü/Yeryüzü'nün Fatih ve Ülkelerin şehinşahi/Ulusların önderi Sultan Murat'ın yüceliği önünde/Durum anında değişti/Kahire'den hünerli bir kadı geldi/Onun matematik ilimlerindeki mahareti atalarından verasetle intikal etmişti./'

...Şehinşahi Rasathane, Tophane'deki gözlemevi. Topa tutulan. Takiyüddin Efendi'ninki. 'Rasat icrası feleklerin sırlarını öğrenmeye teşebbüs mahiyetinde bir küstahlıktır, rasathane tesis eden devletler zeval bulur.' Kadızade Ahmet Şemsettin Efendi. Şeyhülislam. Hatırladınız mı?' (Alatlı, 2013, s. 134-135).

Onarımcılar, güçlerinin göksel çalışmalardan kaynaklandığını belirtmişlerdir. Yıldızların hareketleri onlara yol gösterecektir. Bu bağlamda özellikle rasat ve matematik çalışmalarına önem verilmiştir. Önceden bizi güçlü kılan da bu çalışmalardır. Lakin zaman zaman yapılan çalışmaların engellendiği de belirtilmektedir. Bu engellemeler bizi diğer toplumların gerisinde bırakmış ve Koalisyon'un sisteminde köleleştirmiştir.

Rüya'da Kara Kalpaklı Adam, Ezeli ve Ebedi Gerçeklik'i yani Allah'ı bilmek üzerine konuşurken Farabi'nin tespitini sunmuştur.

'Allah demiyorsunuz,' dedi kadın... Ebedi ve Ezeli Gerçeklik diyorsunuz, 'Allah' değil. Neden?

'Çünkü Ebedi ve Ezeli Gerçeklik, Allah'ın yumurtalarından süpernova kalıntıları taşıyan, oksijensiz yapamayan bizlerin algılamasına açtığı, bizi biz yapan ebedi ve ezeli gerçekliktir. Allah'ın bunun ötesinde, bizim asla bilemeyeceğimizi bildiğimiz, sayısız gerçekleri var.'... dedi Kara Kalpaklı Adam,

‘Farabi’nin dediği gibi, o külliye mükemmel olmasa, bizim ona dair bilgimiz kusurlu olmazdı. Mucizeler diyarında haddimizi bilir bize açılanla iktifa etmeye çalışırız (Alatlı, 2013, s. 232-233).

Bilimsel çalışmaların kaynağı ve sınırları üzerine tespitler sunulmuştur. Bu yapılırken aslında bilimin gücünün Yaratıcı’dan geldiği vurgulanmış, murat ederek istemek bilgiyle birlikte gücü de getirecektir mesajı verilmiştir.

Rüya’da Onarımcılar bilimin öneminden bahsederken ünlü Türk bilim adamları Oktay Sinanoğlu ve Hüseyin Koçak isimleri geçer. Türkçenin gücü üzerine Oktay Sinanoğlu adı, matematik üzerine Hüseyin Koçak adı kullanılır. Yazar özellikle Koalisyon’la mücadelede büyük öneme sahip olan matematiksel çalışmaları ve kültür aktarımındaki rolü gereği Türkçeyi şöyle vurgulamıştır:

‘Tanıştırayım,’ Erkani, Keyman araya girdi, ‘Profesör Oktay Sinanoğlu. Yanındaki, Profesör Hüseyin Koçak. Hüseyin ancak matematik dâhilerinin anlayabilecekleri o kitapları yazan arkadaşımız...Oktay kimyaya matematiği soktu...

Kadıze, birden anımsadı, ‘Yoksa Nobel adayı Sinanoğlu mu?’...Atom Fiziği Teorisi’nin kuramcısı? Yüz senelik bilim tarihinin en genç profesörü demişlerdi,...

Kadın, başını salladı, ‘ Mucizeler Diyarı’nda mucize bitmiyor!’ Gözleri neldi, ‘Tanrı aşkına anlatın, nasıl başardınız? Siz nasıl kırdınız bilgi tekelini?’

‘Türkçeyle’ dedi Sinanoğlu, çok basit bir işten bahsediyormuş gibi, ‘Ciddi söylüyorum, Türkçeyle,’ diye vurguladı... Bir dilin büyüklüğü matematiğe olan yakınlığı ile ölçülüyor,’ diye sürdürdü, ‘Ne kadar matematiğe yakınsa o dil, o kadar büyüktür. Türkçe böyle bir dil. Bir iddiamız vardı Hüseyin’le benim, eğer matematik gibi olan anadilimizle bilim yapar, yanımıza bilgisayar teknolojisinin olanaklarını da alırsak, harikalar yaratırız diye. Bu iddiamızı gerçekleştirdik (Alatlı, 2013, s. 421-422).

Yazar kendi bilim dünyamızı inşa etmek için öncelikle Türkçe ile çalışmalar yapmak gerektiğine dikkat çekmektedir. Mevcut teknolojiyi kullanıp Türkçe ile bilimsel çalışmalar yapmanın, millet olarak bizi birbirimize kenetleyeceği vurgulanmaktadır.

Rüya’da Kara Kalpaklı Adam Koalisyon’a karşı yapılan ilmî çalışmaları anlatırken Cemil Meriç, Zeki Velidi Togan, Adnan Adıvar, M. Fuat Köprülü, Yusuf Akçura, İlber Ortaylı gibi ilim insanlarından bahsedilmiştir. Aynı zamanda Türkçenin diriltilmesi gerektiği bahsi üzerine “Divan-ı Lügati’t Türk”, “Kamus-ı Türkî”, “Kamus-ı Osmanî”, “Lügat-ı Naci”, “Ahter-i Kebir” gibi önemli sözlük çalışmaları da hatırlatılmıştır.

Şirazlı, Kadıze’ye döndü, Kâmûs’la başladık,’ dedi, ‘Büyük Türk Lügatı ile. Divanı Lügatı Türk’ten, Şemseddin Sami’nin Kâmûs-u Türkî’sine, Türk Dil

Kurumunun sözlüklerinden, Kâmûs-u Osmanî'ye, Lügat-ı Naci'den Ahter-i Kebir'e kadar tüm kaynakları bir araya getirdik, anadilimize hakem tayin ettik. Sadece hafızamızı tazelemek, kültürel soykırımını önlemek için değil, sadece lahana ile kelemen aynı bitki olduğu, bitki ile nebatın aynı anlama geldiği üzerinde mutabakat sağlamak için değil (Alatlı, 2013, s. 429-430).

Yazar ayrıca önemli bir isim olan olan Cemil Meriç ve A. Adıvar gibi önemli isimlerden de şöyle bahsetmektedir:

Cemil Meriç'ten... Sahi, o nerelerde? Ne yapıyor?

' Her zamanki gibi kütüphanesinde,' dedi Kara Kalpaklı Adam, ' Edirne'de Meriç Üniversitesinin başında. Müfredatı topladı, Raymond Schwab'ı, Adnan Adıvar'ı, Herbolat'ı, Rodinson'u klonladı, ders verdiriyor. Galland, Will Durant, Akçura, Köprülü, Togan, Ortaylı, Bardakçı da oradalar.

...

' Düşmanlarının silahları ile savaşıyorsun,' diye gülümsedi Adsız, 'Koalisyon'un bilgi tekeli kırılmadan yaşayabilmek mümkün değil, canım. Sadece kendi cemiyetine yönelik günöbirlik çözümler üretmek yaşayabilmek da mümkün değil... Ezeli ve Ebedi Gerçeklik'i yansıtan holistik alternatifler (Alatlı, 2013, s. 363-364).

Burada hem Türk hem de yabancı bilim insanlarının adlarının geçmesi gerçekten önem arz etmektedir. Yeni bir bilinçlenme devrinin başlatıldığının söylenmesinin yanı sıra "Sadece kendi cemiyetine yönelik günöbirlik çözümler üretmek yaşayabilmek da mümkün değil" ifadesi Türklerin derin ölküsü olan "Kızıl Elma"yı bize anımsatmaktadır. Tüm insanlığın köleleştirilmekten kurtulması için bir çalışma yapmak gerektiği ifade edilirken milletimizin, tarihi boyunca mazlumların koruyucusu olduğu da art alanda vurgulanmaktadır. Bu bağlamda, bilimsel çalışmalar oluşturulurken yerli yabancı ayrımı yapmaksızın hareket etmek gerektiği ifade edilmektedir. Türklerin büyük millet olduğu, büyük Türk tarihindeki başarıları, bugün de aynı başarıyı gösterecek güçte olduğu daha önce defalarca ifade edildiği gibi burada da tekrar dile getirilmektedir.

Ancak özellikle ele alınan bir durum vardır ki o da çalışmaların temelini eski Türk âlimlerin Türkçeyi temel alarak oluşturdukları o büyük eserlerdir.

2.1.7. İktisadi Açıdan Değer Aktarımı

Ekonomi, TDK Sözlük'te "İnsanların yaşayabilmek için üretme, ürettiklerini bölüşme biçimlerinin ve bu faaliyetlerden doğan ilişkilerin bütünü,

iktisat.” olarak geçmektedir. Nasıl ki insanların yaşamlarını sürdürebilmeleri için üretim, tüketim ve paylaşım biçimi olarak önem taşıyorsa aynı zamanda devletler için de hayati önem taşımaktadır. Çünkü devlet, ortaya koyduğu bütün proje ve stratejileri bir ekonomik altyapı doğrultusunda düzenlemektedir. Vatandaşlara sunduğu hizmetler ve vatandaşlardan aldığı hizmet bir ekonomik döngü içerisinde gerçekleşmektedir.

Sömürü üzerine kurulan bir düzen anlayışıyla, Koalisyon’un, tüm iktisadi varlıklara hükmedip, istediğine istediği kadar miktarı uygun gören bir anlayışla hareket ettiği görülmektedir. İtaat edene veya değerli olana cömertçe davranıldığı, değersiz olanın yaşama hakkı dahi olmadığı bir düzen anlayışı oluşturulmuştur.

İktisadi gelişmelere genellikle *Kâbus*’ta değinilmiştir. Enflasyon, Serbest Piyasa Ekonomisi, ekonominin patronları, devletin ekonomik işleyişi, vatandaşın ekonomik doğrultuda sürdürdüğü yaşamı, kapitalizm, küresel ekonomik örgütler gibi konular ele alınmıştır.

Özellikle eski Türkiye’de, enflasyonla birlikte gelir dağılımındaki dengesizlik, toplumun çözülmesindeki önemli etkenlerden biri olarak değerlendirilmektedir.

Eski Türkiye’nin ekonomik yapısı ele alınırken son yüzyılda halkın enflasyon denen canavarla boğuştuğu dile getirilmiştir.

Eski Türkiye’de yaşayanlar, EKONOMİK AKLIN YOLU’na girememişlerdi, biliyorsunuz. Bunun sonucu olarak yüz yıldan fazla bir süre enflasyon çektik. Önce kuruş, metelik kelimeleri kayboldu, sonra da rakamlar. Yüz yılı aşkın bir enflasyon dönemi paraya, tasarrufa, yatırıma ilişkin kavramlarımızı kattı karıştırdı (Alatlı, 2014, s. 59).

Koalisyon’un dilinden kapitalizmi tam benimseyemeyen toplumun enflasyonun hışmına uğradığı dile getirilmektedir. Ekonomik aklın yolu derken paranın her şeyin önüne geçtiği bir sistem kastedilmektedir.

Kâbus’ta Yeni Dünya Düzeni’nin ekonomik dünyasında “laissez-faire kapitalizmi” ön plana çıkmaktadır. Laissez- Faire Kapitalizmi, temelde bireyin kazancının, varlıklarının yalnızca bireye dönüşü olan bir ekonomik

sistemdir. Daha evvel uygulanan, yani bireyin kazancından ziyade daha kalabalık bir topluluğa kazandıran bir ekonomi modeli Koalisyon tarafından doğru bulunmuyor. Koalisyon bencil bir sistem oluşturma gayretindedir. Haliyle güçsüz olanın aç kalacağı bir sistem benimsenmektedir.

Modernistlerin kapitalizmini feodal bir yapıya benzeten Koalisyon, bu durumun devletçilik gibi bir faciaya yol açtığından yakınmaktadır. Postmodern bir ekonomi sistemi oluşturma derdindedir. Bireyin kendisinden başka kimseyi düşünmediği, yardımseverliğin olmadığı bencil bir sistem kitapta şöyle anlatılmaktadır:

... yirminci yüzyılın kapitalizm savunucuları ile bizim aramızda temel bir fark vardır. Biz, laissez-faire kapitalizmin objektif siyasetin doğal sonucu olduğunun idraki içinde, muhafazakâr değil, radikal savunucularıyız. Mücadelemiz, KUTSAL KOALİSYON'umuzun özünü teşkil eden laissez-faire kapitalizmi, felsefi temellerine oturtma mücadelesidir... Yirminci yüzyılın modernist savunucuları, kapitalizmin deformasyona uğramasına seyirci kalmaktan suçludurlar.

Bayanlar baylar, dünya tarihinde hiçbir ekonomi-politik sistem değerini kapitalizm gibi apaçık ortaya koymamış, hiçbir ekonomi-politik sistem insanlığına kapitalizm kadar yarar sağlamamıştır.

...

Yirminci yüzyıl modernizmi, insanın üretim sürecindeki rolüne ve niteliğine önem vermemiş; insanı, toprak, orman, yer altı servetleri gibi üretim araçlarından birisi, 'toplum' denilen şeye hizmet veren unsurlardan biri olarak görmüş; insan hizmetlerini topluma en yararlı olacak biçimde örgütlemeye çalışmıştır.'

...Yirminci yüzyıl Modernizmi, özünde feodaldir. Yirminci yüzyılın sözde kapitalizmi, bireyin kendisini toplum için feda etmesini öngören diğerkâmlık ahlakı, morality of altruism, üzerine kurulmuştur. Diğerkâmlık ahlakının bir diğer sonucu, devletçilik faciasıdır... Britannica, 1964 baskısında, kapitalizmi 'feodalizmin yıkılmasından sonra Batı dünyasına hâkim olan ekonomik sistem' olarak takdim ettikten sonra, 'Kapitalist olarak adlandırılan bir sistemin temelini, toprak, madenler, fabrikalar gibi sermaye olarak bilinen ve kişisel olmayan üretim araçlarının sahipleri ile emeklerini bunlara satan özgür fakat sermayesiz işçilerin arasındaki ilişkiler teşkil eder... Ansiklopediye göre, kapitalizmin başarısı, böylece ortaya çıkan 'artı değer'i, piramitler, katedraller gibi ölü yatırımlara değil; gemiler, antrepoler, hammaddeler, yarı mamuller ve mamuller gibi maddesel servet biçimlerine yatırmış olmasıdır! Artı değer, böylece genişletilmiş, üretken kapasiteye dönüştürülmüştür.'

... Nedir artı değer? Ansiklopedi, bunun cevabını vermemektedir, veremez! Çünkü artı değer diye bir şey yoktur! Tüm servet, birisi tarafından üretilir ve o birisine aittir! Kapitalizmi tüm diğer sistemlerden üstün kılan, bireyin üretim özgürlüğüdür (Alatlı, 2014, s. 80-81-82-83-84-85)

İnsanın tanımlayıcı özelliği akılcılığıdır. Akıl, insanın yaşayakalmasının ve öğrenmesinin başlıca aracıdır.

...

Üretim, insan aklının yaşayakalmak sorunsalına uygulanmasıdır. İnsan, akılcılığı ölçüsünde kazanır veya kaybeder. Yaşayakalır veya yeryüzünden silinir (Alatlı, 2014, s. 86-87).

Eski yani modernist kapitalizm zengin geniş kitleye hitap ederek diğer insanları önemsememekte, onların yaşamlarına herhangi bir değer vermemektedir. Koalisyon tarafından bu durum eleştirilirken çok daha vahşi bir ekonomik kapital sistemden bahsedilmektedir. Oluşturulmak istenen bu kapital sisteme göre bireyin ekonomik varlığı sadece kendisine aittir. Bunu özgürce kullanabilmesi için aklını kullanması gerekir. Kazanırken aynı zamanda hayatta kalma savaşı verecektir. Hiçbir değerın saygı görmediği, güçlü olanın kazandığı bir kapitalist sistem tercih edilmektedir. Koalisyon üyeleri “Toplum yararına” ibaresini kesinlikle reddetmektedirler. Yardımlaşma, merhamet, toplumsal kaynaşma Koalisyon’un kurduğu ekonomik sisteme ters düşmektedir. Kişi istediği kadar üretim zenginleşebilir. Aklını kullanarak kendini diğer insanlardan ayrı bir yere koyabilir. Bu anlayışa göre başkasının muhtaç hale gelmesi kişiyi daha da güçlü kılacaktır. Bencilik Yeni Dünya Düzeni’nin yücelttiği bir karşı değer olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kâbus’ta karma ekonomiden bahsedilirken eski Türkiye kuralları ve belirli düzeyde özgürlükleri olan bir ekonomik yapı olarak sunuluyor. Devletçi bir yapı oluşturduğundan, karma ekonomiyi devleti yöneten bazı grupların yönlendirdiğinden bahsedilmektedir. Halkın bu grupların kendi ekonomik çıkarları doğrultusunda görmezden gelindiği ve bireylere gerekli ekonomik özgürlüklerin sağlanmadığı gerekçesiyle 2000’li yıllara kadar baskıcı bir ekonomik sistemin hüküm sürdüğü de dile getirilmektedir.

Karma ekonomileri, baskı grupları yönetir. Baskı grupları, özel çıkar sağlamak için ahlak dışı bir iç savaş sürdürürler. Amaçları, hükümet mekanizmasını kısa bir süre için ele geçirerek, hükümeti, kendilerine başkalarının sırtından çıkar sağlayacak yasalar çıkarmaya zorlamaktır.

...

Karma ekonomide tek bir ilkenin mevcudiyetinden bahsedebiliriz: Hiç kimsenin çıkarının güvende olmaması ilkesi... Eski Türkiye’de, Anadolu Devletçilikleriyle sonuçlanan bölünmenin özü de budur... Ödün verilmeyen değerler, erdemler ya da düşünceler karma ekonomilerin düşmanıdır. Ödün vermeyen bireyler, gruplar ya da eylemler, karma ekonominin düşmanlarıdır... Karma ekonomide kaypaklar ve dönemler kazanır. (Alatlı, 2013, s. 91-92-93)

Eski Türkiye'nin devletçilere bölünmesinin nedenlerinden biri de ekonomik kaygılar olduğu dile getirilmektedir. Bazı baskı grupları kendi ekonomik çıkarları doğrultusunda hükümetlere karar aldırırken vatandaşın ise ekonomik olarak çöküntü yaşadığı anlatılmakta bu durumun daha sonra kronik bir rahatsızlık halini aldığı ve çözülmeyi başlattığı ifade edilmektedir. Yazar, kanunlara aykırı olarak vatandaşın hakkının korunmaması, ağır ekonomik sıkıntılar altında ezdirilmesi vahim sonucu da beraberinde getirdiğini vurgulamıştır.

Kâbus'ta turizm, kaçakçılık, uyuşturucu sevkiyatı gibi bölgesel ekonomik nedenlerden yine bölgesel ayrılıklar çıktığı ifade edilmektedir.

'Yerel İdareleri Güçlendirme' operasyonu ile kısmi özerkliğe kavuşan turizm merkezleri Antalya ve Muğla, isimlerini değiştirmek istediklerini ilan ettiklerinde gerekçeleri, ekonomikti (Alatlı, 2014, s. 106).

Yazara göre insanların baskı sonucu belli ekonomik işlere yönlendirilmesiyle her bölge kendi çıkarları doğrultusunda bir siyasi çözüme gitmişlerdir. Bu da ülkenin birden fazla siyasi oluşumla parçalanmasına neden olmuştur.

Kâbus'ta Kadızade ve Kuran aileleri üzerinden toplumun anlatılmasına ekonomik bağlamda da devam edilmiş, zengin ailelerin, çocuklarını özel okula gönderdiği ele alınmıştır. Bekir'in ticari ilişkilerinin ve maddi durumunun geliştiği dönemde kızı Devrim'i özel koleje vermesi, sanayi sitesinden ayrılıp daha refah bir yerde apartmana taşınması, dönemin zenginlerinin yaşam tarzı ile ilgili bilgi veren iktisadi bir göstergedir.

Ne yapıp edip kızı Amerikan okuluna göndermeyi kararlaştırdı...Sanat ve edebiyat sevgisini geliştirebilmesi için, konserler, konferanslar gibi etkinliklere katılmasını teşvik etti. Sanayi mahallesinden bir an önce taşınma isteğinin altında da Devrim'in daha iyi bir muhitte büyümesi arzusu vardı (Alatlı, 2014, s. 538).

Kâbus'ta Kadızade, ülkedeki-eski Türkiye- multi zenginlerin sosyal hayatıyla ilgili bilgi verirken giyimden vasıtaya, spordan eğitime nasıl yaşadıklarını anlatmaktadır. Yazara göre onlar kalite giyerler, son model araçlara binerler, her daim sportif görünürler, pahalı sosyal etkinliklere katılırlar, uçuk fiyatlarla kolejlerde okurlar ve sonunda babalarının yerine geçip onlar gibi kara

para aklamaya başlarlar. Paranın insanı nasıl bir değişime soktuğu gözler önüne serilmektedir. Zengin aile bireylerinden hem babanın hem annenin hem de çocukların yaşam tarzlarındaki değişimler anlatılmaktadır. Para bir sosyal sınıf farkı oluşturan araç olarak sunulmuştur.

Bu saç rengini iyi tanırdım. Paranın ülkemizin esmer kadınlarına verdiği bir tür icazet, bir tür sarışınlık lisansı, statü sembolüydü. O günlerde kocaları köşeyi dönen kadınlar saçlarını bu renge boyarlardı...Para bu çocuklarda garip bir dokunulmazlık geliştiriyordu. Bütün istekleri bir şeylerin kefareti ödemişçesine hevesli büyükler tarafından anında yerine getirilen; on beşini bulmadan cep telefonu, yirmisini bulmadan otomobil sahibi edilen kuşaktı bu. Hayatın hemen hiçbir alanında emek kavramıyla tanışmalarına izin verilmeyen, fevkalade korunaklı çocuklar...Mağdur Türkiye Cumhuriyeti sermaye birikimi meselesini fazla abarttı. Sırf ülkede tutabilmek için sermayenin veliahtlarına, ateş pahası özel okullar kuruldu. Karteller, devşirdikleri çocukları bu okullara kapatıp kendilerine yönetici yetiştirirlerdi. Böylece, kara paraya da yeni bir çıkış yolu buluyordu. Babalar aklanırken, mahdumlar yasal diplomalar edindiler (Alatlı, 2014, s.380-381-382).

Kâbus'ta Zengin ailelerin çocuklarının giyim kuşamından bahsedilirken toplumdaki ekonomik dengesizlik de ortaya konulmaktadır ve bu durum kapitalizme bağlanır.

Levi's blucinler, oduncu gömlekleri, Ray-Ban gözlükler. Köşeyi dönmüş babaların kıymetli çocukları. Her tarafından domuz gibi sağlık fişkırır onların. Altlarında Hyundailer, Suzukiler, ellerinde bira şişeleri, viski şişeleri, sahil yolunda vızır vızır. Çarpık kapitalizmin ürünleri (Alatlı, 2014, s. 319).

Yazar, kapitalizmin acımasız dünyasında varlıkların her şeye ulaşabildiklerini hatta sağlıklı olmayı bile sıradan hale getirdiklerini dile getirirken art alanda fakir aile çocuklarının sağlıklarını dahi koruyamadıklarını vurgulamaktadır.

Kâbus'ta tefecilik, "İşi yürütelim diye tefecilerden borç almak zorunda kaldık." (Alatlı, 2014, s. 309) toplumun kanayan bir yarası olarak ele alınmış, Bekir'in zaman zaman kötü giden işlerini düzeltmek için tefecilerden para aldığı belirtilmiş ve eleştirilmiştir.

Kara para ve mafya ifadelerine de değinilmiş ufak tefek borçlarından dolayı evlerini yok pahasına satmak zorunda kalan insanlarla bu evleri alan mafya adamlarının evin fiyatının iki üç katı paraya evi tadilat ettirmeleri anlatılmaktadır. Kapitalizmin acımasız yüzü anlatılmaya çalışılmıştır.

Kendimi kanunsuzlarla aynı çatı altında komşuluk ederken buldum. Ayakkabı imalatçısı eski komşum, vergi borcunu ödeyebilmek için dairesini yok pahasına satmak zorunda kaldıydı (Alatlı, 2014, s. 376).

Düşündüğüm tek şey eski komşuma ödediklerinin üç beş misli fazlasını tadilata harcamış olduklarıydı. Bu bana kara paranın bizim buralara kadar geldiğini, bize yol göründüğünü söylüyordu (Alatlı, 2014, s. 379).

Kâbus'ta tutumluluk meselesine farklı yaklaşıldığı görülmektedir. İmre Kadızade'nin çocukluğunun geçtiği Körkuyu'da Anadolu insanının genel bir alışkanlığı olan “tutumluluk” yani idare etmek kavramına değiniliyor. Dolaylı olarak amcası Osman'ın ve eşinin eldekiyle idare etmek durumunda oldukları anlatılmış, bu durumun bir mağdurluk göstergesi olduğu vurgulanmıştır.

Mesela, yemeklerin yağlı olduğu-yağı israf ettiği!- gerekçesiyle, annemin mutfığa girmesine izin vermezdi Hatice yenge (Alatlı, 2014, s. 206).

Meğerki lahana turşusu yapılıyor olsun, ben tuz ziyan olmasın diye- suyu bile tuzlayamazdım nerede kaldı kimyasal deney sayılabilecek karışımlara karışmak!

... Bir gün işe yarar diye diye paslı vidaları ayakkabı kutularında saklardı, müsriflik suçlamasından bizar annem (Alatlı, 2014, s. 451).

Burada iktisadi bir değer olarak tanımlayabileceğimiz “tutumluluk” hoş olmayan bir davranışmış gibi aktarılsa da genel olarak Anadolu insanının imkânları doğrultusunda sahip olduklarını nasıl kullandığı, harcadığı ve yaşama tutunduğu bağlamında önemli değer olarak görülmektedir.

Kâbus'ta İmre ve Devrim arasında geçen bir konuşmada, Devrim Yeni Dünya Düzeni'nde emek diye bir şeyin olmadığını söylüyor. Asıl emek verenlerin aç, emek vermeden yaşayanların ise zengin ve tok olduklarından yakınıyor.

‘Yeni Dünya Düzeni’nde emek diye bir şey yok ki, İmre teyze’ diye araya girdi Devrim, ‘İnsanlar para kazanmak için alın teri dökmüyorlar ki!’... Örneğin bir moda defilesinde giysinin kuşağını şuradan değil buradan bağlıyorlar, milyarlarca dolar kazanıyorlar... Mare diye bir İtalyan firması var, amcam orada hukuk müşavirliği yapıyor. Adamlar köylüleri topluyor, Çanakkale'deki bütün kumsalları taratıyor, tonlarca kum midyesini kaldırıp İtalya'ya götürüyorlar.

Köylülerin paralarını da vermiyorlar, vergi de vermiyorlar. Bu mu emek? (Alatlı, 2014, s. 551).

Değersizliğin değer olarak gösterilmeye çalışıldığı vurgulanmaktadır. Yazar, gençlerin bu durumu görüp karamsarlığa sürüklendiğini Devrim örneğiyle vermektedir.

Kâbus'ta emeklilik ve bazı mesleklerin kazançlarından da dem vurulmaktadır. Özellikle kazançlar arasındaki uçurumdan bahsedilmektedir.

'Kendisi bana emekliliğini almadığı için ayrılmadığını söyledi.'

Size doğru söylemiyor. Müjgan Hanım'ın ilkokul öğretmeni olarak alacağı emeklilik maaşı bir özel doktorun iki vizitesini karşılamaz Doktor Hanım! (Alatlı, 2014, s. 299).

Bekir ile Müjgan arasındaki problemler ele alınırken aslında dönemin ekonomik problemleri de verilmiştir. Meslekler arasındaki ücret dengesizliği ve emeklilik ücretinin durumu yine dönemin iktisadi bir problemi olarak sunulmuştur.

Kâbus'ta Osman Kuran oğlu Bekir'e ticaret yapmakla ilgili öğütler verirken çok paraya tamah etmemekten, oturup çok çalışmaktan, korkak olmamaktan, çok alınıp tez satılan malın ticaretini yapmaktan, yakın arkadaşla ticaret yapmamaktan, çok kazanmak için veresiye mal almamaktan, daima tasarruflu olmaktan, güvenilir kişilerle ticaret ve ortaklık yapmaktan, her zaman ağırbaşlı olmaktan, güvenilir olmaktan bahseder.

Verilen bu öğütler, romanda Türk insanının tarih boyunca oluşturduğu iktisadi ahlakın bir göstergesi olarak karşımıza çıkmaktadır.

'Ticaret, sanattır diyeceğin bir iş değildir emme, gerçek gözüyle bakarsan, bezirgânlığın töresi, sanatkârlığın töresinin aynıdır...

İyi. İmdi, iki türlü tüccarın da yiğit olması gerek. Korkmamalı, başını ve malını önemsememeli. Çünkü korkaklığı yüzünden zarar etmez ama kâr da etmez...

İyi. Geldik tüccarlık hayatına. Namazını, orucunu ihmal etmeyeceksin, doğru olacaksın, yalancı olmayacaksın, kendi kazancın için başkasının zararını istemeyeceksin...

... Az alıp, geç geç satacak mal alma. Çok çok alıp, tez tez satılır mala aracı ol... Yakın dostunla alış ve satış yapma...

İyi. Fazla fiyata tamah edip veresiye mal almamaya da satmamaya da çalış çünkü çok tamah ziyan getirir...

İyi. Malını satmadan önce kimseye alıp vermesi için gitme... Tasarruf malın bekçisidir...

İyi. Arkadaşlık edeceksen üç kişiyle edesin. Önce onunla ki, civanmert ve ayyar pişe olsun. Kurnazlarla arkadaş olmak hırsızdan, hilekârdan korur kişiyi. İkinci olarak, şahsiyetli zenginlerle arkadaş ol. Üçüncü olarak yol, iz bilenlerle (Alatlı, 2014, s. 532-533-534-535).

Kâbus'ta işbirliği ve dayanışmanın ne kadar önemli bir değer olduğu vurgulanmaktadır. General Demirkol, İmre Kadızade'yi mahkemeye karşı savunurken, eski Türkiye'de insanların bazı niteliklerini yitirdiklerinden ve sonuç olarak yoksul düştüklerinden bahsetmektedir. Bu güzel değerler kaybolunca insanlar birbirlerini tanımaz olmuş, birbirlerine yabancılaşmış ve fakirleşmişlerdir.

Bizler, işbirliği ve dayanışmanın ortadan kalkmış olmasının her alanda yoksulluk getirdiği kaçınılmaz yılları yaşadık. Eski Antalya'da toplayacak insan bulunamadığından portakallar ağaçların dibinde çürümeye terk edilmişken, İstanbul'da işsiz Mağdurların Darphane'yi yağmaladıklarını hatırlayacaksınız (Alatlı, 2014, s. 490).

Kitapta serbest piyasa ekonomisi ve kapitalizm üzerine görüşler de zaman zaman yer almaktadır. Devrim'in kapitalizmle; Kadızade ile dayısının, serbest piyasa ekonomisi ile ilgili düşünceleri verilmektedir.

'Yani, şimdi, serbest piyasa ekonomisidir diye her şey mübah mı olacak?'

'Mübah efendim,' dedi dayım, 'Kendinizi kandırmayınız. Serbest piyasa ekonomisini benimsediyseniz, sonuçlarına katlanacaksınız. Bal tutanın parmağını yalamasını istemiyorsanız, o zaman balı ortadan kaldıracaksınız (Alatlı, 2014, s. 464).

Durum, "Bal tutan parmağını yalar." atasözüyle özetlenmiştir. Eğer iktisadi ahlak sahibi değilse herhangi bir işin başındaki kişi, yaptığı işin topluma ve devlete yansıması olumsuz ve yıkıcı olacaktır.

'Dünya denilen bu bok çukurunun kapitalistlerin gözünden kaçmamış köşelerini koruyor ki gelip içine sışsınlar! Kendilerininkini bitirdiler, şimdi de yoksullarınkilere dadanacaklar!' (Alatlı, 2014, s. 271).

Görüldüğü üzere kapitalizmin mevcut düzen çerçevesinde insanları nasıl sömürdüğünden bahsedilmektedir. Yazar, yoksulların daha yoksul; zenginlerin ise daha zengin olduğu bir dünya tasarlandığını dile getirmek istemektedir.

Kâbus'ta IMF, Dünya Bankası, özelleştirme, tarım ve hayvancılık ve diğer bazı büyük iktisadi kuruluşlar üzerine değerlendirmeler yapılmıştır. Kadızade'nin sosyalist geçmişine ait bir bölüm aktarılırken arkadaşlarıyla aralarında geçen bir konuşmada Taş Kömürü İşletmelerinin özelleştirilmesinden, IMF ve Dünya Bankasının dayattığı politikalardan, SSK'nın, tarım ve hayvancılığın çökertilmesinden, Yeni Dünya Düzeni adı altında sömürülmekten, Amerikan emperyalizminden bahsedilmektedir.

‘Taş Kömürü İşletmelerinin özelleştirilmesine karşı çalışma yürütüyoruz. Ocaklarımıza yatırım yapılması, işçi alınması için mücadele veriyoruz. Tarım ve hayvancılıkla geçimini sağlayan köylülerimizin tarım akçelerini kaldırma girişimlerine karşı onlarla birlikte direniyoruz.’...

‘Türkiye, ABD patentli hizmet eden IMF ve Dünya Bankasının dayattığı politikaları hayata geçiren hükümetler dönemine girmiştir...

‘Özelleştirme, SSK'nın çökertilmesi, hayvancılığın ve tarımın çökertilmesi.’ (Alatlı, 2014, s. 354).

Kâbus'ta Kuran ailesinin ticarete atılması, büyük paraların döndüğü ticaret piyasasında tutunamadıkları anlatılmaktadır. Büyük şirketlerin dalavereleri, küçük şirketlere hayat hakkı tanınmaması, Yazara göre Koalisyon'un oluşturduğu Ekonomik Aklın Yolu'na giren marka şirketler toplumu düşünmeden hareket ederek mevcut ekonomik yapının çökmesine neden olmuşlardır.

TÜSİAD filan da kurtaramaz bundan böyle. Ömer, o kadar uğraştı haksız rekabeti anlatsın diye, TÜSİAD'çılar bizim yüzümüze bile bakmadılar... Ömer MÜSİAD'a girmişti zaten... Uncular Holding, Koç'tan, Sabancı'dan daha mı kötü? Kartelse onlar da kartel bunlar da! Yalan mı?

Yalan değil tabii, üstelik EKONOMİK AKLIN YOLU'na girdiklerinin bir göstergesi de olabilirdi ama Sayın Yargıç, biz tüm hatalarımıza karşın özel bir kuşaktık. Hüküm giymiş dünyanın son şövalyeleri, onlar bizdik!’ (Alatlı, 2014, s. 417-418).

Son olarak şu söylenebilir ki ekonomik zaferler diğer zaferlerin gerçekleşmesini de sağlar. İyi bir ekonomik düzen iyi bir devlet sistemini de oluşturacaktır. Bekir'in yine bu bağlamda dile getirdiği Mustafa Kemal Atatürk'e ait bir ifadeyi temel olarak alabiliriz.

Mustafa Kemal'in 'Askerî zaferler iktisadi zaferlerle taçlandırılmadıkça başarı mümkün değildir.' sözlerini hatırlattı (Alatlı, 2014, s. 558).

III.BÖLÜM

3.1. ORDA KİMSE VAR MI? VİVA LA MUERTE! YAŞASIN ÖLÜM, 'NUKE' TÜRKİYE!, VALLA, KURDA YEDİRDİN BENİ, O.K. MUSTİ TÜRKİYE TAMAMDIR VE BEYAZ TÜRKLER KÜSTÜLER'İN İÇERDİĞİ DEĞERLER BAKIMINDAN İNCELENMESİ

Orda Kimse Var mı? İlk dört kitapta yazarın ifadesiyle azgın iştahların beslediği cehaleti şehvetle bağrına basan Türkiye toplumunun kıydığı bir aydının, Günay Rodoplu'nun öyküsü anlatılmaktadır. Toplumdaki sıkıntıları görmek, onarmaya çalışmak aslında toplumla çatışmaya girmektir. Bu büyük bir sorumluluktur. En büyük acı ise cahile, anlamak istemeyene bir şeyler anlatamadığını görmektir. Ata ruhlarından beslenen bir aydın Günay Rodoplu bu acıyı fazlasıyla yaşamıştır. Dahası bu büyük sorumluluk altında daha fazla bir şey yapamıyor olması ve vicdanıyla gerçekler arasında sıkışıp kalması onun bu hayata daha fazla tutunamamasına neden olmuştur. Günay Rodoplu insanımızın hoyratlığına yenik düşer. O olaylara üstten bakan, sebep ve sonuçlarıyla objektif değerlendirmeler yapabilen bir aydındır. Lakin kimseye yaranamamıştır. Hızla kültürüne, benliğine yabancılaşan bir toplum onu bir kenara itmiş ve Rodoplu Yeni Dünya Düzeni'nin dışlıları arasında parçalanmaya başlamıştır.

Serinin beşinci ve son kitabı Beyaz Türkler Küstülerde'de ise Günay Rodoplu'yu anlayabilen eski bir devrimci Mehmet Sedes'in muhafazakâr ve devrimci kesimin ardından güçlerini yitirmeye başlayan Beyaz Türkler dediği insanlara bakışı anlatılmıştır.

Yazar, yirminci yüzyılın son otuz ve yirmi birinci yüzyılın ilk on yılında Türkiye insanının ortak ruhunu çözümleyen, yer yer belgesel nitelikli bu beş kitaplık seride özellikle Günay Rodoplu aracılığıyla sesini duyurabilecek birilerini aramaktadır. Serinin adından da anlaşılacağı üzere problemlerin üzerine giden ve bir çözüm yolu üretmeye çalışanların seslerinin duyulması için topluma seslenen yazar "Orda kimse var mı?" diye soruyor ve ekliyor: "Türkiye bugün okumazsa, yarın mutlaka okuyacaktır."

İkinci bölümde olduğu gibi bu bölümde de değer aktarımı sırası gözetilerek sunulacaktır.

3.1.1. Ahlaki Açıdan Değer Aktarımı

Tüm değerlerin temelinde ahlak bulunmaktadır. Kişinin ahlaki yapısında bir bozulma meydana gelmişse diğer tüm değerleri de bu doğrultuda bozulmaya uğrayacaktır. Toplumu yönlendiren akademisyeninden siyasetçisine, din âliminden sanatçısına kadar herkes önce kendi bünyesinde bir ahlak düzeni oluşturmalı ki gerçek manada toplumu peşinden sürükleyebilsin. Siyaset ahlakının, iş ahlakının, ilim ahlakının, sanat ahlakının olmadığı toplum yok olma yolunda ilerler ancak.

Or'da Kimse Var mı?'da problemleri teşhis eden bir akademisyen Günay Rodoplu, toplumun farklı kesimlerinde oluşan erdem problemlerinin nedeni üzerinde durmuş ve çevresindekilere bu durumdan bir çıkış yolu göstermeye çalışmıştır. Toplumdaki bu çöküntünün temel nedeni ideallerin menfaatler üzerine kurulu olmasıdır. Postmodern bir anlayışla bencil insanların yetişmesi amacıyla toplumun refahı, devletin düzeni, kültürün yaşatılması ve milletin geleceği olmayan anlayış oluşturmaktadır. Bu, tam da Yeni Dünya Düzeni'nin istediği bir durumdur.

Or'da Kimse Varmı?'da ahlaki değerler; erdemler, sosyal sadizm, bencillik, liyakat, iş ahlakı ve sorumluluk, cinsel ahlak, siyasi ahlak, doğru sözlülük ve kadın-erkek eşitliği üzerinden değerlendirilmiştir.

Erdem sahibi olmak insan olmaktır. Erdem sahibi bir toplum olduğumuz bir gerçektir lakin erdemsizliğin erdem sayıldığı bir anlayışla boğuşmaktadır toplum. Ahlaki değerlerin bir parçası olarak erdemli insan üzerinde durulmaktadır.

Beyaz Türkler Küstüler'de gençlerin gelenek ve bütünüyle kültürümüze karşı bir boş vermişlik içinde olduğundan yakınılmaktadır.

Kutsalları boşlayıp yirmi birinci yüzyılı oluruna bırakmaktan söz ediyor gençler. 'Yıldırımlar yaratan bir ırkın ahfadı' olmak gibi meseleleri yok. Aleladelikle, bayağılıkla kavgaları da yok. Yüksek ahlak, vicdan, fedakârlık gibi erdemler boş hamaset sayılıyor. Alelade olmayı, sıradan, harcıâlem olmayı yüceltiyorlar (Alatlı, 2016, s. 266).

Yazar, geçmişten gelen tarihî başarıların gençler tarafından hiçe sayılmasından yakınılmaktadır. Yaşamını bir şekilde devam ettiren gençlerin, mensubu oldukları milletin şanını bilmezden gelerek sıradan ve gelecek kaygısı

olmayan bir yaşam sürmelerini eleştirmektedir. Sahip olunan erdemleri ise zaman kaybına neden olan gereksiz özellikler olarak görmelerinden şikâyet etmektedir. Ruhsuz yaşamayı, sıradan olmayı sanki bir değermiş gibi sahiplenen gençlerin, sıra milletin değerlerini yüceltmeye, vicdan sahibi olmaya, fedakâr olmaya geldiğinde ise kayıtsız kaldıklarından duyduğu rahatsızlığı dile getirmektedir. Millet olma bilincinin yok olmaya yüz tuttuğu, yazarın bu ifadelerinden çıkarılabilir. Yazar, ayrıca burada çoğu yerde dile getirdiği ahlakı da vurgulamıştır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu'nun rahatsızlığı üzerine yapılan konuşmada, Rodoplu birçok ahlaki değerleri kendi bünyesinde görmek istediğini söylemektedir.

Ağzımdan çıkan her sözün her kelimenin doğru olmasını istiyorum... Gevezelik etmektense yapmayı, yaptığımın söylediğimin bir olmasını istiyorum... Alçakgönüllü, ama yapıcı olmak istiyorum. Az ve öz konuşmak istiyorum... Bana yapılmasını istemediğimi başkalarına yapmak istemiyorum... İftiradan uzak durmak, bu söylediğimin doğru olduğunu sahiden biliyor muyum diye kendime hiç durmaksızın sormak istiyorum...' (Alatlı, 2013a, s. 192-193).

Rodoplu aynı zamanda çevresini de sosyal ahlak üzerine de eleştirilerine şöyle devam etmektedir:

Ne ki 'günah' son tahlilde, kişinin kendi varlığına kayıtsız kalmasıdır, dedi, 'olgun ve bütünlüklü kişilik, ben-feragati değil, ben-seviciliği hiç değil, ama ben-muhabbeti, ben-dostluğu üzerine kuruluyor. Kişinin 'varlık'ını inkâr değil, 'kabul' etmesini gerektiriyor. Organik aydınlara teslim olmanın bir de bu tarafı var. Babîâli otuz senedir aynı Babîâli ise, kadrolar aynı kadrolar ise bunları besleyen kayıtsızlığın, tepkisizliğin nedenlerini araştırmak lazım (Alatlı, 2013a, s. 15).

Yazar, romanın başkahramanı aracılığıyla gerçek bir aydının nasıl olması gerektiği üzerinde durmaktadır. Her şeyden önce, yaptıklarının ve söylediklerinin doğruluğundan emin olan bir aydın arayışı içine girmiştir. Ziya Paşa'nın "Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz." sözüyle desteklenebilecek bir durumu dile getirmiş ve aydın olan ya da kendini aydın olarak gören herkesin boş konuşmak yerine ortaya bir şeyler koymak amacı taşıması gerektiğini vurgulamıştır. Halka tavsiyelerde bulunan, aydın önce söylediklerini kendi bünyesinde yaşaması gerekmektedir.

Aydın, yazarın da belirttiği gibi yalan beyanda bulunmamalıdır. Aydın, kötülük üzerinden başkalarına saldırmamalıdır. Aydın, toplumu yıllarca aynı yerde bekleten olmamalıdır. Önce, ne için var olduğunun bilincinde olmalıdır.

Rodoplu'nun, toplumun çürümekten kurtulmasının yollarını dile getirdiği bölüm Sedes tarafından tarafsız olarak sunulmuştur.

Günay Rodoplu'nun iki çıkış noktası vardı. İlki, Daniel Defoe'dan, Meriç'in aktardığı, 'Hakikati bulan, başkaları farklı düşünüyorlar diye, onu haykırmaktan çekiniyorsa, hem budala hem de alçaktır... Türkiye'yi egemenliği altına alan kalpazanlar mafyasından, 'yabancı işgalcilerden' kurtarabilmenin tek yolunun, insanların kendi gerçeklerini haykırmaları olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

İkinci çıkış noktası, ülkeyi esir alan 'Büyük Yalan'a yabancılaştırmanın neden olduğu savıydı (Alatlı, 2013a, s. 62).

Yazar, yine aydın üzerinden bir değerlendirmede bulunmuştur. Bir aydının olması gereken tarafsız bakışı dile getirilmiştir. Bir aydın olarak Alatlı, baştan itibaren ifade etmeye çalıştığı dürüstlük, tarafsızlık, toplumu okuma, dik durma gibi erdemleri burada tekrar toplamıştır. Doğru olanı söylemenin herkesin olmakla birlikte özellikle de aydın kişinin görevi olduğunu dile getirmiştir. Yazar, roman kahramanlarından Rodoplu aracılığıyla yabancı işgalcilerden ve toplum içindeki dolandırıcılardan kurtulmanın iki önemli yolundan bahseder: Bunlardan ilki kişinin yaşadığı, şahit olduğu ya da sahip olduğu gerçekleri dile getirmek; diğeri ise "Büyük Yalan" olarak adlandırdığı Yeni Dünya Düzeni'nin etki alanına girmeye neden olan yabancılaştırma illetidir. Yazar ayrıca bu durumu bir egemenlik sorunu olarak da görmektedir.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu, insanı hayvandan ayıran en önemli şeyin ahlaki davranması olduğunu söylüyor. Bu durumu somutlarken *zekâ* ve akıl kavramlarına başvurmuştur. Batı medeniyeti *zekâyı* kullanmış davranışların ahlakilik boyutundan uzaklaşmıştır. Ulysses örneğinde olduğu gibi vahşice hareket edilmiş ve yıkıcı, yok edici olunmuştur. Yazar ayrıca Müslüman Türk'ün toplumsal karakterinden bahsetmiştir. Hallacı Mansur örneğinde bir zihniyetin gücünü ortaya koymuştur. Aklın, Müslüman Türk anlayışı çerçevesinde ahlakiliği getirdiğini ve sonuç olarak merhameti ve büyük bir medeniyeti temsil ettiğini dile getirir. Bununla birlikte Batıya özentilerin de görüldüğünden ve

özenti duyanların asla Müslüman Türk anlayışını temsil edemediğinden bahseder. Yazar, biz derken Müslüman Türkleri kastetmekle birlikte asil ve çok daha eski ifadeleriyle de akıl ve ahlakla kurulan daha insanca medeniyetimizi ve toplumsal karakterimizi ise şöyle ortaya koymaktadır:

İki sopayı birbirlerine bağlayıp ağaçtan muz düşüren maymun, zekâsını kullanıyordu, aklını değil!.. ‘Zekânın Batı medeniyetine Yunan’dan miras kalan kadim temsilcisi, akıl ve bilgelik tanrıçası Athena’nın verdiği ilhamla yaşam yolunda her güçlüğe bir çözüm üreten ata ruhu kurnaz, cesur, usta, saplantılı, tutkulu Ulysses’tir... Odisyssea’daki Truvalı Helen hikâyesini hatırla. Ulysses, Menelaos’la birlikte Truva’ya gelir. Şehri kuşatırlar tam on yıl... Ulysses’in hikâyesi, ahlak yokluğunun hikâyesidir. Bu dünya görüşünde mesele, ahlaklılık ya da ahlaksızlık değil, ahlak diye bir kavramın mevcut olmamasıdır... Birdenbire, Günay’ın roman notlarında ne demek istediğini anlamıştım! İnsanı hayvandan ayıran ‘ahlak’ diye bir değer varlığının bilincinde olmasıdır, diyordu. Bu bilince din yoluyla varılmazsa, dünyevi yolla varılır!.. ‘Zekâdan farklı olarak akıl, anlamaya yöneliktir, diye sürdürdü, ‘görünenin altındakini anlamaya, gerçekliğin özünü bulmaya çalışır. Akıl ahlaktır; fizikî, zihnî, ruhani varlığımızı zenginleştirmeye dönüktür... Sana Hallacı Mansur’dan bahsetmişim... ‘Hallacı olsun Arnavut İbrahim Paşa olsun, her iki adamın durumunda da gerçekliğin özünü bulmaya yönelik aklı görebilirsin. Her ikisi de zekâlarını kullanıp ‘şey’leri manipüle edip ölümden kurtulabilirlerdi, ama hayır, yapmadılar. Görünenin altındaki öze yöneldiler... ‘Asla! Ha, Venizolos’a, Papandreu’ya, Metaksas’a, diğerlerine öykünenler çıkmadı mı? Sen de ben de biliyoruz ki, pekâlâ çıktı! Ama bunlar hiçbir zaman Müslüman Türk’ün ‘toplumsal karakter’ni temsil etmediler. ‘Toplumsal karakter’ derken neyi kastettiğimi biliyorsun... ‘Zekâ’ yani şeyler’in manipülasyonunu isteyen rejimlerin uygulamasında biz elbette yaya kalacaktık! Çünkü ‘biz apayrı bir medeniyetin çocuklarıyız; bambaşka ölçüleri olan, çok daha eski, çok daha asil, çok daha insanca...’ (Alatlı, 2013, s. 171-172-174).

Ahlaki değerlerin içinde değer kaybı olarak ele alınan *sosyal sadizm* ve *bencillik*’e değinilmiştir.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm’de özellikle sadizm ve bencillik üzerinde durulmuştur. Bu durum roman kahramanlarından olup devrimi savunan ve Rodoplu ile Mehmet’in ortak tanıdığı bir kişi olan Ali üzerinden toplumun aydın kesimini kapsayacak şekilde verilmiştir.

Gaddarlık bağlamında korkunç bir toplumdur bizimki!’ dedi, ‘korkunç! Türk mürekkep yalamaya görsün, hemen sadistleşir!’ (Alatlı, 2013a, s. 105).

Özellikle aydın bağlamı gözetilerek bir değerlendirme yapılmıştır. Yazar, bir şeyler bildiğini zanneden kişilerin toplumda belirli bir statüye sahip olduklarını düşünerek karşısındaki insanları psikolojik olarak ezme, aşağılama ve onlara şiddet gösterme eğiliminde olduklarından yakınmaktadır.

Rodoplu aracılığıyla dile getirdiği söyleminde belli alanlarda eğitim görmüş insanların bu birikimlerini kendilerini daha üstün görmekle sergilediklerini ve bu

davranışlarının içinde buldukları toplumda ezici bir etki oluşturduklarını dile getirmektedir. “Balık baştan kokar.” ifadesiyle topluma önderlik eden kişilerin sadistçe tutumu sonuçta toplumun geneline de yayılacağını ifade etmektedir. Haliyle zincirleme bir etkiyle toplumda gördüğü sadistleşmeyi bu duruma bağlamaktadır.

Adı geçen romanda Türkiye’de basının ahlaksızca saldırılarından şöyle bahsedilmektedir:

Günay daha hâlâ karikatürdeydi,

‘Biliyor musun,’ diye içini çekti, ‘Oğuz Aral’ı sevdiğimi düşünürdüm. Ne yazık!’ Hıbrırla sonuçlanan rezaleti düşünüyordu. Gözleri bulutlandı yine,

‘Yapma!’ dedim. Sözü değiştirdi,

‘Bak bu da Suat’ın dedesi yaşındaki Cüneyt Arcayürek!’ Cumhuriyet gazetesinden kesilmiş bir makaleyi gösteriyordu.

‘Semra Hanım’ın sarkık göğüslerini sevicî Papatyalar dikeltiyorlar!’

‘Otoriter ahlâkın, daha doğrusu basının gücünün böylesine alçakça kullanıldığı bir toplum olmadığını biliyorum,’ dedi Günay, ‘ Müslüman toplumlarda yapamazsın, zan şüphe altında hüküm vermek günahdır. Batı toplumlarında hiç yapamazsın, yasalar izin vermez. Türkiye’de yaparsın. Sosyal sadizmin cezası büsbütün yoktur. Ulusal hasletlerimizdendir çünkü. ‘Büyük Yalan’ın parçası. Bir sosyal soruna, ahlaki çöküşe karşı tavır almıyormuş gibi yapıp... Yani, statükoyu korumak. Lanet olası (Alatlı, 2013, s. 110).

Yazar, gazetecilik hususunda sosyal sadizmin alt kümelerine de yer vermiş; yalan haber yazmak, kişileri zan altında koymak ve bu doğrultuda bir statüko oluşturmak bağlamında yayın yapan basın organlarıyla asılsız haberlerle değerlendirme yapan gazeteciler üzerinden basın meselesini irdelemiştir. Yazara göre özellikle basın-yayın organları; patronlar, iç ve dış politika sevicileri veya dış güdümlü birileri, bir sosyal soruna ya da ahlaki çöküşe tavır almıyormuş, ülkedeki yönetime karşı çıkıyormuş gibi yapıp statükoyu korumaktan başka bir şey düşünmezler.

Yazar, burada, bir ahlakiliği gözetmeden kendi ideolojileri uğruna, herhangi bir kişiyle ilgili asılsız iddialarla ya da kişilere karşı onur kırıcı ifadelerle saldırmanın çoğu zaman cezasız kaldığını dile getirmektedir. Bir yerde bu durumu, toplumun Batı ile kendi değerleri arasında sıkışıp kalmasına bağlamaktadır. Ayrıca yazar, bu sosyal sadizmi toplumun sonradan sahip olduğu ulusal hasletlerden kaynaklandığını da eklemektedir. “ulusal hasletlerimizden” ifadesiyle sosyal ve siyasi ilişkilerimizde zaman zaman nesnellikten uzak olduğumuzu dile getirmektedir. Bu tür basın organları ve mensupları yazarın

“Büyük Yalan” adını verdiği küresel sistemin etkisiyle daha da sadistleştikleri de ifade edilmektedir.

Burada “değer yitimi”, “kendine yabancılaşma” vurgulanmaktadır.

Mehmet Sedes ile Rodoplu, her ikisinin de ortak tanıdıkları roman kişilerinden Ali isimli devrimci bir kişi üzerine konuşmaktadırlar. Ali bencil karakteri ile öne çıkan narsist bir kişiliktir.

Tüm narsistler gibi, olayları algımlarken çifte standart kullanıyordu. Kendisi ve kendisine dönük şeylerin, bu durumda kendi grubu tabii, dışında kalanları algılayamadığından, nesnellik geliştiremiyor, yargılamada ciddi hatalara düşüyordu (Alatlı, 2013a, s. 97).

Günay ve Mehmet’in ağzından Ali’nin tam bir hayal kırıklığı olduğu vurgulanmaktadır. Ali dönemin siyasi yapısı göz önünde tutulduğunda belli bir ideolojik yapının mensubu devrimcidir. Onun tutum ve davranışlarının bir samimiyet içermediği, savunulacak bir durum varsa mutlaka kendi gibi düşünenleri ilgilendirmesi gerektiği, farklı fikir yapısına sahip insanları ilgilendiren bir durumun ona göre savunulmasına gerek olmadığı dile getirilmektedir.

Yazar, Ali üzerinden, olaylara ve kişilere objektif bakamayan insanları irdelemektedir. Bu tür insanların aynı zamanda algılama sorunu yaşadıklarını, kendi dünyalarının dışında kalanları anlamlandıramadıklarını, haliyle savunulan görüşlerin samimiyetten uzaklaştığını ve bir inandırıcılık taşımadığını ifade etmektedir.

Rodoplu, *O.K Musti Türkiye Tamamdır*’da kendi olmaya çalışanları, ilkeleri ve çalışma ahlakı olanları *Büyük Yalan* dediği düzenin yaşatmadığını dile getiriyor. Ancak Büyük Yalan için de bir ömür biçiyor.

‘Yalan mı? Ben ölmedim mi? İnsanlığın şu aşamasında, ‘Benim için önemli olan davranış ilkeleridir, sonuçlar değil!’ diyeni yaşatırlar mı?’... Ara da, sosyalist gibi davranan bir sosyalist bulasın, Müslüman gibi davranan bir Müslüman bulasın!

Büyük Yalan’ın kendini gerçekleştirmeye çalışanları, kendilerinin efendileri olmaya çalışanları, ahlaki sorumluluk taşıyanları nasıl tehdit ediyor görmüyor musun?

Ama Büyük Yalan kitleleri sever. Kitleleri örgütler. Bu da geçecek! Teknolojiye güveniyorum! Ne zaman ki Yucatanlı kadın, Haymanalı kadının doğum sancılarını olduğu yerden, parazitsiz ve yorumsuz duyacak, o zaman Büyük Yalan eriyecek!..’ (Alatlı, 2013, s. 348).

Yazar, Rodoplu aracılığıyla insanı insan olmaktan çıkararak bu küresel düzenin elbet bir gün ömrünü tamamlayacağını söylemektedir. Büyük Yalan olarak adlandırılan sistemin bencil çalışanlarının kendilerinden başkasını düşünmeden sadece kendi çıkarları doğrultusunda bir yaşam sürdükleri anlatılırken toplum içindeki fikirsiz yapıların da bu doğrultuda inandırıcılıklarının kalmadığı vurgulanmaktadır. Rodoplu, Mehmet'e, daha evvel yaşadığı ve yaşadıklarının çoğuna Mehmet'in de şahit olduğu olayları anımsatarak bencil yapının kendisine yaptıkları gibi toplum için bir sorumluluk taşıyanları nasıl silikleştirmeye çalıştıklarını ifade etmektedir. Ancak yazar, Günay'ın ağzından teknolojinin her zaman büyük yalanın emellerini gerçekleştirmek amacıyla devam edemeyeceğini, bir gün düzenin aleyhine gelişmelerle insanların birbirlerini daha iyi anlamaya çalıştıkları bir ortam oluşturacağını da eklemektedir. Farklı yerlerdeki kadınlar birbirlerini anlamaya başladıklarında, karşısındakinin sıkıntısını sanki kendi yaşıyormuşçasına hissettiklerinde Büyük Yalan erimeye başlayacaktır. Yazar, yabancılaşmanın yıkımlarına vurgu yapmaktadır.

Düşün, bir doktor iyileşeceği kesin bir hastaya bakmak, beş on çocuğa aşı yapmak dururken, neden karaciğer transplantasyonu gibi afaki bir işe zaman ayırsın? Neden bu işe o kadar para ayırsın da hemşireler parasızlıktan greve gitsin? Neden? Çünkü moda, çünkü işlevsel olsun olmasın ün kazandırır. Sanat gibi. Başlarını sokacak dam bulamayanlara, yoksullara, ne yararı var benim sanatımın? (Alatlı, 2013a, s. 17).

Burada sanatın toplum için olması gerektiği, insanlığa faydası olmayan bir sanat ya da mesleğin hiçbir öneme sahip olmadığı vurgulanmaktadır. Yazar, çoğu insanın kolay yoldan para kazanmak dururken kendini zahmete sokacak işlere girişmemesinden yakınmaktadır. Bu ifadeyle topluma karşı sorumluluğu ve iş ahlakının aksak yönlerini de vurgulamaktadır.

Rodoplu'nun *Valla, Kurda Yedirdin Beni*'de üniversitedeki görevinden niçin ayrıldığı anlatılırken sorumluluk bilinci vurgulanmaktadır. İşini yapmaya çalışan Rodoplu'ya türlü bahanelerle engel olunmuştur.

İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi doktora öğrencileri, iki bilinmeyenli denklem çözmeyi bile bilmiyorlardı. İyi mi?

'Şimdi ben, öğrencilerimin matematik bilmediklerini öğrendim ya ne yapıp yapıp açığı kapatacağım. Nasıl yaparsın? Kalktım haftada üç saat matematik dersi

koydum. Dershane filan işgal etmemek için kendi odamda ve tabii, fisebilillah. Sen misin yapan!’... ‘Sen Türkiye’yi bilmezsin yanlış anlaşılır,’ deyip duruyor... ‘Peki, hocam, ben ne yapacağım? Bu öğrencilere istatistik öğrettim diye not atıp imzalayamam!’ Elcevap:

‘Senin imzan da pek kıymetliymiş; yav!’

‘Dünya başıma yıkıldı. Ben hâlâ imzamin namusum olduğunu düşünüyordum...’ (Alatlı, 2013b, s. 192-193).

Liyakatin vurgulandığı bu bölümde Günay, görevi ve meslek ahlakı doğrultusunda yapması gerekenleri ve yanlış anlaşılma bahanesiyle çalışmalarının engellenmesini anlatırken iş ahlakı bir kez daha karşımıza çıkmaktadır. Yazar, Günay üzerinden başta aydın kesim olmakla birlikte birçok çalışanın çalışma biçimini irdelemiştir. Çoğu insanın ya yanlış anlaşılmaktan korktuğu için ya kendini yormamak için ya da başına iş açmamak için kendisinin ve çevresindekilerin çalışma biçimine kısıtlama getirdiğinden bahsetmektedir. Hatta Günay üzerinden söylemek istediğini daha etkili kılabilmek için mesleki çalışma esnasındaki ciddiyeti namus olarak gördüğünü ifade etmektedir.

Rodoplu, *Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!*’de Şafak ve ailesi üzerine konuşurken bağımsız düşünemeden, çalışamadan ve aile bütünlüğü adı altında despotlaşmadan bahseder. Ayrıca daha geniş kapsamda siyasilere liyakat gözetmeksizin önce yakın çevresindekilere iş icat etmelerinden yakınıır.

Sedat’ın benim Şafak’a aldığım ceketini giydiğini, ağabeyinin aldığı eşyayı kullandığını biliyordum. Evlenip de bir ev açacağı zaman buzdolabının alınması için bile Şafak’ın onayı gerekmişti... Burada bir çıkma yapayım, Türkiye’de, efendim, işe göre adam değil, adama göre iş aranıyor yakınmalarının sonunun gelmemesinin nedeni de budur. Klan mensubunun karnı doyurulacak, ona iş icat edilecektir. Zina ilişkisi son bulmadıkça, üretime, işe öncelik veremezsin! (Alatlı, 2013a, s. 458).

Yazar, Şafak Özden üzerinden giderek demokrasi peşinde olanların her şeyden önce kendi çevrelerinde bunu sağlayamadıklarından yakınmaktadır. Şafak Özden’in kendine göre bir demokrasi ve özgürlük anlayışı bir de etrafındakiler üzerindeki despot tutumu verilmekte ve bir genelleme yapılarak hiyerarşik bir

yaşam ve iş alanı oluşturma biçimi değişmedikçe toplumda üretime ve bu doğrultuda gelişecek iş sahaları oluşturmaya geçilemeyeceği vurgulanmaktadır.

Liyakat meselesi Günay Rodoplu'nun üniversitedeki çalışma meselesinde ve yazarın iş ahlakını anlatırken ortaya koyduğu aksaklıklardaki gibi yine karşımıza çıkmaktadır. Alev Alatlı 20.07.2018 tarihinde Anadolu Ajansına verdiği bir röportajda "... Besbelli ki asgari iki yüz elli yıldır çözemediğimiz ağır bir liyakat sorununuz var bizim. Başkanlık sistemi ile çözebilirsek rahmetli Özal'ın kehaneti doğrulanır. Yirmi birinci yüzyıl gerçekten de Türklerin yüzyılı olur inşallah." şeklinde bir değerlendirme yapmıştır.

Rodoplu ve Mehmet Sedes *O.K. Musti Türkiye Tamamdır*'da insan üzerine konuşurken cinsel sadakat, helal-haram meselesine girerler. Rodoplu durumu izah ederken toplumun ahlaki değer bağlamında meseleye bakışını özetler.

Şimdi bizde, helalinden başka kimseye bakmamak, o denli uzun, o denli yerleşik, o denli genlerimize sinmiş bir gelenektir. 'Bacı' tanımlaması öyle bay, bayan filan gibi nezaket sözcüğü değil, düpedüz 'kız kardeş' demektir. 'Anne,' 'teyze' gibi fiziki paradigmadır! Aynı şekilde kadın, helalinden başka erkeğe 'erkek kardeş' diye bakar, onun konumu da fiziki paradigma kadar mutlak olur... Bizde eline, diline, beline hâkim olmayana zaten insan da denilmez.' (Alatlı, 2013c, s. 283).

Yazar, özellikle "Eline, diline, beline hâkim ol." anlayışını vererek değer yargılarımızı ortaya koymuştur. Bir dinî-ahlaki anlayış olarak cinsel bakımdan helal olmayan kimselere ancak ve ancak kardeş gözüyle bakılabilir ki bu gerçekten insan olduğumuzun bir göstergesidir diyerek bu bağlamda bir kimsede cinsel sadakatsizliğin görülmesinin onun değerlerine ne kadar yabancılaştığını işaret etmektedir. Toplumun cinsel sadakatsizliği reddettiği ve bu tarz yaşamını devam ettirenleri de dışladığı dile getirilmektedir.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Ziya Bara giden üst sınıf insanlar konu edilmiştir. Kadınların aile ve cinsellik üzerine düşünceleri dile getirilirken yorumlar da ilave edilmektedir.

Aralarında gündelik yaşamayanlar sayılıydı. Belki de bu nedenle kimse kimseyi evine davet etmez, 'birlikte' oldukları ki bu sürekli aşağılayıp terk ettikleri demektir, kadınlara hiç benzemeyen mütevazı eşlerini, kayınvaldeli,

baldızlı, ikmale kalmış çocuklu yaşamlarını paylaşmazlardı. Ne ki, kadın haklarının en ateşli savunucularıydı, bu insanlar. Günay, bu olguyu, söz konusu hakların kadınlara cinsel ilişki özgürlüğü veriyor olmasına bağlıyor (Alatlı, 2013a, s. 44).

Kendilerini üst sınıf olarak gören kadınların kendi anlayışları ve algılarına bağlı yaşam biçimlerini devam ettirebilmeleri için *kadın hakları* adı altında özgürlükçü denebilecek bir cinsel yaşam istedikleri ifade edilmektedir. Günay'a göre bu kadınlar kendilerine cinsel özgürlük sağladığı için kadın hakları savunuculuğu yapmaktadırlar. Yazar, özellikle kendilerini sınıfsal ayrıcalık bağlamında toplumun üzerinde gören kimselerin aile olmaktan ne kadar uzakta olduklarını ifade etmektedir. Burada kadın haklarına da bir sınır çizen yazar, toplumun temelini oluşturan aile kavramının içi sınırsız özgürlüklerle, başıboş yaşantılarla boşaltılarak kadın hakları savunuculuğu yapılamayacağı üzerinde durmaktadır.

Kadın haklarından, kadının toplumdaki yerinden ve kadın-erkek eşitliği üzerine *Beyaz Türkler Küstüler*'de bir değerlendirme yapılmıştır.

Kırk yaşlarında psikolojisi bozulmuş bir sürü kadın, on günlük ilişki sonrası terk edilen genç kızlar var. Kürtaj yaptıran kadınlar var, dünyanın parasını verip kızlık zararını diktirenler var. Kadın hakları diye ortaya dökülenler görmüyor mu bunları?

'Durum ortada, ikinci, üçüncü kadınlar muhafazakâr kesimde imam nikâhlı eş,' diğer kesimde 'metres' veya 'sevgili' adını alıyor. Erkek, zaten resmi karısına sormuyor öteki kadını alayım mı diye...' (Alatlı, 2016, s. 325).

Kadın haklarından, kadının uğradığı olumsuz durumlardan ve erkeklerin durumlarından bahsedilmektedir. İdeolojik olarak değerlendirilen mesele muhafazakârlarda çok eşlilik ve muhafazakâr olmayanlarda metres ilişkisi şeklinde ele alınmıştır. Yazar öncelikle kadın hakları savunucularının meselelere doğru yerden bakmadıklarını belirtmektedir. Kısa süreli duygusal ilişkiler bağlamında yaşamının belli bir döneminde sarsıntılar hatta yıkımlar yaşayan kadınların bu bağlama niçin girmediklerini sorgulamakta, özgürlüğün bir yerden sonra içinden çıkılmaz bir hâl aldığını ve bu kadınların bir kısmının kendi

yaşantılarını görmezden gelerek karşılarındaki kadınların haklarını savunmaya kalkmalarını bir çelişki olarak görmektedir.

Modern ve muhafazakâr kesimi ele alan yazar burada da bir çelişkiyi ortaya koyma peşindedir. Bu konuda birbirini eleştiren bu iki kesimin insanların birliktelik bağlamında kendilerinin yaptıklarının doğruluğunu dile getirirken karşı taraftakileri ise yanlış olarak yorumlamakta olduklarını gözlemleyen yazar hem modern kesimin metres anlayışını hem de muhafazakâr kesimin çok eşlilik anlayışını olumsuz olarak eleştirmektedir.

Yassıada mahkemelerinde, Menderes’i savunmayı reddeden avukatlardan olamam. Cezaevlerinde işkence gören mahkûmları tedaviyi reddeden doktorlardan olamam. Bunu biliyorsun, değil mi?’ (Alatlı, 2013c, s. 73).

Rodoplu, *O.K. Musti Türkiye Tamamdır*’da Mehmet Sedes’e kişi hangi siyasi düşünceden olursa olsun her zaman sosyal ve siyasi ahlakını korumalı diye anlatıyor. Rodoplu burada kendini örnek vererek toplumun kronik rahatsızlığını dile getirmiştir. Haksızlık varsa haksızlığa uğrayanın yanında olan bir siyasi ve sosyal ahlaka sahip olunması gerektiği anlatılmaktadır.

Rodoplu, yine aynı kitapta Selahattin üzerine anılarından bahsederken ülkücülüğün önemli bir değer olduğunu vurgular ancak diğer ideolojik görüşler gibi samimi olmayan insanların dilinden dinlemeyi sevmediğini söyler.

Ziya Paşa’nın dizelerini bilmem bilir misin, Bed maye olanlar anlaşılır meclis-i meyde/İşret Güher-i adem-i temyize mihenk taşıdır... Şimdi Selahattin Bektaşî de değildir, ama içki de içer, Müslüman’dır ama zina da yapar! Bu da benim cinimi tepeme çıkartmaya yeter!..

Bir kere, Türkiye’ye ve dünyaya benim hiç bilmediğim bir açıdan bakıyor, hiç tanımadığım bir yöntemle değerlendiriyorlardı. Dilleri çok farklıydı. Çok etkileyiciydi. Diyebilirim ki Osmanlıcanın farkına varmamı sağlayanlar ülkücülerdir. Senden farklı olarak resmî tarihi aralamaya ben onlarla başladım. Kızları da Kürtleri de gündemime getirenler onlar oldu. İnançlarımı sorgulamama, törpülememe neden olan da onlar (Alatlı, 2013, s. 285).

Yazar, ideolojilerin değerini savunan kişilerin samimiyetine bağlamaktadır. Savundukları fikir üzerinde samimi olmayanlar kendilerini güvenilir fikirlerini de inandırıcı kılamazlar. Romanda Rodoplu, Selahattin’de ülkücülüğe saygıyı ve çevresine karşı vermesi gereken güven duygusunu görememiştir. Aynı şekilde Şafak’ta devrimciliği, Şiran’da Kürtçülüğü samimi bulamamıştır. Yazar birçok yerde bunu dile getirirken Selahattin üzerinden bu çelişkiyi röntgenlemiş ve

fikirlerin sağlıklı zihinlerle geliştirilebileceğinin üzerinde durmuştur. Günay'ın bu meseleler üzerinden zarar gördüğü ifade edilirken kendisi olamayan, dürüst olamayan kişilerin hem ideolojiye hem de topluma zarar verdiği vurgulanmaktadır.

3.1.2. Sosyal Açıdan Değer Aktarımı

Kişilerin çevresindekilerle olan ilişkileri, birbirlerine ve çevresindekilere karşı sorumlulukları, gelenekler, kültür, sahip olunan erdemler, aile, yaşam biçimi sosyal değerler çerçevesinde değerlendirilmektedir.

Or'da Kimse Var mı?'da yaşam biçimi ve yabancılaşma ağırlıklı olmakla birlikte, Anadolu insanı, aile, gelenekler, erdemler gibi alt değerlerin yanı sıra duyarsızlaşma, benmerkezcilik, sosyal sadizm, aydın-halk çatışması, liyakat, sosyal sınıf ayrımı gibi değer yitimleri de işlenmiştir. Kendi insanımızın veya bancıların toplumumuza bakışı ortaya konulmuştur. Binlerce yıllık geleneğimizin bozulmaya uğraması ya da sahip çıkılamaması, kültürümüzün Yeni Dünya Düzeni'nin baskın rolleri karşısında güçlendirilememesi Yazara göre yabancılaşmayı daha da hızlandırmıştır.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Mehmet Sedes ile Rodoplu, toplumda hem kadın hem erkek tarafından kadına bakışı tartışmaktadır. Kitapta Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın hanımına yazdığı bir mektuptan yola çıkılarak şöyle bir değerlendirme yapılmaktadır:

'Benim nazlı yârim, benim yâr-i gamküsarım, benim şenliğim, şöhetim, benim sevdiğim, keyfim, benim canım Firdevsim...' Mektup, 1747 yılında yazılmış,' dedi Rodoplu, 'İstanbul'da Sultan I. Mahmut'un kütüphanesinde araştırma yapan İbrahim Hakkı Hazretleri'nden, o yazı Hasankale'de geçiren hanımlarına... Oysa örneğin, sen Sakine'yi onca saygıyla anarsın. Öyleyken, kadını, hiç 'senin ayıpsız canını seveyim' diyecek kadar içselleştirebildin mi?.. 'Sakine gibi, benim gibi kadınlar,' diye gülümsedi, 'bizler, yörüngeye girmeyi reddeden gezegen gibiyiz. Kütlemizin ağırlığına yaslanıp güneşin gücüne talip oluyoruz!.. Ha, şimdi diyeceksin ki, 'sen' bu değilsin! Doğru. Ben, fişle prizim-müstehcen çağrışımı lütfen affet!-ancak iç içe iseler işlevsel olabildiklerini, üretken olabildiklerini bilirim... Kadın, beynin sağ yarıküresini, bedeninin sol tarafını temsil eder; erkek, beynin sol yarıküresini, bedeninin sağını... Akıl, beynin sol ve sağ yarıküreleri bütünleşmişse, iç içe geçmişse vücut bulabiliyor... Hakkı Bey'in hanımları oralarda bir yerlerde var olan, idealize, hatta stilize edilmiş kadınlardı. Sahici olmayan bir tarafları vardı. Mutlak surette yörüngesindeydiler. Elini attığı zaman oradaydılar ama ağırlıksızdılar (Alatlı, 2013, s. 44-48-51-52-53).

Rodoplu, geçmişte de şimdi de kadına bakışın olması gerektiği gibi ele alınmadığından yakınmaktadır. Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın güzel sözlerle hanımını şerefliendirdiğinden bahsederken onun üzerine iki evlilik daha yaptığı ve ilk hanımından uzakta, Siirt Tillo'daki hanımının yanında yaşadığı anlatılır. Hanımları onun ekseninde yer alırken ona sadıktırlar. Ayrı yaşasalar dahi bu durumu devam ettirmektedirler. Yazar, İbrahim Hakkı'nın hanımlarını kocalarının tavrını şikâyet etmeden kabullenen bir nevi gerçek yaşamdan kopmuş, stilize edilmiş birer varlık gibi görmektedir. Günay'ın dilinden onları birçokları tarafından idealize edilmiş birer eş gibi vermiş aynı zamanda yine Günay üzerinden üstü kapalı bir şekilde eleştirmiştir. Yazar, kadın ve erkeğin birbirini tamamlayan bir bütün olduğunu dile getirirken hem kadının hem de erkeğin sorumluluk alanlarının olduğunu ifade etmiştir. Yazar aynı zamanda Günay'a erkekten daha baskın kadınları da sorgulatmıştır. Günay hem kendini hem de Mehmet Sedes'in ilgi duyduğu Sakine'yi örnek vererek aşırı özgüven taşıyan, birliktelik dünyasının yörüngesine girmeyi reddeden kadınların erkekleri tarafından ne kadar sevilabileceklerini anlatmaya çalışmıştır. Birden çok erkekle ilişki yaşayıp üstüne daha da fazla güç sahibi olma isteklerinden ve gerçek sevgiyi yakalayamadıklarından dolayı mutsuz olduklarını dile getirir. Daha doğrusu İbrahim Hakkı'nın hanımlarına duyduğu sevgiyi aslında hak edemeyişlerini vurgulamıştır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Mehmet ile Rodoplu, kadına, aileye ve makineleşmenin insan ilişkilerine verdiği zarar üzerine konuşurlar.

Türk'ün ilgisi artık doğanın ve yaşayanların üstünde değil, mekanik olan, yaşamayan, insan yapısı nesnelere üzerinde yoğunlaştı. İnsanımız, otomobiline kadına gösterdiği ilgiden daha fazla ilgi gösterir, daha şefkatli davranır oldu. Motordaki en ufak bir arızayı anlamaya çalışırken, kadının gözündeki gölgeyi görmüyor bile. Kadına bir dal götürmeyi akıl etmezken, otomobiline vazo takıyor. Otomobilinden gurur duyan, 'aziz' tutan, kendi elleriyle yıkayan, cilalayan, sevecen isimler takan, çocuğuna aynı ilgiyi göstermiyor. Okul aile birliği toplantısına gitmez ama tamirhaneye gider (Alatlı, 2013, s. 157-158).

Yazar, mutsuz olan kadınları ve çoğu zaman bu mutsuzlukların sebeplerini ortaya koymaya çalışmıştır. Erkeğin, çocukların ve bir eş olarak kadının mutsuzluklarından sorumlu olduğunu düşünen yazara göre hayatımıza giren teknoloji ailenin içeride ve dışarıda yaşadığı sorunları algılamada ve bu sorunları

düzeltilmede bir engel teşkil etmektedir. Yazar gün geçtikçe erkeğin ilgisinin ailenin dışına kaydığını dile getirmektedir.

'*Nuke*' *Türkiye!*'de Nesibe'yle ilgili bir bölümde Nesibe üzerinden özellikle kırsal bölge kadınlarının çilesini anlatılmıştır.

'Akıllıdır, ya! Bana sorar, der ki, 'Nerelisin, sen?' Ben anlamam. Getirir gor önüme bir harita. Ben, okuma bilir miyim ki haritadan anlayacam?.. 'Babanın saraç olduğunu bilmiyordum,' dedi, Günay... Verdiler bizi yaşlı adama çocuklarını çekelim diye. Kısmet, kader idi... 'Adamın yedi garısı var idi on bir de çocuğu,... 'Nesibe Hanım, Abdullah senden genç mi?'... 'Gençtir ya!'... 'İhtiyardan sıkıldın, gencine vardın, desene?'

'He ya! Herifin çocuklarını büyüttük gayrı, bir herif de gendime büyüteyim, dedim.'

'Ama üzüyor seni eve gelmiyor?'

'Daralır, adam! Gider gezer, içer. Öyle. Bubası da böyleymiş bunun. Kaynanam söyler, eve gelmezmiş hiç!.. 'Dost tutmasın da, 'dedi, 'Erkeklerle içsin, ziyarı yok (Alatlı, 2012, s. 106-107-110).

Yazar Nesibe'yi kırsalda doğup büyüyen Anadolu kadınının evlenme ve aile olma meselesini ortaya koymak için ele almaktadır burada. Nesibe'yi kendi eşini seçemeyen kadınları temsilen sunmuştur. Nesibe isteği dışında, kendisinden yaşça büyük bir adama eş olarak verilmiştir. Elbette bu onun ilk evliliği olmayacaktır. Daha sonra ikinci kez evlenen Nesibe bu defa da eve yeterince sahip çıkmayan biriyle uğraşmak durumunda kalmıştır. Kocasının; vaktinin çoğunu evin dışında arkadaşlarıyla geçirmesi, içki içmesi gibi olumsuz durumlar Nesibe için çok da rahatsız edici değildir. Tek korkusu kocasının başka kadınlarla ilişki yaşamasıdır. Yazar, Nesibe üzerinden kadının erkeği tarafından sahiplenilme isteğini vurgulamaktadır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Mehmet Sedes, eşi ile olan ilişkisine değinir. Sedes, eşi Yasemin'de bizzat gördüğü kadarıyla siyasi tercihlerin ya da örgütsel aidiyetin aileden daha önemli olduğunu söylemektedir. Yasemin'in ona gerçek anlamda âşık olmadığını, aile sevgisine içinde yer vermediğini, karı-koca bağlarını önemsemediğini, devrimciliği her şeyin üstünde tuttuğunu anlatır.

Ben zamanın devrimci kalıbına girmeyi reddettiğim gün aşağılanmayı hak etmiş olmalıyım. Ödediğim ilk diyet eşimi kaybetmem oldu... Gitmesini istemedim, ama şunu anlamalıyız: Benim Yasemin üzerindeki etkim, herhangi bir devrimci arkadaşımın, örneğin Nuri'nin, örneğin Şevki'nin, üzerindeki etkisinden daha fazla değildi. Düşüncelerimizi birbirimize ancak bir yere kadar aktarır, hemfikir olamadığımız yerde ayrılırdık. Hepsi bu. Yasemin'in eşim olması bana onun üzerinde baskı kurma yetkisi vermediği gibi, birbirimizden ayrılmamıza imkân vermeyen aşk ya da tutku gibi ruh hallerine zaten yer yoktu. O kadar ki, daha sonraki yıllarda kimin kiminle birlikte olacağı, çocuk yapılıp yapılmayacağı da örgütlerin stratejik kararları arasına alındı. Eşlerin hayati

paylaşımları diye bildiğimiz geleneksel birliktelik gerekçeleri ortadan kalktığı için, örgüte ilişkin planların paylaşılması da söz konusu değildi (Alatlı, 2013, s. 146-147).

Yazar, Yasemin ve Mehmet Sedes üzerinden öncelikle örgütlerin mensupları üzerindeki katı uygulamaları ortaya koymak istemektedir. Roman kahramanı Mehmet Sedes'in de belirttiği gibi duygusal bağlanmaya müsaade etmeyen örgüt yapısı hemen her durumda mensuplarının adına karar vermekte, onların mantıksal ve duygusal yapılarını tamamen ele geçirmektedirler. Haliyle yazar, aynı zamanda aileyi de ele alarak bu uygulamaların kişilerin aile kurmasına ve birbirlerine duygusal bağlanmalarına engel olduğunu da vurgulamaktadır.

Adı geçen romanda, Mehmet hapisten çıktığı gün Şiran'ın evine gider. Oradaki misafirperverlikten memnuniyet duyar. Şiran'ın aile fertleriyle tanışmıştır. Mehmet ailenin samimiyetinden çok etkilenmiştir.

Şimdi, itiraf etmeliyim ki Örenleri size tarif ederken Günay'ın kelimelerine teslim oluyorum,

'Korkusuz, yiğit bir ırk,' demişti, 'insanı minnettar bırakan konukseverlik, eşsiz dürüstlük, onur, huzur veren güzel bir çehre, nezaket ve şövalyelik.'... Salona geçtik. Hemen ardından çay geldi. Suphi, bir genç kız zarafetiyle dağıttı ki evde onca kadın varken anlam veremediğimi hatırlıyorum. Selamlık adabından kalma olduğunu düşündüm (Alatlı, 2013b, s. 173-174).

Yazar, Şiran'ın ailesi üzerinden Doğu aile tipini ve bazı aile içi kuralları vermeye çalışmıştır. Mehmet Sedes, Şiran'ın aile fertlerinin kişiyi minnettar bırakabilecek bir misafirperverlik sergilediklerini dile getirmektedir. Sedes; aile üyelerini görüntü ve davranış olarak güvenilir, nezaket sahibi ve dürüst olarak nitelermektedir. Sedes aynı zamanda evin erkek ferdinin çay servisi yapmasını haremlik- selamlık olarak algıladığını da belirtmektedir.

Mehmet'in dilinden Ören ailesinin daha doğrusu Doğu aile yapısı özetlenmeye çalışılmıştır.

'Ne zaman fark ettim bilmiyorum ama fark ettim. Bu ailede adı olmayan kadınlar değil, çocuklardı. Kadının itibarı, ailesine eklediği el sayısı ve tabii kalitesi -yani erkek- ile doğru orantılıydı... Çocuklar, bireyler değil, ana babasının doğal uzantılarıydı, onlara eklenmiş yeni eller, yeni ayaklar gibiydiler...

Kendilerine ait hayatlarının varlığı asla söz konusu olmadığı gibi –ve bundan dolayı!- bireysel yaşamlarını kolaylaştıracak, iyileştirecek, hatta mümkün kılacak düzenlemeler de söz konusu değildi (Alatlı, 2013b, s. 254).

Burada yazar Mehmet Sedes’i konuştururken Doğu aile biçimini sunarken aile içi hiyerarşik yapıyı da özetlemiştir. Sedes, bu ailede kadınların değerinin doğurduğu çocukların sayısı ve cinsiyetiyle ölçüldüğünü söylemektedir. Ayrıca çocukların bir birey olarak görülmediği, kendilerine ait bir hayatlarının hatta kararlarının olmadığı anlatılmaktadır. Yazar daha evvel Sedes aracılığıyla misafirperverlik üzerinden övdüğü bu aile tipini şimdi de aile fertlerinin demokratik olmayan hiyerarşik bir düzenle yaşamaları bağlamında eleştirmektedir.

Şiran kendi evinde oturma odasına girdiğinde Rodoplu, Şiran’ın kardeşlerini kaldırır ve ona yer vermelerini söyler. Yazar bu durumu Türk kültüründe “büyüğe saygı” şeklinde sosyal bir değer olarak sunmaktadır.

Bir de bulaşık bitip Şiran salona geldiğinde yayılmış oturan çocukları ağabeylerine yer vermeleri için ayağa kaldırışı var:

‘Çocuklar, kalkın ağabeyinize yer verin!’

Günay’ı anlamıyor da değilim. Büyükler odaya girdiğinde küçüklerin ayağa kalkmasını gerektiren Osmanlı terbiyesi almış bir Rumeliliydi (Alatlı, 2013b, s. 509).

Yazar Günay’ı burada olumlu bir rol model olarak sunmuştur. Ayrıca Sedes’i de Günay’ın Osmanlı aile terbiyesi almış biri olduğu şeklinde konuşturması da kültürün vurgulandığının bir göstergesidir.

Memduh Ağa’nın Kerlik’e dönüşü aktarılırken kız çocuklarına yaklaşım da olumsuz bir durum olarak verilmiştir.

Memduh Amca, oğullarından umudunu kesince, kızlar üzerinde garip bir pazarlık başladı.

‘Hepsini götüreceğim. Annelerine yardım etsinler.’ Feride ile Çiçek’in beşi o yıl bitireceklerini, o kadar eğitimin de onlara yeteceğini söylüyordu (Alatlı, 2013b, s. 422).

Burada kız çocuklarının yerinin ve iş alanının evi olduğu vurgulanırken onlardan eğitime bağlı meslekler bağlamında herhangi bir şey beklenilmediği de ifade edilmektedir. Yazar okuma yazma bilmenin kız çocukları için yeterli bir eğitim olarak görüldüğüne dikkat çekmektedir.

Şiran'ın akrabalarından on üç yaşında bir kız çocuğu tanıtılmaktadır. Kız on iki yaşındayken otuz yaşında bir adamla evlendirildiği ve bu durumun kızın psikolojisini bozduğu ifade edilmektedir.

'Depresyon' dedi, 'On iki yaşında otuzunda bir adamla evlendirmişler. Çocuk. Kocası yanına yanaşınca arazlar ortaya çıkıyor. Boşansa bütün bunlar geçer ama boşanamaz.'

'Hiç sanmıyorum' dedim, 'Kocası zaten teyzeoğlu.'

'Üstelik adı deliye çıkarsa bir daha kimse yüzüne bakmaz.' (Alatlı, 2013b, s. 423).

Yazar küçük yaşta bir kızın kendisinden yaşça çok büyük olan biriyle evlendirilmesinin özellikle kızın yaşadığı hem sosyolojik hem de psikolojik travmaya neden olduğunu neden olduğunu vurgulamaktadır. Üstü kapalı olarak töreye de değinen yazar kızın bu huzursuzluktan kurtulmak için boşanma talebinde de bulunamayacağını dile getirmektedir. Ayrıca psikolojik rahatsızlıkların tedavisi için psikoloğlara gidilmesinin de toplumda hoş karşılanmayıp kişiye deli yaftası vurulacağı anlatılmaktadır.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu, Türk tarihinde kadının yerine dair açıklamalarda bulunur. Tarihimizin her döneminde kadına değer verildiğini söyler ve kadınların toplumda önemli görevler üstlendiğinden bahseder. Bu bilgileri ise Selahattin'e borçlu olduğunu belirtir.

Dede Korkut'taki Selcan Hatun, Banu Çiçek gibi kadınlar gerçekte birer Alp'tirler. Kanlı Koca, oğlu Kantura'yı evlendirmek istediğinde, 'Baba, çün meni iverim dersin?' demişti, 'Mana layık kız nice olur? Baba men yerimden durmadan evvel durmuş ola, men Karakoç atıma binmeden evvel binmiş ola, men kanlı kâfir iline varmadan evvel ol varmış ola, mana baş getirmiş ola!' Bizde kadın böyledir! Hukukta olsun, siyasette olsun, ekonomide olsun erkeğe denktir. Bizde kadın avlanır, savaşır, kurultaylara katılır! Müslümanlığı kabul ettikten sonra bile bu böyleydi... Göktürklerde, 'Türk Tanrısı, Türk ulusu yok olmasın diye babam İltiş Kağan ile anam İl Bilge Hatun'u gönderdi.' denir. Selçuklarda bile, Tuğrul Bey'in karısı, Altun Can, El Basan'ın karısı Gevher, devlete yön vermiş kadınlardır. Konuştukça, Selahattin'in Rodoplu'yu ne denli etkilemiş olduğunu görüyordum (Alatlı, 2013, s. 332).

Yazar eski Türklerde kadının bir alp gibi davrandığından ve öyle de görüldüğünden bahsetmektedir. Günay Rodoplu'nun ağzından evlenilecek bir kadının nasıl olması gerektiğine dair tarihten örnekler vermektedir. Rodoplu'nun anlattığına göre tarihimizde kadına her zaman değer verilmiştir. Hem Dede Korkut'tan hem Göktürklerden hem de Selçuklulardan örnekler verilerek kadının sosyal, siyasi ve ekonomik alanda önemli bir yere sahip olduğu belirtilmektedir. Rodoplu Türk kadın tipine kendisinin de uyduğunu düşünmektedir.

Yabancılaşma Alev Alatlının hem *Schrödinger'in Kedisi*'nde hem de *Or'da Kimse Var mı?*'da ısrarla üzerinde durduğu bir konudur. Yeni Dünya Düzeni'nin küresel ölçekli çalışmaları hemen hemen bütün toplumlarda olduğu gibi Türk toplumunu da olumsuz etkilemiştir. On dokuzuncu yüzyılda kısmen başlayan yabancılaşma farklı alanlara yayılarak bütünsel bir etki oluşturmuştur. Aydın problemi ilk olarak yabancılaşmayla ortaya çıkmıştır. Ne yazık ki bilim ve sanat alanında çalışma yapmaya kalkan aydınlarımızın çoğu, Batı kültürünün yaşam tarzı alanında kendini kaybetmiştir. Öyle ki içinden çıktığı toplumu beğenmez ve tanımaz hale gelmiştir. Zamanla aydından kente, kentten kırsala, yayılan yabancılaşma toplumun genelinde kendini göstermeye başlamıştır. Hem millî hem dinî hem ekonomik hem siyasi hem sosyal hem ahlaki ve hem de ilmî açıdan bizi zayıflatmış, zaafa uğratmış ve egemenlik problemi oluşturmuştur. Bu kimlik sorunu bizi Doğu ve Batı arasında sıkıştırmış, kendimiz olmaktan alıkoymuştur.

Rodoplu, *Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!*'de yabancılaşmanın nasıl olduğu üzerine konuşmaktadır. Rodoplu yabancılaşmayı şöyle ifade etmektedir:

'Yabancılaşma, insanın kendisini 'el' gibi, 'yabancı' gibi algıladığı patolojidir,' diye başladı,

'Bireyin dünyasını kendi adına biçimlendiremediği, kendisini 'kendisine el' gibi gördüğü, eylemlerini kendi dışından dayatılan bir düzenin normlarına göre sürgit ayarladığı durumdur... Bütünüyle yabancılaşma durumu, cinnettir. Cinnet, yani, kişinin dünya ile bağlarının tümüyle kopması hali.'... Kuran yabancılaşmayı 'kendi istek ve tutkularını ilah edinmek' şeklinde tanımlar, efendim, bakınız, Furkan:43, Casiye 23'...kişinin yabancılaşması, yani elleriyle inşa ettiği bir puta, kendi eyleminin sonucuna tapıyor olmasıdır...' Put bir kere inşa edilmeye görülsün, arkadaşım! İnsan, hem kendisini hem de başkalarını 'nesnelere' algıladığı gibi algılamaya başlar. Kendisi, kendisinden bağımsız olan bir şeydir sanki (Alatlı, 2013, s. 435-436-437).

Yabancılaşma için bir nevi cinnet getirme, putperestleşme ve eşyalaşma ifadesi kullanılmaktadır. Yazar, kişiye dayatılan hayat normlarının kişiyi zaman

içerisinde akli davranmaktan alıkoyduğunu, onu dış dünya dâhil kendine yabancılaştırdığını hem kendisini hem de çevresindekileri bir eşya gibi algılayıp samimiyet içermeyen davranışlar sergilemeye başladığını anlatmaktadır. Ayrıca yazar kendi doğrularından başka doğru tanımamanın inandıklarını putlaştırmak olduğuna vurgu yapmaktadır. Bu durumun ise bir süre sonra cinnet haline dönüştüğünden bahsetmektedir. Bu durum hem sosyolojik hem de dinî yönden izah edilmeye çalışılmıştır.

Günay Rodoplu *O.K.Musti Türkiye Tamamdır*'da özgür ve bir kalıp içine sığmayacak insanı ifade etmektedir. “iyi” üzerine düşünceler aktarılmıştır. Somut insan ifade edilirken vicdan, ahlak ve akıl bağlamında değerlendirilmiştir.

Yazar, iyi kavramı üzerine Rodoplu'yu konuştururken özgürlüğün olmadığı bir yerde “iyi”den bahsedilemeyeceğini vurgular. Romanda dayatmaların Allah'ın yeryüzündeki halifesi olarak görülen insanın devre dışı bırakılması olduğu dile getirilmektedir. Yazar, insanın iyi sıfatını ancak vicdan ve ahlak sahibi olduktan sonra özgür bir şekilde akılla hareket etmesiyle kazanabileceğini ifade etmektedir. Rodoplu toplumun temeli olan bireyin değerleri göz ardı edilerek iyi bir toplumsal yapı oluşturulamayacağını söyler. Özelden genele bir iyi anlayışı vurgulanmaktadır.

Somut insanı, bireyi hesaba katmayan, onun değer ve amaçlarından bağımsız, bir kendi başına toplumsal iyi olamaz... Özgürlüğün iyi'ye mutlak önceliği vardır. Bireylere belli bir hayat tarzının, belli bir dünya görüşünün, belli bir ilmihalin dayatılması Allah'ın yeryüzündeki halifesini dondurmaktır. Kabul edilemez... Somut insan birey, akıl, vicdan ve ahlak sahibidir. Akıl ve ahlak, dünyadan ve kendisinden sorumlu olan özgür ve özerk bireyin yaratılışından aldığı ilhamdır (Alatlı, 2013c, s. 409).

Aynı kitapta Rodoplu ve Mehmet *yabancılaşma* meselesine değinmektedir. Rodoplu, yabancılaşmanın hemen her alanda bizi içine çektiğini dile getirir ve değerlerimize Batı'nın gözüyle bakıp yine Batı'nın gözüyle bir anlam vermeye çalıştığımızdan yakınıdır. Yabancılaşmadan bahsederken bile yabancılaşma içerisinde olduğumuzu vurgular.

Diyorum ya, belki de kendimi kandırıyorum, bir tanem, yabancılaşmaya öyle çeyrek kalmış filan değil, yabancılaşma hepimizi almış götürmüş de

haberimiz yok! Baksana, hangi değerin kaybı için ağlayacağımıza da artık Batı'yla senkronize olup öyle karar veriyoruz. Çünkü bazı kavramlara adeta kutsal bir değer atfediyoruz. Çünkü tıpkı 'milliyetçilik'i Batılı kitaplardan öğrendiğimiz gibi (Alatlı, 2013c, s. 268).

Beyaz Türkler Küstüler'de Mehmet Sedes'in de aralarında olduğu bir toplulukta bir üniversite öğrencisinin tarihe bakışı şu şekilde aktarılmıştır:

'Geçen yıl, zehir gibi zeki bir öğrencim vardı, Hocam. Koman komününden, on sekiz, on dokuz yaşlarında bir genç kız. Ne yaptım ettim, Safahat'tan tek bir sayfa okutamadım. İçime dert oldu, uğraşıyorum, didiniyorum, olmuyor. Sonunda bir gün baklayı ağzından çıkardı:'Gam çekmeyin, Zeynep Hocam, tehere is no history, tehere is only biography.' Ralph Waldo Emerson hayranıymış. Yeni Dünya'nın ilk panteistlerinden sayılır Emerson, malum, 'Tarih yoktur, sadece biyografi vardır,' diyor...' Mehmet Akif'i bilsem ne bilmesem ne, hocam,' dedi, kız, 'Gezegende köklerini toprağın derinliklerine salmadan da yaşayabilen benim gibi canlılar da var.'... 'Onun için demodesin. Bence insanoğlu çınarlara değil, köksüz rizomlara öykünelim, dedi benim öğrencim, 'Rizomlar, ulu çınarlardan daha güzel, daha sevecen. Çünkü rizomlar, kendi kendilerine, müdahale edilmeden yetişirler (Alatlı, 2016, s. 173-174).

Yazar, gençlerin artık tarihî değerlerle değil de Yeni Dünya Düzeni'nin değer algısı olan panteizmle özleşip dünyaya baktığını anlatmaktadır. Romanda verilen öğrenci tarihin birey için anlamsız olduğunu, aslolanın bireyin doğumu ve ölümü arasında kendi kendine neler yapabildiğini olduğunu söylemektedir. Burada yazar bazı gençlerin ki hele de zekâ bakımından gelecek vadeden bazı gençlerin ait olduğu toplumun yazdığı tarihle bağ kurmak istemediklerini ve bununla birlikte ait olduğu toplum adına tarihten ders almak ve tarih yazmak gibi bir dertlerinin de olmadığını vurgulamaktadır. Romanda panteizm ve Emerson dile getirilirken Yeni Dünya Düzeni'nin postmodern anlayışı çerçevesinde bireyin kimlik sorunu yaşadığını da ifade edilmektedir.

Adı geçen romanda gençlerin, özellikle de yeterli bilgi ve kültür donanımına sahip olmayan gençlerin internet üzerinden sahip oldukları pek fazla geçerliliği olmayan bilgilerle felsefe yapmaya kalktıkları ve nihai olarak internet üzerinden yapılan yanlış bilgilendirmenin yol açtığı algının gün gelip gençlerin kendilerinden ve ait oldukları toplumdan nefret etmelerine neden olduğu vurgulanmaktadır. Romanda turbo kapitalizmin genç beyinleri internet aracılığıyla nasıl hâkimiyeti altına aldığı ifade edilmektedir. Ayrıca yazar, burada, gençlerin artık bilginin gerçek kaynağına ulaşmak yerine kendisine dolaylı bir şekilde ulaştırılmayı tercih ettiğini de söylemek istemektedir.

‘Evet, hocam, Emerson’un şu iki tezinin küresel turbo kapitalizme nasıl bir zemin hazırladığı açık değil mi?.. Peki nerden geliyor bu ünsiyet Rahip Emerson’la? İnternet, efendim. Taz ya bu çocuklar, o siteye bu siteye konmaktalar üç kuruşluk lise eğitimleriyle; ‘bilgi edevatı’ da neymiş, orada burada rastladıkları bölük pörçük felsefe kırıntılarını dünyaya teşmil etmekte hiçbir sakınca görmeyecek ve sonra, bir ömür boyu Türk oldukları için özür dileyeceklerdir (Alatlı, 2016, s. 182).

Beyaz Türkler Küstüler’de roman kişilerinden Mehmet Sedes’in eşi Meral’in annesi Mübeccel Atiye, durumu az çok çözümleyebilmiş bir “Beyaz Türk” olarak düşüncelerini aktarmaktadır. Geleneğin korunmasının önemine vurgu yapmaktadır.

Mübeccel Atiye, kederle gülümsedi. ‘Gelenek yoksa kan bağının bir anlamı yoktur... Gerçek şu ki, bu ülkede gelenek biriktirmeye de izin yok... Geçerli tek zaman diliminin an olduğu toplumda gelenek biriktirilemez. Gelenek olmayınca, epizodik bellek de yok’ (Alatlı, 2016, s. 356).

Mübeccel Atiye yeni neslin anı yaşamak gibi bir alışkanlıklarının olduğunu söylemektedir. Toplumda daha evvelden oluşmuş bir gelenek ve yaşam biçiminin bugün ilgi görmemesinin bireyleri kan bağı vasıtasıyla aynı millete mensup olma duygusunu da yok ettiği ifade edilmektedir. Yazar, geleneğe sahip çıkılmayışının toplumun kısmi belleğini yitirmesine yol açtığını, geçmiş ve gelecek arasında bağ kurmadan yalnızca yaşanan anın dikkate alınmasının toplum olma bilincini ortada kaldıracağını vurgulamak istiyor.

Adı geçen romanda Mehmet Sedes’in baldızı ve gazeteci olan İlhan yaşam biçimi üzerine konuşmaktadırlar. İlhan romanda yüzünü Batı’ya dönmüş ve kendi toplumunun değerlerini önemsemeyen biri olarak tanıtılmaktadır. İlhan toplumdaki olumsuz davranışları kültüre bağlayan bir ifade kullanır. Mehmet Sedes’te bu ifade tam anlamıyla bir hayal kırıklığı oluşturmuştur.

‘...son yıllarda giderek artan sayıda kadını dövenler, sokağa atanlar, okula gitmesini, çalışmasını engelleyenler, hakaret edenler ve evde ya da sokak ortasında öldürenler hangi milletten? Kimin örf ve âdetlerine göre davranıyorlar? Kim bunlar? Melis’e de diyorum ya bir bulsam bu Türk âdetlerini, ben biliyorum ne yapacağımı! Hah! Hah! Hah!’... Mehmet baktı, baktı, baklayı ağzından

çıkarmaya kara verdi, ‘Bu kadar cehalet ancak tahsille mümkün olur, baldız.’ Kalktı, çıktı (Alatlı, 2016, s. 447).

İlhan, toplumdaki tüm olumsuzlukları Türk âdetlerine genel olarak kültüre bağlamaktadır. Türk kültürünün çağdaşlığa engel teşkil ettiğini düşünmektedir. İlhan zaman zaman yurt dışında toplantılara davet edilmektedir. Yazar buradan yola çıkarak, İlhan üzerinden özellikle gazeteci ya da diğer mesleklerden bazı eğitilmiş kişilerin Batı ile tanışınca nasıl kendi toplum ve kültürüne yabancılaştıklarını vurgulamak istemektedir. Yazar ayrıca Batı’yı kayıtsız şartsız mükemmel olarak kabul eden bu tip aydın ya da eğitilmiş denebilecek kimselerin dünya üzerinde birçok yerde yaşadığı gibi ülkemizde de yaşanan olumsuz olayların sadece ülkemiz insanlarına ya da Türk kültürüne has olduğunu zannetmelerini büyük bir cahillik olarak görmektedir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni’de solcu ve milliyetçilerin hem emperyalistlere karşı çıkıp hem de düşüncelerinde samimi ve gerçekçi olamamalarından yakınılmıştır. Rodoplu, bunu içinden çıkılamayacak bir hâl olarak görmektedir.

‘Biliyor musun, benim de en hırpalayıcı, en yaralayıcı sorunun her zaman bu oldu? Kelimelerin eylemleri, eylemlerin gerçek inançları, duyguları yansıtmıyor olması. Sinsilik, kandırılmak... Kimseye sırtını dönmemek. Kandırılmak derken bunun belli bir tasarım sonucu olduğunu da düşünmüyorum. Kimse kimseyi kandırmak için herhalde yola çıkmadı. En azından, bilinçli olarak değil. Bahsettiğim ‘kandırmak’ daha çok insanın kendisini kandırması gibi (Alatlı, 2013b, s. 453).

Yazar herhangi bir ideolojiyi savunan kimselerin daha sonra samimi olmadıklarını dile getirmektedir. Bu kimselerin ideolojik amaçlarla yola çıkarken belli bir samimiyetleri olduğunu ancak sonradan kendilerini içinde buldukları yapının hiç de dışarıdan görüldüğü gibi olmadığını ve o yapının sistemine uyarak samimiyetten uzaklaştıklarını dile getirmektedir. Bu durumu ise bu kimselerin toplumu değil de aslında kendilerini kandırdıkları şeklinde yorumlamaktadır.

‘Nuke’ Türkiye!’de sosyolojik bir araştırma için Türkiye’ye gelen Prof. Pavloviç Mehmet ve Günay’dan da destek alarak belirli sayıda denek üzerinde insanların yaşantılarına, beklentilerine, ideolojilerine ve inançlarına göre

oluşturduğu sorularla kendi çapında Günay'ın ifadesiyle ussal bir araştırma anketi yapmıştır. Anket şu şekilde açıklanmaktadır:

David, Türk toplumunun alt açılımları olmakla birlikte esas itibariyle 'dinci muhafazakârlar', 'gelenekçi muhafazakârlar' ve 'liberaller' olmak üzere üç kümeden oluştuğuna karar verdi. Bunlardan ilki, Türk toplumunun 'Osmanlı çekirdeğini' temsil eden, 'merkez' mahiyetindeydi ve diğer ikisi bu merkezden uzaklaşmayı, yani Türkiye'nin 'modernleşme' sürecini açıklıyordu... Bir dinci muhafazakâr mutlak surette Türk milliyetçisidir. Türkiye'nin Avrupa topluluğuna katılmasına karşıdır. İslam ülkeleri ile kurulacak ilişki ya da işbirliğini tercih ederler, ama 'ümmeççi' değildirlen... Gelecekleri hakkında iyimser değildirlen.

Bir gelenekçi muhafazakâr, dinci muhafazakârdan farklı olarak, politikacıların askerlerden daha güvenilir olduğunu düşünür... Bu küme, dünyanın kötüye gittiği düşüncesinde de değildir... 'Liberaller' modernizme en açık kümedir... Diğer iki kümeden farklı olarak liberaller, gelenekler tarafından bastırılmış olmaktan şikâyet ederler... David'e gelince; bu araştırma ile birlikte, onun da Türkiye ile işi bitti. Dil devrimini keşfetmiş, sütun yazarlarının 'irrasyonallitesi'ni kanıtlamış, ülkenin beşeri haritasını çizmiş, Rodoplu'nun deyişle ' Türkiye'yi ussallaştırmış, tüketmişti.' (Alatlı, 2012, s. 305-306-307-309-310-311-312).

Adı geçen romanda Batılı, pozitivist nitelikte bir ajan tiplmesi Prof. Pavloviç kendince Türk insanının beşeri haritasını çizmiştir. Yazar bu durumun ahmakça olduğunu düşünmektedir. Çünkü Yazara göre Batılılar bizi maddeci bir anlayışla tahlil etmeye çalışmaktadırlar. Pavloviç, Türkleri; dinci muhafazakâr, gelenekçi muhafazakâr ve liberal olarak üçe ayırmıştır. Yazara göre bu durum ancak akıl yoluyla ulaşılabilen bir durumdur. Laboratuvar ortamı incelemesine benzemektedir. Dil devrimi, köşe yazarlarının gerçekçi olmayan yorumları gibi Türkiye'nin toplumdaki bağımsız bazı gerçekleriyle karşılaşsa da milletin duygusal yönünü gerçek manasıyla çözümleyememiştir.

Prof. Pavloviç'in eşi Diana, Nesibe ve ailesiyle oldukça fazla ilgilenmektedir. Onlara para yardımında bulunur. Evine davet eder, zaman zaman da kendisi Nesibelere misafirlğe gider. Nesibe ve Nesibe'nin kocası Abdullah'ı kültürel bağlamda değiştirmeyi amaçlamaktadır.

Nevra Hanım dermiş, buna,

'Nedir be Dayan, bu Nesibe'yi masana oturttuğun? Gazaklarını neyini giyer senin! Çok yüz veriyorsun buna!' Dayan da dermiş,

'Demokrasi var. Oda Allah'ın bir kulu değil mi?'... 'Dayan da der Abdullah, 'Götür bunu berbere, kıvrtsın saçlarını seninki gibi!' Herif, ister ben de Dayan gibi olayım!'

'Peki, sen istiyor musun? Diana gibi olmak istiyor musun?'

Önce yüzünü sakladı, sonra uzun uzun düşündü, 'O garılar, Dallas'taki garılar, gözeldirlen, be guzum!' dedi

...

Nesibe'nin giyiminde, Diana'nın kıyafetleri(eksikleri değil!) ile başlayan devrim, baharla birlikte göz ardı edilemeyecek boyutlara vardı. Şalvar, önce bez bebek pembesi çorapla değişti, sonra çorap inceldi naylon oldu, yazı doğru toptan atıldı... Nesibe'nin yemenisinin altına sakladığı kısa saçları, ortaya döküldü, güneşe serildiklerinde, Nesibe artık blucin giyiyordu (Alatlı, 2012, s. 189-191-201).

Yazar, Prof. Pavloviç'in sosyolojik çalışmasının ardından şimdi de Pavloviç'in eşi Diana üzerinden Batı'nın Türk toplumu üzerindeki çalışmalarına dikkat çekmek istemiştir. Diana Nesibe ve ailesi için yaptığı maddi yardımlarla onların aile ortamına ve kendince onlar üzerinden Türk toplumuna demokrasi getirdiğini söylemektedir. Yazar Diana'nın Diana'nın Türk kadını üzerinde yapmak istediği değişikliği vermenin yanında yabancılaşmanın eşliğinde olan insanımızı da ortaya koymak istemiştir. Nesibe romanda önce kendi halinde yaşamaya çalışan bir kadın olarak verilirken sonradan giydiğini, yediğini daha doğrusu eskiye ait yaşam tarzını beğenmeyen biri olarak sunulmuştur. Ondaki ilk değişim dış görünüş olarak verilmiştir.

Diana, İstanbul'daki Fransız Ruh Sağlığı Hastanesinde yatarken Günay Rodoplu onu ziyarete gider. Karşısında Diana'yı değil bir tez ve antitezin mağlup olmuş halini görür. Diana kendi çapında bir çalışmayla Türkleri değiştirmek istemiştir. İşe Nesibe'yle başlamıştır. Sonuç olarak Nesibe değişmiş ve Amerika'ya taşınma kararı almıştır. Bu arada Nesibe de ziyaret için hastaneye gelmiştir. Nesibe'yle Diana'nın karşılaşması şöyle aktarılmıştır:

İçeriye bir giriş girdi, anlatamam! Tak tak tak yürüdü, berbat bir ucuz parfüm. Tutam tutam meçli saçlar. Bir de, 'Hi! Dayan' çekti, inanılır gibi değil! Beni de yeni tanımış gibi yaptı... Güldü, gözleri çizgili oldu, çilleri birbirlerine yapıştı. Eski Nesibe'den bir tek bu gülüşü kalmıştı...

'Diana istediğini elde etmiş.'

...

Rodoplu duyacağını sanmamıştı ama öyle değildi. Diana'nın gözlerine kötü bir parıltı oturdu,

'Türk! Dedi, tükürür gibi, 'Daha ne beklersin!...'Bu Türklere ancak hepsini öldürürsen kurtulursun!...'We should nuke Türkiye!...'There is no other way! We shall have to nuke Türkiye!'

...Çünkü ben biliyorum ki, Batı bunu bize her zaman yapar! Kendilerini tanımlamak için bir anti-tez ararlar. Bulamadıkları zaman yaratırlar. Yarıttıkları ile bir süre, elli yıl, yüz yıl oyalanırlar. Sonunda, aradıkları anti-tezin aslında kendi uydurmaları olduğunu anlarlar. Ne ki, bu defa da kendilerini fena halde kazık yemiş hissederek. Düşman kesilirler...

Nesibe'yi bir Mesih olarak görmeyi Diana'nın bile beceremeyeceğini düşünüyordum!

'Hayır, hayır! Öyle değil!' dedi Rodoplu, 'Sadece Nesibe değil! Onda cismanileştirdiği bütün bir Türkiye ve Türkiye'nin simgesi olduğu Doğu kültürü (Alatlı, 2012, s. 426-427-428-429).

Yazar, Diana ve Nesibe üzerinden Batı'nın Türkiye, Türkler ve Türk kültürü üzerinde gerçekleştirmek istedikleri başta sosyal ve dinî olmak üzere tüm değerlerdeki yabancılaştırma projelerini vermeye çalışmıştır. Romanda Diana, Türkiye'yi yetersiz ve Batı'yı zengin göstererek pozitivist bir yaklaşımla Nesibe'yi değiştirmeyi başarmıştır. Lakin Nesibe değiştikten sonra Diana'yı da terk etmiştir. Yazar burada hem Diana'yı hem de Nesibe'yi kaybetmiş olarak vermiştir. Romanda Nesibe köklerinden kopmuş ve kaybolmuştur. Diana ise gerçekleştirmek istediği sosyolojik çalışmanın başarısızlığını görünce bunalıma girmiş ve akli dengesini yitirmiştir. Diana'nın ortaya koyduğu yabancılaştırma tezinin başarısızlığı da ortaya konulmuştur.

Yabancılaşmanın değişik biçimleri de verilmeye çalışılmıştır. *O.K. Musti Türkiye Tamamdır*'da Rodoplu ve Mehmet Sedes ülkücüler ve solcular hakkında konuşurken giyim tarzı üzerinden de meseleye yaklaşırlar. Cumhuriyet tarihinde zaman zaman giyim üzerinden sınıflandırma yapıldığı belirtilmektedir.

Daha o günlerde, mesela, ülkücülerin kumaş pantolonları vardı, seninkiler blucin giyerlerdi. Bayağı da bir meseleydi o zaman blucin sahibi olmak! Giysi, 'çağdaş' oldu mu, kafaların da çağdaş olduğu hususunda mutabakat tam-bugün de öyle değil mi? (Alatlı, 2013c, s. 293).

Romanda ülkücüler ve devrimcilerin çağdaşlık bağlamında giyim tarzlarıyla değerlendirildiğinden bahsedilmektedir. Yazar, Batı giyim tarzı olan blucin pantolonların devrimciler arasında Batılılaşma olarak algılandığını dolayısıyla çağdaşlaşma aşaması olarak görüldüğünü; ülkücülerin ise kumaş pantolon giyerek Batı'ya ve çağdaşlaşmaya uzak görüldüklerini vermek istemiştir. Burada sosyal değer olarak kıyafet meselesi irdelenmiştir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Mehmet Sedes ile Rodoplu arasında Türkiye insanının psikolojik durumu üzerine bir konuşma geçer. Rodoplu'ya göre olumsuz bir durum mevcutsa eğer bu olumsuzluk üretkenliğe, birlikteliğe, sevgiye dair bastırılmış duygular sonucu oluşmuştur.

'Dinle: 'Türkiye insanının dolayısıyla toplumumuzun iyileşme çabasını sürdürmeye devam etmesinin yolu, acı çektiğinizin, bilinçli kişiliğinizin hangi duygularınızı bastırıldığının farkına varmanızdan geçer... Akıl sağlığı yerinde olan Türkiyeli, üretken ve yabancılaşmamış Türkiyelidir; dünya ile sevgi ilişkisi kuran, aklını gerçekliği nesnel olarak yakalamak için kullanan Türkiyelidir; kendisinin eşsiz bir bütün olduğunun idrakinde olmakla birlikte, diğer insanlarla-mesela Türk ise Kürt'le, Kürt ise Türk'le, fındık

ihracatçısı ise fındık üreticisiyle, üreticisiyse, ihracatçısıyla tek parça olabilen; irrasyonel otoriteye boyun eğmeyen ama vicdanının ve mantığının hâkimiyetini isteyerek kabul eden; yaşadığı sürece her an yeniden doğan ve kendisine armağan edilmiş hayatın eline geçmiş en kıymetli fırsat olduğunu görebilen Türkiyelidir (Alatlı, 2013, s. 400-401).

Rodoplu, birbirimizi sevememizin, ahlaki davranmamızın, iş üretmemizin sebebini bastırılmış duygularımıza bağlamaktadır. Rodoplu tam olarak kendi olamamış bireylerin oluşturduğu bir toplum, geleceğe yönelik adım atmakta zorlanacağını söylemektedir. Yazar, bastırılmış sevginin ortaya çıkarılamaması sonucu toplum olarak olgunluk aşamasını tamamlayamadığımız kanısındadır. Yazara göre akıl sağlığı yerinde olan insan, kendine ve çevresine yabancılaşmamış ve aynı zamanda çevresindeki etkileşim içinde olan insanlarla birlikte hareket edip çalıştığı alanlarda üretkenliğe geçebilen insandır. Sahip olduğu hayatı çok kıymetli görüp her anını fırsata çevirmeye çalışan insandır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Suat'la Rodoplu arasında dürüstlük ve üretkenlik üzerine bir konuşma geçmektedir. Rodoplu düşüncelerini ifade ederken aydınlardan yola çıkarak bir değerlendirme yapmaktadır.

'Şunu demek istiyorum: 'namus' doğaüstü bir ahlak kuralı değil, toplumun somut çıkarlarının dayattığı bir davranış biçimi, bir iletişim yöntemidir. De ki, Tevfik Fikret'sin, dil bilmez Türk'ü kandırıp Hugo'dan 'Han-ı Yağma'yı çeviriyorsun, ben yazdım yapıp ünleniyorsun. Ya da, de ki, Türkiye'nin biricik Şener Şen'isin, Savaş Dinçel'isin, 'Kırmızılı Kadın' denilen Amerikan filmini alıyorsun, kare kare kopya ediyorsun... Kaybeden kim? Toplum. Çünkü ne 'Han-ı Yağma' Türk edebiyatına bir katkı, ne de 'Âşık Oldum' Türk sinemasına (Alatlı, 2013a, s. 32).

Bahsi geçen bölümde aydınların kendi olamamasından, taklitçiliğinden yakınılmaktadır. Rodoplu, namusun tek bir alanda değil hangi alanda çalışılıyorsa yapılan işte menfaat gözetmeksizin dürüst olunması gerektiğini dile getirirken Türk edebiyatından *Han-ı Yağma* şiiriyle Türk sinemasından *Âşık Oldum* filmini örnek olarak vermektedir. Her iki eserin de taklit yoluyla oluşturulduğunu ve ne kadar beğenilirse beğenilsin Türk edebiyatına ya da Türk sinemasına herhangi bir katkıda bulunmadıklarını dile getirirken gerekçe olarak eser meydana getirilirken özgün olunamamasını ve namusla hareket edilememesini göstermektedir. Yazar,

burada, menfaatler bağlamında namus ve dürüstlük algısının da değişiklikler içerebileceği vurgulanmıştır.

O.K.Musti Türkiye Tamamdır'da Türk toplumunun devlete karşı değişken yaklaşımı üzerinde durulmuştur. Türklerin daha özgür ruhlu oldukları vurgulanmaktadır. Devletle halkın birbirlerine karşı yaptıkları yanlışların yeni yanlışları doğuracağı vurgulanmaktadır. Devletin halkına yabancılaşmaması, daha doğrusu halkı yabancılaştırmaması gerektiği ve her daim milletin hizmetinde olması gerektiği dile getirilmektedir. Rodoplu ciddiyetsiz devlete milletin de ciddiyetsiz yaklaşacağını söylerken bu durumu "Devletin malı deniz, yemeyen domuz." atasözüyle perçinlemiştir.

Ama sokaktaki Türk, köle rolünü kabullenmez. Gözle bak, devlet bize yabancılaşırsa biz de ona yabancılaşır, kuralları ihlal etmek için elimizden geleni ardımıza koymayız. Devletin malı deniz, yemeyen domuz deyişi de, nekes bir devlete, milletin hizmetinde olmayan bir devlete tepkinin ifadesidir (Alatlı, 2013c, s. 180).

Beyaz Türkler Küstüler'de Mehmet Sedes ve eşi Meral Hanım; yabancılaşmayı, erimeyi, parçalanmayı ele alırken önce kendilerinden ve en yakınlarından başlayarak bir iyileştirme çabası içine girmeye karar verirler.

'Pekâlâ, fethetmeye kendi evimizden başlar mısınız?'

'Elbette!'

Karşısına dikildim, açıklasın diye bekliyordum, 'İlhan Hanım'ı tehcir edin, cancağızım' deyiverdi, 'Bayan Baran'ı gönderin, gitsin. Bir daha da gelmesin... 'Hürriyet Trenlerini de Enzi Derneklerini de muhtelif özgürlüklerini de Mevlâna'larını da alsınlar, gitsinler! Lütfedin.' (Alatlı, 2014, s. 450).

Mehmet Sedes sonsuz hoşgörünün topluma zarar verdiğini düşünmektedir. Batı ile etkileşime geçen gazeteci İlhan'ın kendi toplumuna yabancılaşmaya başlaması, İlhan gibilerin Türk toplumuna kendilerince şekil vermeye çalışmaları, Sedes'e göre topluma her geçen gün daha da zarar vermektedir. Yazar, Mehmet Sedes aracılığıyla, yaşanan bu yabancılaşmanın öncelikle ve ivedilikle kendi evlerimizden başlanarak uzaklaştırılması gerektiğini vurgulamaktadır. Daha doğrusu her şeyden önce kendimizi bu yabancılaşmadan kurtarmamız ve ardından çevremize etkilememiz gerektiğini ön şart olarak görmektedir.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da kültürümüzde güzel bir değer olarak nitelendirilebilecek Türkmenlerin önemli bir geleneğinden bahsedilmektedir.

'Benim bir kumandanım vardı. Çok iyi, çok sevimli bir albaydı,' diye nakletti. 'Bir gün, Türkmen çadırlarından onu da davet etmişler. Bize yaptıkları gibi, ona da bir koyun kesip pişirmişler. Büyük bir tepsi pilavın üzerinde baş ve kuyruk olduğu halde huzuruna getirmişler. Türkmen âdetinde, büyük ve hatırlı misafire baş ve kuyruk ikram edilir. Bu baştan ayağa kadar bütün varlığımla hizmetinizdeyim demektir. Tarihlerde de yazılı olan bir ananedir bu (Alatlı, 2013c, s. 34).

Türkmenlerin misafire özellikle de devlet erkânından olan misafirlere verdikleri önem ve gösterdikleri saygı burada görülmektedir. Yazar geçmişten günümüze sahip olduğumuz misafire ve devlete olan hürmeti bu örnekle göstermiştir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Mehmet Sedes, çocukluğunu anlatırken bir Ramazan Bayramı'nı anımsamaktadır.

1952 yılı Şeker Bayramı babaannemin saygılı takırtılarıyla geldi... Şükrü Efendi ne diyeceğini bilememiş olmalı. Bir süre sessizce çalıştı, sonra bir külâh akide şekerine uzandı.

'Biz seninle bayramlaşmadık,' dedi, uzattı. Elini öpmeye davrandım... Berhudar ol, oğlum, berhudar ol,' diye geçiştirmeye çalıştı (Alatlı, 2013b, s. 25-29).

Yazar, dinî bir bayramı sosyal değer olarak yani Türklere has bir iletişim, samimiyet biçimiyle vermiştir. El öpme, bayramlaşma, bayramlarda hasta ziyaretleri ve büyüklere yapılan ziyaret milletimize has sosyal değerlerimizdendir. Özellikle *Şeker Bayramı* ifadesi çocuklara Ramazan Bayramı'nda şeker dağıtılmasından kaynaklı bir gelenekselleşmiş bir adlandırmadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu, Anadolu insanının özgür doğasından bahseder.

Anadolu insanı özgürdür. Evet, aktif bir özgürlük değildir bu, pasiftir. Üzerine destanlar yazılmış bir özgürlük de değildir, ama asla zincire vurulamayan bir yapı geliştirmiştir. Bu özgürlüğün hiç aşınmayan iki dayanağı vardır: Çile

çekme gücü ve azla yetinme gücü.’... Bu iki nitelik, Anadolu insanını özgür kılar; köle olmaz. Ne patronun ne paranın ne inançların, ne kitaplarının ne de geçmişinin kölesidir (Alatlı, 2013a, s. 332).

Anadolu insanını kendi yüreğinde büyüttüğü sessiz ama bir o kadar da etkili bir özgürlük ruhuyla ifade edilmiştir. Rodoplu’ya göre asla belli bir kalıba sokulamayan bir özgürlüktür bu. Anadolu insanını bu mertebeye çıkaran iki şeyden bahsedilmektedir ki bunlar az ile yetinme ve çileye, eziyete dayanmadır. Bu sebeptendir ki kimsenin kölesi olmazlar, bireysel bir özgürlük taşırlar.

Valla, Kurda Yedirdin Beni’de Mehmet Sedes’in aktarımıyla Rodoplu’nun özgürlüğe bakışı verilmiştir. Ona göre özgürlük yalnızca siyasi bağlamda değil hem soysal hem de iktisadi bağlamda ele alınmıştır.

Dediğim gibi, insan sevgisi filan değil, özgürlük üzerinde ısrar etmek zorundayız. Marksist doktrin bu kavramı bir kenara itti, çünkü Marx ve Engels özgürlüğü sadece siyasi özyönetim olarak gördüler. Oysa ‘özgürlük’ çok daha geniş düşünülmemeliydi. Özgürlük kavramı insanın sadece bağımsız bir devletin yurttaşı değil, aynı zamanda endüstriyel toplumun ortağı olduğu düşüncesini de içermeliydi... Bu bizde zaten vardır, anlıyor musun? Kemal Tahir’e rahmet olsun, paraya müdana etmemek, Anadolu insanının mayasında vardır (Alatlı, 2013b, s. 407).

Yazara göre insanlar ancak siyasi ve iktisadi özgürlüğü hiçbir şeye bağımlı olmadan kendi akıl sağlıklarıyla nesnel düşünebileceklerdir. Bizde öz olarak Anadolu insanı hem siyasi hem sosyal hem de ekonomik özgürlüğü için yaşar vurgusunu yapan yazar, Kemal Tahir adını vererek onun, romanlarında Anadolu insanını tam da bu tanımlamaya göre ele aldığını söylemektedir. Bu arada yazar Rodoplu’nun ağzından Batı’nın özgürlük tanımını da eksik ve yetersiz olarak sunmuştur.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de Rodoplu, eşitlik ve kardeşlik üzerine değerlendirme yapmaktadır.

‘Evet, ‘Eşitlik’e değil, ‘kardeşlik’e inanıyorum. ‘Eşitlik’ fiilen mümkün olmayan bir kandırmadır. İnsanlar kardeşirler ama eşit değil! Küçük kardeşiyle boks yapmaya kalkan bir ağabey düşünsene! Bazen, bu eşitlik denen şeyin,

güçlülerin güçlü olma sorumluluklarını sırtlarından atmak için uydurdukları bir kavram olduğunu düşünüyorum.’ (Alatlı, 2013a, s. 179).

Rodoplu, verdiği örnekte imkân ve güç bakımından eşit olunamayacağını anlatmaktadır. Yazar, Rodoplu üzerinden, son zamanlarda yaygın olan eşitlik söylemini samimi bulmadığını vurgularken bu söylemin gerekçesini ise güçlülerin daha az sorumluluk almak istemeleri doğrultusunda ortaya atılmış bir durum olarak görmektedir. Yazar burada kişilerin maddi kazançlarının aynı olmayacağı gibi hayata bakışlarının da aynı olamayacağını ve insanları sımsıkı bir arada tutacak şeyin kardeşlik anlayışı olduğunu ifade etmek istemektedir.

Benmerkezcilik ve bencillik *Or'da Kimse Var mı?*'da üzerinde durulan değer yitimleridir. Yabancılaşmanın farklı bir tezahürü olarak ele alınmaktadır.

Rodoplu, *Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!*'de “pazar ahlakı” olarak ifade ettiği “benmerkezcilik” üzerine konuşurken sosyolojik bağlam içerisinde siyasi, ahlaki ve dinî değer anlayışının Batı'dan bize aktarıldığı biçimiyle ülkedeki görünümünü şöyle ortaya koymaktadır:

Pazar ahlakı, yalan söylememek, hile yapmamak, kaba kuvvet kullanmamak gibi geleneksel değerleri içerir gibi görünür. Ancak, Pazar ahlakı insanın ‘komşu’sunu-burada, çantasını unutan garibanı- ‘sevmesi’, onu kendisini duyumsadığı gibi duyumsaması, gerekirse dönüştürmesi, tinsel güçlerini arttırması anlamında bir ahlak sistemi değildir... Pazar ahlakında, ‘sevgi’ yoktur! Pazar ahlakının hâkim olduğu toplumlarda, büyük aşklar, büyük nefretler de yoktur. Bunların yerini ‘dengeli’ dostluklar, ‘dengeli’ aşklar, yüzeysel ‘hakkaniyet’ alır... Yabancılaşma, Pazar ahlakını, Pazar ahlakı, yabancılaşmayı körükler! Sonuçta, Büyük Makine, kendisine en iyi hizmet edecek toplumsal karakteri yaratır ve besler... Şimdi, bakıyorsun, adam bir taraftan ‘ben, biziz!’ diyecek ki dinine imanına, ailesine, hemşehrilerine, siyasi partisine, futbol takımına, ideolojisine sapına kadar sadık, ‘yozlaşmamış’ denilen türden Türk olacak. Asla dönecek emeyecek, içinden çıktığı yumurtanın kabuğunu beğenmemesi söz konusu olmayacak. Bülent Ersoy dahi olsa, Eyüp Sultan’da başı örtülü dua edecek! Öte yandan, aynı adam, bir on dokuzuncu yüzyıl kapitalisti gibi rekabet edecek, sermaye istifleyecek, başarılı olmak için gereğinde sevgiyi, gereğinde hoşgörüyü, gereğinde cehaleti, gereğinde dinî inançları, gereğinde Atatürk’ü sömürecek, burnundan kıl aldırılmayacak kadar otoriter olacak, konumunu muhafaza etmek için saldırganlaşacak, bütün bunları yaparken vicdan azabına duçar olmasın diye de çevreyi gözü görmeyecek kadar benmerkezcileşecek (Alatlı, 2013, s. 473-474-475).

Rodoplu’nun “Büyük Makine” dediği Yeni Dünya Düzeni’nin oluşturduğu kapital ekonomik sistemdir. Rodoplu pazar ahlakı olarak adlandırdığı sistemin toplumsal yansımasını neredeyse değerle tam uyumlu gibi gördüğünü lakin kesinlikle gerçek ahlak boyutunun olmadığını söylemektedir. Pazar ahlakında topluma ve kişiden kişiye gerçek bir sevgi ya da nefret yoktur. Sözde dürüstlük ön plana çıkarılırken bir sınır tayin edilir. Kişisel çıkarların üzerine kesinlikle

çıkarmamalıdır. Yazar bunu yabancılaşmayla eşdeğer görmüştür. Rodoplu'nun da dediği gibi mesafeli ancak kişisel menfaatleri, kazançları engellemeyecek bir dostluk ve sevgi anlayışını ortaya koymaktadır. Hatta romanda daha farklı durumlarda örnek verilmiştir. Kişi kendini vicdanlı, dürüst ve özüne bağlı tanıtırken karşısına çıkan ekonomik bir fırsatı, mesleki bir başarıyı ya mevki bağlamında bir ihsanı kaçırmamak için söylediği bütün olumlu özelliklerden bir an için sıyrılıp dostlukları samimiyetleri görmezden gelerek bencilce davranabilmektedir. Bu durumu yazar yabancılaşmanın hem topluma hem de bireye sirayet etmiş hali olarak ortaya koymaktadır. Yazar, iktisadi olanakların kişileri öz değerlerinden nasıl uzaklaştırıp sadece kendini düşünür hale getirdiğini ortaya koymaktadır. Bunu yaparken de Yeni Dünya Düzeni'nin isteği doğrultusunda gelişen olumsuz bir tablo çizmektedir.

Beyaz Türkler Küstüler'de Mehmet Sedes, "superindivio" olarak adlandırdığı sadece kendisi için yaşamak, kendi rahatı ve çıkarları dışında hiçbir şeye önem vermemek durumunun toplumu bir hastalık gibi sardığından yakınmaktadır. Kendi dünyasında debelenip duran birey, her şeye, herkese bir çıkar penceresinden bakmaktadır. Bu bağlamda sorumluluk almak istemeyen birey çocuk sahibi olmayı da düşünmemektedir ki bir devlet politikası için dahi olsa bunu düşünmemektedir. Yazar topluma bakarak, bu kendi için yaşayan insanların hiçbir şekilde başkalarına yardım etmeyi, kendi çıkarları kadar başkalarının da çıkarlarını korumayı düşünmediklerini vurgulamaktadır. Sedes'in ifadesiyle bu kişiler kendilerini superindivio hastalığına öyle kaptırmışlardır ki hiç kimse onları bu tutumlarından vazgeçirememektedir.

'Bireyseliğin önde gelen belirtilerinden birisinin de doğum oranındaki düşüş olduğunu bilir miydiniz, cancağızım? Öyledir. Superindivio'nun 'sadece ve sadece kendisi için yaşamak' isteminin bir diğer tezahürüdür, çocuksuzluk. Sayın Başbakan'ın üç çocuk telkinleri kâr etmeyecektir. Süperbireyselci, kimse ile ortak bir davada birleşemez. Diğerkâmlığın yararına inanmaz. Babası gelse, onurunu, haysiyetini, hatta belki de hayatını korumak için öz çıkarlarından feragat etmesi gerektiğine ikna edemez (Alatlı, 2014, s. 451).

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Mehmet Sedes evden kaçtığı mahalleden tanıdığı Metin adlı kişinin kaldığı gecekonduya gider. Gecekonduya kendilerinden başka biri kız olmak üzere iki kişi daha yaşamaktadır. Mehmet, orada bireysel

özgürlük adına bazı sosyal değerlerin yok edildiğine şahit olur. Lakin bu değerlerin kaybolduğunu yıllar sonra anlayacaktır.

‘Bak, utandırmak için söylemedim,’ dedi, ‘Bu evde yaşayacaksan bize alışman gerekecek. Biz insanların müstahsil olmaları gerektiğine inanırız. Sizin evde bu işleri annen yapar ama burada yemeği yiyen tabağını yıkar. Kadın erkek ayrımı yoktur.’... Bugünkü tecrübemle değerlendirdiğimde, o küçük gecekonduda gerçekten de bir yabancılaşma süreci başlatmış olduğumuzu görüyorum. Bu süreç, önce kendimizden başlıyor, aile ilişkilerini de kapsıyordu (Alatlı, 2013b, s. 62-63).

Ailenin, aile içi iletişimin işleyişi düşünülürken yazar önemli bir duruma değinmiştir. Mehmet Sedes yardımlaşma düşüncesiyle gittiği küçük bir gecekonduda hiç de beklediği bir durumla karşılaşmamıştır. Herkesin kendisinden, kendi yaşantısından sorumlu olduğu bir ortama girmiş ve yıllar sonra burada gördüklerini tasvip etmeyen bir dille yabancılaşmadan bahsetmiştir. Mehmet Sedes bu yabancılaşmayı kendilerinin bu tür ortamlarda başlattığını söylerken sonrasında aile olmanın da zora girdiğini belirtmektedir. Yazar, kadın erkek ayrımının olmadığı yerde bir düzenden bahsedilemeyeceğini vurgulamaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de Rodoplu, bürokratik despotizm ve aydın devleti olarak nitelendirdiği bir kısım insanı ele almış; bu bir kısım insanın Türkiye’yi, Türklerin değerlerini Batı karşısında nasıl ezdiğinden, sosyal sadizmden bahsetmiştir.

Türkiye’nin trajedisinin iki yönlü olduğunu söyledi. Birincisi, medeniyet olarak Batı karşısındaki iktidarsızlığımız; ikincisi, kitlelerin kendi ülkemiz içindeki iktidarsızlığıydı. ‘Bürokratik despotizm! Aydınlar devleti! Oligarşi! Silahlı ve silahsız bürokrasinin, mürekkep yalamışların, ‘dışarıdakiler’ üzerindeki Tanrısal denetim tutkusu... Giyimden damak zevkine kadar kendilerinden olmayanı, onaylamadıklarını algılayamama, aşağılama, eşyalaştırma, yok sayma tutkusu. Sosyal sadizm (Alatlı, 2013a, s. 178).

Yazar, Türkiye’nin iki önemli trajedisi olduğundan bahseder ki bunlar sahip olduğumuz medeniyeti işletemememizden kaynaklı Batı karşısındaki ezikliğimiz ve kendi içimizde güç sahibi olmaya çalışan bürokratik, aydın çevrenin

kendisinden çok daha altta gördüğü halka yaptığı sosyal sadizm. Rodoplu durumu özetlerken yaşam biçimi itibariyle kendisi gibi davranmayı hor gören ve kabullenmeyen despotik bürokrasiden ve aydınlardan söz açar. Yazar, bu kişilerin kendilerinden olmayı değersiz olarak görme, onlara sıradan bir eşya imajı yakıştırma ve bu eşyanın sadece kendine hizmet edebileceğini düşünme gibi despotik bir sahiplenme güdüsü taşıdıklarını söylemektedir ki buna da sosyal sadizme demektedir.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu ile Mehmet bireysel ve toplumsal hırs üzerine Batı karşılaştırmalı küçük bir değerlendirme yapmaktadırlar.

İster bir madalya, ister bir mevki, ister para, isterse bir fetih, bir buluş için olsun, çağdaş Batı dillerinin aksine, bizde 'hırs' övünülecek bir nitelik değildir. Bizde 'paketlenmiş heyecanların' iştahlı tüketiciliği kural değildir. Biz 'azıcık aşım, kavgasız başım' insanlarıyız (Alatlı, 2013c, s. 180).

Rodoplu, toplumumuzdaki ya da sosyal belleğimizdeki "hırs" sözcüğüne anlam yüklemektedir. Bireysel tutkuların ziyade amaç olarak değerlendirmektedir. Kendince huzurlu bir hayat süren insanımız genel olarak olması gerektiğinden çok fazla şey talep etmemektedir. Yazar bu bağlamda Batı dillerinde hırs sözcüğünü benmerkezci bir ifadeyle anımsatmak istemiş bizdeki yansımalarını ise kültür farklılığımızdan kaynaklanan hayata bakış bağlamında amaç olarak yaşantımıza girmiş lakin bireysel tutkuları aşan bir durum olarak değerlendirilmiştir.

Beyaz Türkler Küstüler'de toplumdaki ideolojik grupların birbirleri üzerinde baskı kurmaları dile getirilirken Mevlâna'ya ait 'nefs-i emmare' üzerinden gidilmiştir. Yani insanın içinde bulunan herkese, her şeye hükmetme arzusundan bahsedilmektedir. Bu tutkunun insanlar arasında nefret duygularını körüklediği dile getirilmektedir.

Mevlâna'nın 'nefs-i emmare' dediği 'buyurgan benlik', Blaise Pascal'ın 'libido dominantı' kavramıyla örtüşüyor aslında. 'Hükmetme şehveti' hepimizde var olan bir güdü yani. Mevlâna, nefs-i emareyi göğsünde kıvrılmış yatan bir ejderhaya benzetiyor, neden, çünkü nefs-i emare kendini beğenmişlik, 'öteki'ne hükmetme, 'öteki'nin üzerinde baskı kurma, üstencilik, ayrımcılık, nefret, terör gibi yıkıcı yaklaşımların kaynağı oluyor... Mevlâna'ya gereken önemi verirsek, nefret yönetimini başarabiliriz, ülkedeki yıkıcı davranışları kontrol altına alabiliriz diye düşünüyoruz (Alatlı, 2014, s. 94-95).

Yazar, bencilik üzerinden mesaj vermek istemektedir. Bunu yaparken Mevlâna'nın *nefs-i emare* ifadesinden yola çıkmaktadır. Buna göre nefs-i emare insanı diğer insanlar karşısında çekilmez bir hale getiren duygudur. Her türlü kötü duygunun kaynağı olarak insanın göğsünde bir yerde bulunmaktadır ki bu duyguyu canlandırıp bir canavara dönüşmek yine insanın kendisine ait bir iradedir. Nefs-i emare'yi Batılı bir ifade olan libido dominantı ile örtüştürmeye çalışan yazar bu duygunun yani hükmetme şehvetinin insanda etkili olmaya başladığı zaman içinde bulunduğu kişiyi toplumu imha edebilecek bir dinamite, bir teröriste dönüştürebileceğini vurgulamaktadır.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Türkmenlerin, albay'ın önüne büyük bir tepside getirdikleri pilavın üzerine konmuş kuzu kellesi ve kuyruk eti aslında ona duydukları saygıyı göstermek, daha doğrusu devlete duyulan saygıyı göstermek içindir. Bu bir adaptır, gelenektir hem de bin yıllık bir gelenek. Lakin albay durumu idrak edemediğinden, Türkmen geleneğinden haberdar olmadığından olacak ki sert tepki göstermiştir. Cahil gördüğü halk karşısında kendi cehaletini ortaya koymuştur. Yazar daha evvel *Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!*'de değindiği gibi bürokratik despotizmin oluşturduğu sosyal sadizmden yine bahsetmektedir. Kendi Kültürüne vâkıf olamayan bürokrasinin yönetmeye çalıştığı halkı karşısındaki trajikomik durum gözler önüne serilmiştir.

Benim kumandanım çok temiz, iyi niyetli ve kıymetli bir zat idi. Fakat her aydın gibi, halkı cahil görüyordu. Ona medeniyet götürmek gibi bir telakki içinde bulunuyordu. Hâlbuki huzuruna çıkarılan sofraya, bin senelik bir medeniyet ve tarihi. Bunu anlamıyor, anlayamıyordu (Alatlı, 2013c, s. 35).

Beyaz Türkler Küstüleri'de, bir şey bilmeyen, kendini bilmez insanların eserinde ifade edildiği şekliyle "paço"ların anlatıldığı bazı eserlerden bahsedilmiştir. Estetik değer olan bu eserler, burada sosyal bir probleme vurgu yapmak için kullanılmıştır.

Ömer Seyfettin'in Efruz Bey'i cahil, küstah, bilmediği konular üzerinde kalem yürütmekten, ahkâm kesmekten çekinmeyen, sayıları her gün biraz daha artan gençlerin ruh halini anlatır. Öyle mi Zeynep Hocam?

'Öyledir efendim.'

'... Çok şey başarabilecekmiş gibi görünüp realitede iki kazı güdemeyen, her şeye el atan, hiçbir şeyin sonunu getirmeyen bir paço Efruz. Aziz Nesin'in Zübük'ünü hatırlatır. Turganyev'in paço'luk'a karşı savaş açan Don Kışotvari kahramanın bizdeki karşılığı Oğuz Atay'ın Tutunamayanlar'ı diğeri de Bay ve Bayan Sedes'ler! (Alatlı, 2014, s. 187).

Adı geçen romanda halkın içinden çıkan bazı tipler üzerine konuşulmaktadır. Bu tipler paçoş ifadesiyle verilmektedir. Yazara göre paçoşlar toplum ve toplumun maddi manevi sahip oldukları hakkında hiçbir şey bilmedikleri halde çok şey biliyormuşçasına çoğu zaman ahkâm kesmektedirler. Her şeyi en iyi onlar bilir, en makul olanı onlar düşünür ve yapar. Yazar bu durumu ortaya koyarken Batı edebiyatından bazı isimlerle Türk edebiyatından *Tutunamayanlar* ve *Zübük*'ün yanı sıra özellikle Ömer Seyfettin'in *Efruz Bey*'ini örnek olarak sunmaktadır. Yazara göre tarif ettiği bu paçoşların sayısı her geçen gün artmaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de toplumdaki duyarsızlık üzerine Rodoplu, Şafak ve arkadaşlarına örnekler sunmaktadır.

Farkında mısınız, 'O senin sorunun' diye bir anlayış peydah oldu. İngilizceden çevirme... Kimsenin kimse için parmak kıpırdatmadığı, her kaptanın kendi gemisini kurtarmaya çalıştığı, sonu kaçınılmaz bir felakete doğru gidiş başlar! Bir ülkenin kendine özgü değerler sistemini ortadan kaldırdınız mı, izleyen kaosta egemen ulusun değerlerini dayatabiliyorsunuz (Alatlı, 2013a, s. 272).

Yazar Rodoplu aracılığıyla toplumda gelişen olaylara duyarsızlaşma üzerine düşüncelerini aktarmaktadır. Bencilliğin en bariz göstergesi olan Rodoplu'nun ifade ettiği "O senin sorunun" ifadesi toplumda giderek artmaktadır. Yazara göre bir toplumun kendi değerler yapısını görmezden geldiğinizde ortaya bireyden topluma doğru bir bencilleşme ve duyarsızlaşma başlar. "Aklımıza Komşusu açken yatan bizden değildir." Hadisi gelmektedir ki yazar tam da bunu söylemeye çalışmaktadır. Rodoplu'ya göre herhangi bir problem karşısında kimse kimseye yardım etmiyor ve sadece kendi zarar ve kârını düşünüyorsa toplumsal yıkım başlamış demektir.

Bir şey aynı anda doğru ya da yanlış olabiliyorsa, yani, biz yaptığımız zaman doğru çünkü bizim amacımız daha saygın türünden bir anlayış topluma egemen oluyorsa, ahlak erozyonu kaçınılmazdır. Ahlak erozyonu, değerlerin kaybı, tepkisizleşmek anlamında... Büyük yalan dediğim bu işte! Herkesin -miş gibi yapıyor olması. Kuralsızlığı baskıdan kurtulmak, özgürleşmek sanır olduk. İş öyle bir hale geliyor ki hangi örneği versem 'o da bir şey mi? Deyip daha kötü bir örnek verebilirsiniz (Alatlı, 2013a, s. 270-271).

Rodoplu ahlaki olmayan tutum ve davranışlar üzerinde durmuştur. “–mış gibi yapmak” ifadesiyle aslında gerçekçi olamayan uygular içinde bulunduğunu anlatmak ister. Ona göre, insanlar demokrasiye, özgürlüğe inandıklarını her zaman her yerde dile getirirler lakin herhangi bir durumla karşılaştıklarında kendi düşündüklerinin daha doğru olduğu yönünde tartışmasız bir görüş bildirirler. Hatta özgürlük ve demokrasi adına kuralları görmezden gelip kuralsızlığı kural edinebilirler. Yazara göre “büyük yalan”ın bir göstergesidir bu durum. Ben hiçbir zaman yanlış yapmam anlayışı toplumda büyük bir değer kaybına, ahlaki tutum yitimine neden olmaktadır.

Mehmet Sedes ile Rodoplu hem sağ hem sol partilerin İstanbul’a yerleşirken yaptıkları kanunsuzluklardan bahsetmektedirler.

Esas meselenin bir tür sınıfsal ‘estetik’ meselesi olduğunun bilincine varmaya davet ettirmişti. ‘Bir nokta geldi mi, siyasi tercihleri ya da meslekleri ne olursa olsun, egemen sınıflar, gecekonduların İstanbul’da yaşamaya hakları olmadığı şeklindeki duygularını mutlaka açık ediyorlar... Mesele aynı mesele, Anadolu’nun yerlisi, bu toprağa yakışmıyor! Hele de İstanbul’a hiç yakışmıyor! (Alatlı, 2013a, s. 310).

Rodoplu İstanbul’da bulunan ve kendilerini oranın sahibi olarak gören kesimin kesinlikle Anadolu insanını İstanbul’a yakıştırmadığını, İstanbul’a layık görmediğini ifade etmektedir. Yazara göre İstanbul’u medeniyetin merkezi olarak gören bu egemen kesim medeniyet yoksunu olarak gördükleri Anadolu insanını yanlarına ve şehir ortamına yakıştıramazlar. Ne kadar gizleseler de zaman zaman bu duygularını açık etmekten kaçınmazlar. Oysa yazarın vurgu yaptığı şudur ki asıl medeniyetin merkezi Anadolu insanıdır. Çünkü o kültür belleğinin sahibidir. Her ne kadar İstanbul’a uzak gibi de olsa İstanbul’u bugünkü sahibine veren yine Anadolu insanıdır. Sosyal sadizm burada açık bir şekilde görülmektedir.

Mehmet, *Valla, Kurda Yedirdin Beni*’de Rodoplu’nun ideolojiye bakışını vermiştir. Rodoplu her zaman akliselimden yana olduğunu ve hiçbir zaman hiçbir ideolojinin esiri olmadığını vurgular.

‘Mehmetciğim, ben şu ya da bu ideolojilerden değil, akıl sağlığından, akliselimden yanayım. Hep öyle oldum. Çünkü nihayet ideolojiler insanın mutluluğunu sağlamaya yönelik önerilerdir. Bu öneriler tamamen, kısmen ya da

birbirlerine eklenecek kabul edilebilir, denenebilirler. Benim ‘Müslüman solcu’, ‘aklı karışık’ gibi alaylı suçlamalara hedef olmamın nedeni böyle düşünmemdir... Birey, toplumunun aynı zamanda nesnesi ve öznesidir. Toplum, bireylerinin cem’idir (Alatlı, 2013b, s. 399-400).

Rodoplu, toplumda ideolojilerin nasıl değerlendirildiğinden bahseder. Kendisi her zaman akliselimden yana olduğunu dile getirir ve bu tutumu dolayısıyla çoğu zaman eleştirildiğini ifade eder. Rodoplu ideolojilerin kişiyi mutlu etmesi gerektiğini söylerken toplumda bu durum tam tersi olarak mutsuzluk sebebi olarak görmektedir. Çünkü kişiler çoğu zaman mutlu olmak için değil karşısındakileri sürekli yanlış yapmakla suçlamaktadırlar. Yazar, bireyin topluma hem yön verdiğini hem de toplumdaki yön aldığını söylemektedir. Bu bakımdan bireyin önemine vurgu yapmakta ve her ne olursa olsun ideoloji sahibi bireyin akliselim yoluyla mutlu olmaya çalışması gerektiğini, karşısındaki insanları da dinlemesi gerektiğini vurgular. Bunu toplumun akıl sağlığının yerinde olması için önce toplumu oluşturan bireyin akıl sağlığının yerinde olması gerektiğine bağlamaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de Mehmet Sedes ile Rodoplu arasında sosyal sınıf üzerine geçen bir konuşmada kendini üst bir sınıfta gören insanların alt sınıf diye tabir ettiği insanlardan nasıl huzursuzluk duydukları anlatılır.

‘Camiden çıkanlar o yoksul görünümlü kalabalık-yoksul demek yanlış- Şişli’de dükkânı olan hamburgerci yoksul değil tabii, ‘halk’ ya da ‘Türk’ görünümlü kalabalık demek daha doğru –değil de, mesela, rengârenk kayak giysileri içinde ‘kaliteli’ birileri olsaydı, tutumları çok farklı olurdu. Ne gibi biliyor musun? Sokakta erkeklerin kendilerini rahat bırakmadıklarından yakınan kadınlar gibi. Dikkat edersen, kadınlar bakılmayı değil, ‘o’ erkeklerin bakmasını istemezler. Oysa aynı kadını kendisine layık gördüğü adamların arsına koy, bayılır. Çimdiği bile iltifat sayar! Öyle değil mi? (Alatlı, 2013, s. 3).

Rodoplu yaşam düzeyi ve değer algısı bakımından sosyal bir sınıflama zihinsel olarak insanları insan olmaktan çıkarmaktadır. Kendisi gibi olamayan ya da düşünemeyenleri kabullenememe meseleyi nefret boyutuna taşımıştır. Yazar “Halk ya da Türk görünümlü kalabalık” ifadesini özellikle vermek istemiştir. Daha evvel yine adı geçen romanda belirtildiği gibi kendilerini İstanbul’un asıl sahibi görenler halk ya da klasik deyişle Türk görünümlü olarak niteledikleri insanları hiçbir şeye layık görmezler, onlara değer vermezler. Romanda bu insanlar, halk olarak niteledikleri insanların kıyafetlerine bakarak onları kalitesiz

olarak değerlendirmektedir. Yazar tam da burada tam tersi bir kalitesizliğe vurgu yapmıştır.

Beyaz Türkler Küstüler'de Mehmet Sedes ile gazeteci İlhan'ın eşi Semih zekâ üzerine konuşurlar. Semih İngilizlerin ortaya attığı bir fikir olan “Liberaller ve ateistler muhafazakârlardan daha zekidir.” tezini savunmaktadır.

Şimdi bu ‘aile ve toplum değerleri’ dedikleri kutsalları var ya Türklerin, Kanazawa bunların aslında ‘sürü halinde yaşayan hayvanlarda da görülen evrimsel özellikler’ olduğunu kanıtlamış... ‘Değerler aktarımının sağlandığı, çocuğun benliğinin, kişiliğinin ilk şekillendiği yer ailedir. Bu itibarla, ‘ailenin itibarını zedeleyen, toplumun ahlakına yakışmayan’ televizyon programları zapturapt altına alınmalıdır diyerekten, sansür peşinde yav! Ne o, ‘kamuoyunun genel kanaati’ bu yöndeymiş! Kamuoyunuzu seveyim sizin!’

‘Zekâdan bahsediyordun,’ diye hatırlattı Mehmet Bey, ‘Liberallerin ve ateistlerin muhafazakârdan daha zeki olduklarından söz ediyordun?’

‘İngiliz Sağlık Bakanlığının araştırması var, orada da görülüyor. Kendilerini ‘liberal’ olarak tanımlayan ergenlerin IQ’ları ‘muhafazakâr’ olarak tanımlayanlardan oldukça yüksek...

‘Sen ne diyorsun, hocam? Bill Gates, dünyanın bir numaralı ateisti, ‘kısıtlı zamanlarımı dine harcamam, yapacak çok işim var,’ diyen adam bu. Mark Zuckerbeg de Musevi bir ailenin çocuğu ama ateist olduğunu söylüyor. Bu adamları muhafazakârlardan, dindarlardan ayıran özellik de burada ortaya çıkıyor, hocam. Liberaller ırk, cins, kan, din, kültür, genetik bağ ve benzeri ayrımı yapmaksızın, tüm toplumlara, insan gruplarını kendine dert edinen bir empati geliştirebildikleri için ‘katılımcı demokrasi’yi önemsiyorlar. Muhafazakârlara demokrasiymiş, değilmiş fark etmiyor; onlar zaten aileleriyle, eşleriyle, dostlarıyla, din kardeşleriyle kısıtlı yaşıyorlar.’ (Alatlı, 2014, s. 123-124).

Yazar, gençlerin Yeni Dünya Düzeni’nin ortaya attığı yıkıcı fikirleri nasıl da sahiplendiklerini acı bir şekilde göstermek istemiştir. Öyle ki Batı’nın sundukları, bir vahiymiş gibi algılanmakta hatta kendi inançlarını ve tüm değerlerini bir çırpıda unutacak, reddedecek şekilde bu tezi savunmaları nasıl bir yıkım içinde oldukları yazar tarafından aktarılmıştır. Semih, romanda eşi İlhan gibi Batı medeniyetine âşık biri olarak verilmektedir. İngilizlerin araştırmaları doğrultusunda inançlı, değerlerine sahip çıkan, kültür belleğini yaşamaya çalışan kendi milletini IQ bakımından muhafazakâr olmayan insanlardan daha düşük olduğunu söylemektedir. Hatta Türk aile yapısını aile kurallarını yine Batılı bir araştırmacının verilerine göre hayvanlarda da görülebilen bir özellik olarak ele almaktadır. Yazar, Batı medeniyetiyle tanışan insanımızın kendilerine nasıl düşman olduklarını ortaya koymaya çalışmaktadır. Yazar, Semih’in ağzından liberal ve inançsız olarak verdiği bazı yabancı zenginlerin yaşantılarını muhafazakâr olmadıklarına dayandıran bir görüşe inanan gençlerin var olduğunu göstermek istemiştir.

Bir topluluğu bir arada tutan şeylerden biri de onlara yön veren liderdir. Lider, başında bulunduğu topluma yabancılaşmayan, duruşundan taviz vermeyen –bu duruş değerler ve farklılıkları bütünleştirebilen olmalı- ortak değerler üzerinden bir yol çizebilen kişidir.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu'nun dilinden Osmanlının en parlak dönemindeki liderlerle Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu yine gerçek bir lider olan Mustafa Kemal Atatürk'ün bütünsel değerleri gözetildiği verilmektedir. Rodoplu, hem Osmanlı Dönemi'nden hem de Atatürk'ün yaptığı işlerden bahsetmiş ve halkla bütünleşebilen aynı duygular etrafında birleşebilen liderlerin nasıl başarılı olduklarını dile getirmiştir. Osmanlının en parlak dönemini sultanların halkla bütünleşebilen dönemi olarak sunar. Aynı şekilde Kurtuluş Savaşı'nda milletin başarısını yine halkla bütünleşebilen bir lider olan Atatürk'e bağlamaktadır. Yazar aynı değer ve duygular etrafında birleşebilen toplumların, liderleriyle gayet iyi bir uyum içinde olduklarına ve başarıyı yakaladıklarına vurgu yapmaktadır.

Yaşamsever lider içine doğduğu dünyayla, diğer bireylerle, kurumlarla, değerlerle, hatta ideolojilerle, bireysel farklılığını bozmadan bütünleşendir. Osmanlı'nın en parlak dönemi, liderliğinin bu tanıma uyduğu dönemdir! Çünkü o lider, yaşam denen mucizenin bilincindedir...

'Belki de bizim son yaşamsever liderimiz Mustafa Kemal'di! 'Yurtta sulh, cihanda sulh' belki de dış dünyayla ne 'itaat' ne 'tahakküm' kendi bütünlüğünü bozmadan ilişki kurmak isteminin ifadesi.' (Alatlı, 2013c, s. 180-184).

Beyaz Türkler Küstüler'de liyakatin terk edilmeye başlandığından bahsedilmektedir. Yazar, Türkiye'de hemen her devirde işe göre adam değil de adama göre iş bulunduğunu vurgulamaktadır. Liyakat sorunu yaşandıkça yaşanan problemlerin sorumlusu olarak her zaman başkaları gösterilecektir. Yazar, Mehmet Sedes'in kayınvalidesi Mübeccel Atiye'nin ağzından "Kadim değerlerin pisletilmesine müsaade ettik." şeklinde konuşarak binlerce yıllık Türk tarihinde devlet geleneği olarak ya da özel iş sahasında işi ehline vermek gibi bir anlayışı yok sayarak hareket etmeye başladığımızı anlatmak istemektedir.

'Biz, 'ilke'leri koruyamadık, anlıyor musun, Ahmet Hoca?! Biz, arşının boyunu adamına göre ayarladık. Adamı arşınlamadık, arşını adamladık. Kadim

değerlerin pisletilmesine müsaade ettik... Bu gördüğümüz, Türklerin geleneksel ataletidir. Paçoz oryantalistler gibi Müslümanlığa falan zinhar bağlanmayın. Ruslarda da var, pasivnost derler. Kendi sorumluluğunu üstlenmeyen toplumlarda görülüyor, hep başkası kabahatli. ‘Liyakat’ ölçü olmaktan çıktığında, paçozlukvakası adiyeden bir hal, sıradan bir toplumsal nitelik oluyor. Yadırırganmıyor (Alatlı, 2014, s. 188-189-190).

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Mehmet Sedes, Rodoplu'nun ağzından “kültür” ve “medeniyet”i aktarır. Bu, kültür belleğinin oluşumundan aktarımına kadar önemli aşamalar üzerinedir. Rodoplu; iyi yetişmiş, bilinçli bir aydın olarak medeniyet oluşturma çabasının ve kültür belleğine sahip çıkmanın bir milletin kaderinde ne kadar önemli bir yere sahip olduğunu anlatmak istemektedir. Ayrıca medeniyet dört temel üzerine oturtulmuştur. Bunlar ahlak, ekonomi, siyaset ve bilgidir. Yazar bunlardan herhangi birinin olmaması durumunda medeniyetin oluşamayacağını söyler. Aynı zamanda kültür, medeniyetin oluşmasında önemli bir etkidir. Yazara göre kültürü oluşturan hemen her durum belli standartlar ölçüğünde nesillere aktarılabilirdir. Aksi durumda ya da herhangi birinin aksaması durumunda kültür zarar görecektir ve medeniyet oluşmayacaktır. Yazar, burada, iki önemli kavram üzerinde durmaktadır Bunlar; eğitimin, çalışmanın, bilim ve teknolojiye ilerlemenin, siyasi planlamanın oluşturduğu medeniyet ile sahip olunan kültür belleğinin korunmasıdır.

‘Medeniyet, kültürel yaratıcılığın yolunu açan toplumsal düzendir. Dört sütun üzerinde yükselir: ekonomik tedarik, siyasi örgütlenme, ahlaki gelenekler, bilgilenme ve yaratıcılık...

‘Medeniyet, tek göz damlarda başlar ama şehirlerde çiçeğe durur. Şu ya da bu yüce halkın tekelinde değildir. Medeniyet kendi halkını yaratır... Ve nihayet, eğitim olmalıdır. Kültürün nakledilebilmesi için bir yöntem geliştirilmiş olmalıdır. İster taklit ister öğretim yoluyla, ister anneden ister babadan ister müderristen, bir halkın dili, bilgisi, ahlakı, davranış biçimleri, teknolojsi, sanatı gençlerine nakledilebilmelidir...

‘Bu koşulların bazen tek bir tanesinin bile ortadan kalkması bir medeniyeti yok edebilir...

‘Birey, belirli bir zaman, belirli bir coğrafyaya fırlatılır. Doğduğu andan itibaren eline kendi yerinin işaretli olduğu bir harita verilir. Bu harita, halkın kültürünün, halkının parçası olduğu medeniyetin miras bıraktığı birikimdir. Kundaklanma şeklinden aldığı gıdaya, öğrendiği dilden emri altına girdiği geleneklere, değer yargılarından ülkülerine kadar, kendisini oluşturan unsurlar bu haritada yer alır...’ (Alatlı, 2013, s. 280-281-282).

O.K.Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu, Mehmet'e Türk toplumunun eski şanlı günlerine dönebileceği umudunu ifade ederken "kırklar"dan bahseder ve sabrı vurgular.

Günümüz Türkiye'sinin, kendi eliyle yarattığı öldürücü koşullar ağından Kırklar'ın elleriyle kurtulabileceğine inanıyorum. Ve biliyorum ki inanmak demek, cesaret demektir... Bugün imkân dâhilinde olan, Kırklar'a iyi bekçilik, iyi hizmet etmektir. Yaşamsever inanç, her gün her saat Kırklar'ın dirilişini beklemek ama randevu saatinde görünmedikleri zaman paniklememektir. Bu edilgen ya da teslimiyetçi bekleyiş de değildir, asla (Alatlı, 2013c, s. 188).

Rodoplu'nun "Kırklar" diye bahsettiği Orta Asya'dan Anadolu'ya, Balkanlar'dan Orta Doğu'ya toplumu bir kılan vicdan, merhamet, akıl ve inançtan oluşmuş bir anlayıştır. Rodoplu tarih bilgisiyle Türklerin tarihî ve coğrafi serüveni doğrultusunda hiçbir zaman geleceğe dair ümidini kesmediğini dile getirir. Ayrıca bir olumsuzluk yaşandığında ve "kırklar"ın yetişmesi gerektiği düşünüldüğünde acele etmemek gerektiğini, inançla, sabırla ve cesaretle çalışıp mutlaka başarıya ulaşılacağını vurgulamaktadır.

3.1.3. Estetik Açıdan Değer Aktarımı

Müzik, mimari, sözlü ve yazılı edebi ürünler, folklorik özellikler ve bunun gibi sanat değeri taşıyan her şey estik değer olarak karşımıza çıkmaktadır. Türklerin, İslam öncesi ve İslam sonrası yaşantılarında sanat anlayışları estetik değer olarak ele alınmaktadır. *Or'da Kimse Var mı?* roman serisinde estetik değer olarak edebiyat, İslam öncesi ve sonrasına ait yaşam biçimi, atasözleri, müzik, gelenekselleşmiş toplumsal kurallar estetik değer olarak karşımıza çıkmaktadır. Çok fazla olmamakla birlikte bu bağlamda bulunan estetik değerler aşağıda sunulmuştur.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu ile Mehmet Sedes arasında sanat ve toplum üzerine bir değerlendirme geçmektedir.

Topluma yararı olmayacaksa, sanat olmasa daha iyi. Topluma yararı olmayacaksa, hiçbir şey yapmamak daha iyi...

‘Müzikten resme, teknolojiden dile kadar insan yapısı her şeyde ‘pir’imiz, Batı,’ diye fısıldadı... Çocukların Türk yazarlarına bu kadar zaman ayırmaları bile ‘kadirşinaslık’ olmalı!’ (Alatlı, 2013a, s. 18).

Rodoplu, son zamanlarda sanat alanında her şeyiyle Batı’yı örnek aldığımızı dile getirirken zamanın çocuklarının böyle bir durumda Türk yazarlarını da takip ediyor olmasını çok değerli olarak görmektedir. Ayrıca yazar, Rodoplu’nun ağzından Batı’yı örnek alan sanatçılarımızın toplumda uzaklaştığını, topluma ve yaşantısına yabancılaştığını vurgularken topluma yaramayan bir sanatın çok da önemli olmadığını dile getirmektedir.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de Günay Rodoplu ile Şiran’ın kardeşi Suat arasında düşünce sistemlerinin insanlara tam olarak ulaşamaması üzerine bu görevin romancılara yani edebiyatçılara kaldığından bahsedilmektedir. Rodoplu edebiyatçılara çok iş düştüğünü dile getirirken onların da son zamanlarda görevlerini tam anlamıyla yapamadıklarını, romantizm oluşturmak ve daha fazla okunmak için eserlerini cinsel dürtüler doğrultusunda oluşturduklarından ve topluma, toplumun değerleriyle değil de kendi oluşturdukları değerler sistemiyle yaklaştıklarından yakınmaktadır. Rodoplu, az da olsa işinin ciddiyetinin farkında olan romancıların topluma ulaşacaklarından ümitlidir.

‘İşimiz romancılara kaldı, desene!’ dedi Suat, takılıyor gibiydi. ‘Edebiyatçılara kaldı, evet,’ diye cevap verdi Günay, ‘edebiyatın ‘edep’ten geldiğinin bilincinde olan edebiyatçılara, ‘roman’ı, ‘romantik’le, ‘romantizm’i, abazan bir çiftin ay ışığı oynaşmaları ile karıştırmayanlara...’ (Alatlı, 2013a, s. 28).

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de, toplumun düşünmesi gerektiği üzerine konuşan Rodoplu, Cemil Meriç’ten alıntı yapmıştır.

‘Bana hakikati değil, kendini ver,’ dedi, Cemil Meriç’ten alıntı yapıyordu, ‘Kendini, yani rüyayı! Olmak istediğin gibi görün, olduğun gibi değil! Zaten nasıl olduğunu, ne olduğunu biliyor musun? Her yalan bir yaratış,’ (Alatlı, 2013a, s. 180).

Yazar, Rodoplu aracılığıyla fikri yapısında bir kaynak olarak gördüğü ve *Or’da Kimse Var mı?* serisinde Mehmet’le düşünce sistemleri üzerine, Şiran’ın yanında bulunan Binali’yle insana dair, Diana ile inanç sistemi üzerine,

Selahattin'le insan ilişkileri üzerine konuşurken Cemil Meriç'i estetik değer bağlamında sunduğu görülmektedir. Yazar, Cemil Meriç'in, insanın karşısındakine karşı samimi ve gerçekçi olması gerektiği üzerine bir sözünü burada alıntılanmıştır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Rodoplu ile Selahattin, ortak tanıdıkları olan Hüseyin'in, karısı ve çocuklarını terk etmesi üzerine konuşturlarken ister istemez aralarında hoş olmayan sözcüklerle yüklü cümleler geçer. Bunun üzerine Rodoplu Cemil Meriç'ten alıntı yapar.

Şiddet nedir, anladım! Hücrelerimi isyan ettiren öfkemi korumaya aldım. Nereden nereye geldiğimizi çözümlenmeye çalıştım. Bir yandan, içimde Cemil Meriç'in sesi:

'Kavga, insanla KADER arasında, rüyaları o bayraklaştırıyor. Yığınlar onun için yaşıyor, onun için dövüşüyor. Onun için ölüyorlar. Mukaddeslerin rengine bürünen bir bukalemun kelime; semavi kitapların şeytanı. Ve en tehlikelileri, toprağımızda doğmayanlar. Sol'la sağ, bu karanlık kafilenin öncülerinden ikisi' (Alatlı, 2013b, s. 301).

Rodoplu, Cemil Meriç'ten sağ ve sol düşüncelerin kavga uğruna şeytanlaşarak insanlara nasıl zarar verdiğini aktarmaktadır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Mehmet Sedes içinden çıkamadığı durumlardan biri olan "aydın meselesi"yle ilgili Cemil Meriç'e başvurduğunu dile getirmektedir.

Çünkü itiraf etmeliyim ki Cemil Meriç'i tanıdıktan sonra 'aydın' kavramını adamakıllı sorgular oldum. Hint'ten Fransa'ya, Doğu'dan Batı'ya tüm kültürleri ve ideolojileri sorgulayabilecek donanımlı biri ile bizim hareketimizin 'aydınları' arasında bir fark olmalıydı. (Alatlı, 2013b, s. 64)

Yazar, kendisi gibi, roman kahramanlarını da Cemil Meriç'ten faydalandırmaktadır. Cemil Meriç'i okuyan Mehmet Sedes aydın meselesi üzerine daha detaylı düşünebilmektedir. Edebiyat ve düşünce dünyamızda önemli bir yere sahip Cemil Meriç'i estetik bir değer olarak sunmuştur.

'*Nuke' Türkiye!*'de Diana Kudüs dönüşü Rodoplu'nun evine gelir. Diana, Kudüs'te şahit oldukları ve eşi David Pavloviç'in anlattıkları doğrultusunda kendisini inanç bağlamında bir boşlukta hissetmiş ve rastgeleliğe inanmaya başlamıştır. Buna karşılık olarak Rodoplu Cemil Meriç'ten birkaç cümle aktarmıştır.

'Benlik dediğimiz heykeli, daha önceki doğuşlarda kendimiz yonttuk. Rastgelelik yok kâinatta. Yaptığımız her hareket, gelecek hayatlarımızın kaderini çizmekte.' (Alatlı, 2012, s. 356).

Yazar, Cemil Meriç'in ifadesiyle hayatın başıboş olmadığını, insanın rastgelelikten uzak bir hayat sürdüğünü, kişinin davranışlarının yine kişinin kendi kaderini oluşturduğunu ifade etmektedir.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu'yla Selahattin dolaşırken Rodoplu, Selahattin'in asker olması ve başına olumsuz bir durum gelebileceği korkusuyla Mehmet Akif Ersoy'un *Çanakkale Şehitlerine* şiirinden birkaç dize okur. Bu durum estetik bir değer olarak değerlendirilmektedir.

Bir an onu vurulmuş yatar gördüm. 'Vurulmuş tertemiz alnından uzanmış yatıyor. Bir hilal uğruna ya Rab, ne güneşler batıyor!' içimden ağlamak geldi.

Tüllenen Mağrib'i akşamları sarsam da yarana, yine bir şey yapabildim diyemem hatıranam!. 'Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın? Gömelim gel seni tarihe desem sığmazsın (Alatlı, 2013c, s. 114).

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Müsteşar Vekili Faik Sabri Bey ve ortaokul müdürü İhsan Bey Yunan, Roma edebiyatları ve Yahya Kemal üzerine konuşurlar.

Eski Yunan yalnız bugünün Yunan edebiyatının değil ve fakat dünya edebiyatının da kaynağıdır.' Birden aklına gelmişmiş gibi sordu.

'Yahya Kemal Beyefendi ile teşerrüf etmiş miydiniz?'

...

'Ne ruhtur, Yahya Kemal Beyefendi,' dedi Faik Bey,...

'O ruh, o çapkın, o korkusuz ruh değil mi bunca nefis mısraı doğuran? Dedi İhsan Bey, içini çekti.

Hiç şüphesiz. Nitekim Yunan'a böylesine vakıf başka bir şair yoktur (Alatlı, 2013b, s. 12).

Faik ve İhsan Bey her ne kadar eski Yunan edebiyatı hayranı olsalar da Yahya Kemal'i estetik bir değer olarak dile getirmişlerdir. Lakin yazar ironi yaparak bu roman karakterlerini Yahya Kemal'in eski edebiyata yani divan edebiyatına hâkimiyeti yerine onların ağzından eski Yunan edebiyatına hâkimmiş gibi konuşturmuştur.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu, Selahattin'le geçirdikleri zamanlara dair konuşurken eski Türk kültürüne ait estetik diyebileceğimiz değerlerden bahseder.

Daha iyi ve daha güzel zamanlar vardı.

Günay'ın kendisini Türk destanlarındaki 'göksel kızlar' gibi hissettiği zamanlar. Alan Koya gibi, Çulbu Hanım gibi hissettiği zamanlar... Ziya Gökalp okurduk.

Eski Türkler, dine Nom adını verirlerdi. Din kitabına da Nom derlerdi. Türk dininin ruhani reislerine Toyon adını verirlerdi. Kâhin ve sihirbaza Kam derlerdi. Şaman sözcüğü, eski Türklerde biliciliğin ve ruh doktorluğunun adı idi (Alatlı, 2013c, s. 330-331).

Günay Rodoplu Selahattin'e bağlandığı zamanlar Selahattin'den etkilenerek eski Türk tarihine merak salmıştır. Bu bağlamda Ziya Gökalp okumuş ve eski Türklere dair kişi isimlerinden inanç sistemine kadar birçok konuda bilgi sahibi olmuştur. Bu durum özellikle milliyetçi edebiyat ve millî tarih bağlamında estetik bir değer olarak eserde yansıtılmıştır.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Selahattin ve milliyetçi arkadaşlarının buluşmalarında Türk edebiyatının önemli isimleri Nihal Atsız ve Orhan Şaik Gökyay da bulunmaktadır. Edebiyat açısından Nihal Atsız ve Orhan Şaik Gökyay, millî tarih açısından Türklerim meşhur içeceği "kırmızı" estetik bir değer olarak verilmiştir. Ayrıca Orhan Şaik Gökyay'ın o meşhur dizeleri "Bu vatan toprağın kara bağrında/Sıra dağlar gibi duranlarındır." estetik bir değer olarak karşımıza çıkmaktadır.

Hoca dediği Nihal Atsız'dı. Az ilerde, çimenlerin üstünde oturuyordu. Yanındakilerden bir tek Orhan Şaik Gökyay'ı tanıyordum. 'Bu vatan toprağın kara bağrında/Sıradağlar gibi duranlarındır!'... Kısarak besleyeceğiz,' diye açıkladı Atsız, tarafını süzerek, 'Sütünden kıymız imal edeceğiz. Hem kendimiz içeriz hem de kıymız modasını yayarız (Alatlı, 2013c, s. 106).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da dönemin siyasi anlayışları üzerinde durulurken Türkçülük üzerine Nihal Atsız bahsi geçer. Atsız'ın çıkardığı dergiler ve o dergilerde yazan sanatçılar da edebiyat bağlamında estetik değer olarak ortaya konulmuştur.

Ocak, Türkçülere göre, zamanın 'milliyetçi' olarak nitelendirilebilecek tek dergisiydi. Bazen haftada, bazen on beş günde bir çıkardı. Nihal Atsız'ın 1930'larda çıkardığı, Atsız Mecmua, sonra Orhun, daha sonra da Orkun'un devamıdır. İlginç dergilerdir bunlar. Pertev Naili Boratav, Sabahattin Ali, Nurettin Özdemir, Atsız Mecmua'da yazarlardı. Orkun'da Ali Püsküllüoğlu'nun, Kaya Canpolat'ın şiirleri vardır.' (Alatlı, 2013c, s. 68).

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Mehmet Sedes, ailesi ve öğretmenleriyle gittiği bir piknikte Pınar Öğretmen'in okuduğu *Salkım Söğüt* şiiriyle Nazım Hikmet', tanır. Yazar, bu estetik değeri Mehmet Sedes'in fikri yapısının oluşması bağlamında vermiştir.

Koştum, az ilerde bir söğüt ağacına yaslanmış, okuyan Fatma Öğretmen'e koştum. Kitabımı bıraktı.

'Merhaba!' dedi... Böyle bir günde kitap okuyor olmasına da şaşırılmışım. Fark etti.

'Şiir sevmez misin?'

Ve Müdür Bey'in oğlu, bendeniz, o gün Nazım Hikmet'le tanıştı!

'Akıyordu su, gösterip aynasında söğüt ağaçlarını,

Salkımsöğütler yakıyordu, suda saçlarını.'

...

'Atlılar, atlılar, atları rüzgâr kanatlılar!' (Alatlı, 2013b, s. 23).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu, dürüstlük ve ahlak üzerine konuşurken, kültürümüzün bir sembolü olan Yunus Emre'ye ait dizelerden faydalanır. Yazar, Estetik bir değerimiz olan Yunus Emre ile dürüstlük, vicdan ve ahlak anlayış biçimimiz ortaya konulmuştur.

‘Esas sahip’in peşine düşenin kaygısı, O’nu bulmaktır, paylaşım biçimini sorgulamak değil!’

‘Ne varlığa sevinirim ne yokluğa yerinirim/ Aşkın ile avunurum bana seni gerek seni.’

‘Ölene bak gözün aç, dökülür sakal ü saç/Yılan çıyan gelir aç, yiyüp içüp sir gider.’ (Alatlı, 2013c, s. 176).

Beyaz Türkler Küstüler’de Mehmet Sedes ve “Nefret Suçları” üzerine konuşurlarken Mevlâna’dan ve “Şeb-i Arus”tan bahsedilmektedir. Toplumumuzdaki hoşgörü anlayışı estetik değerimiz olan Mevlana üzerinden verilmektedir.

Zaten, yirminci yüzyılda, asker ya da sivil, faşist yönetimler tarafından unutturulan hoşgörü, Mevlâna’dan kalan bir miras değil midir bize? Türkiye neden bu mirası değerlendirmesin?’ Birden küçük bir çığlık attı, ‘Ay, Mevlâna derken, Paul, Şebi Aruz’dan bir döndü, pir döndü, hocam! Müthiş etkilenmiş!’ (Alatlı, 2014, s. 92).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır’da Rodoplu, Selahattin’le ilgili bir durumdan bahsederken çantasında bulduğu bir kâğıtta yazılı Hacı Bektaş Veli’ye ait dizelere rastlar. Edebi estetik bağlamda Hacı Bektaş Veli hayata bakışı verilmiştir. Dizelerde her şey ve herkesin geçici olduğu dile getirilirken kalıcı olan tek şeyin kişinin yaptığı iyilikler olduğu vurgulanır. Rodoplu bu dizeleri öyle benimsemiştir ki neredeyse tıpatıp kendi hayatını yakalamıştır.

Elimi çantama atıyorum, bir kâğıt parçası buluyorum. Kalemi de alıyorum. Ne yazacağım şimdi derken bakıyorum kâğıt boş değil, Hacı Bektaş’tan bir dörtlük yazmışım üzerine, kim bilir ne zaman, ne için! ‘Malım, mülküm, servetim hepsi evde kaldı/ Eşim, dostum, akrabam, geçtiğim yolda kaldı/ Dostlarımdan birisi benden hiç ayrılmadı/ İnanarak yaptığım iyilikler bende kaldı.’ (Alatlı, 2014, s. 92).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır’da Rodoplu, Selahattin’le ilişkilerini anlatırken, Türk edebiyatının önemli simalarından Erzurumlu İbrahim Hakkı’dan ve önemli eseri “Marifetname”den şöyle bahsetmektedir:

‘Mektup, 1747 yılında yazılmış,’ dedi Rodoplu, ‘İstanbul’da Sultan I. Mahmut’un kütüphanesinde araştırma yapan İbrahim Hakkı Hazretleri’nden, o yazı Hasankale’de

geçiren hanımlarına... ‘Şimdi, unutma ki Selahattin’in diline pelesenk ettiği, ‘Görelim Mevlâ neyler, neylerse güzel eyler,’ deyişi İbrahim Hakkı Hazretleri’nindir. ‘Teffizname’ isimli bir manzumesi var, ‘işi Allah’a havale etme’ anlamında, orada söylüyor, ‘Hak şerleri hayreyler, Zannetme ki gayreyler, (zannetme ki başka türlü yapar) Arif anı seyreyler, Mevlâ görelim neyler, Neylerse güzel eyler.’ (Alatlı, 2013, s. 48-55).

Beyaz Türkler Küstüler’de Mübeccel Atiye, asker olan bir yakının kabrini ziyarete gitmeden evvel radyoda “Seher Yeli” adlı türkü çalmaktadır. Seher Yeli burada türküler bağlamında estetik bir değer olarak karşımıza çıkmaktadır.

‘... garip bir tesadüf, radyoda Erkan Oğur, ‘Seher yeli nazlı yâre, bildir beni, bildir beni! Düşmüşüm elden ayaktan, kaldır beni, kaldır beni! Beni, beni, beni, beni! Kaldır beni! Kaldır beni! Tarık amcamın türküsü... Senden başka yar seversem; öldür beni, öldür beni! Beni, beni, beni, beni! Öldür beni! (Alatlı, 2014, s. 256-257).

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de Günay Rodoplu ile Şafak Özden’in ortağı Duran Kuran arasında Bayburt’a dair geçen konuşma esnasında Rodoplu, Bayburtlu Zihni’den birkaç satır okur.

‘Vardım ki yurdundan ayağ göçülmüş,
Yavru gitmiş ıssız kalmış otağı
Camlar şikest olmuş, meyler dökülmüş
Sakiler meclisten çekmiş ayağı.’
‘Zihni’nin memleketi!’

Duran’ın Bayburtlu Zihni’yi tanımadığını duymak istemedi, sözü değiştirdi, (Alatlı, 2013a, s. 142-143).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır’da Rodoplu’nun Batı Trakya Türklerinden olduğu belirtilirken bölgesel, yöresel türkülerden de bahsedilmiştir.

Anlaşılan aklına, Manastır türküsü takılmış. İbrahim abimden dolayı benim de Batı Trakyalı olduğumu bildiği için öyle bir bağlantı kurmuş. Ne denli alıngan olduğumu ne bilsin?

Manastır’ın ortasında var bir havuz,
Dimetoka kızları hepsi de yavuz,
Biz çalar oynarız!

... Manastır’dan sonra Vardar Ovası, derken, ‘Drama’nın içinde yaparlar Pazar/Kızlara yakışır şal ile şalvar, derken, ‘Berber aynana bakayım/Boynuna beşlik takayım,’ arkasından, ‘Potin bağı çözüldü, bağla sevdiğim bağla/Ben askere giderim, ağla sevdiğim ağla!’ (Alatlı, 2013, s. 109-110).

Beyaz Türkler Küstüleri'de "Geç olsun, güç olmasın." şeklinde bir işin sağlamlığını ve sorumluluğunu anlatmak için kullanılan atasözü, kitapta özellikle üşengeçlik bağlamında kullanılsa da estetik bir değer olarak değerlendirilmektedir.

Makbul hareket, devlet vakarına uygun hızda gerçekleştirilen olmalıdır. 'Geç olsun, güç olmasın' şeklinde ifade edilen üşengeçlik en çok da benim işime gelir! (Alatlı, 2014, s. 57).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Mehmet Sedes ve Rodoplu, Batı Trakya Türkleri meselesi üzerine tartışırken, Rodoplu, Sedes'e bir atasözüyle karşılık verir.

'Sen ne diyorsun, bizim kökümüz kazındı! Şurada, 300-500 göçtük! Analarımız yollarda doğurdu! Senin için Aydın, Manisa neyse, benim için Gümülcine, Budin, Üsküp odur!'...

'İğneyi kendine, çuvaldızı başkasına derler,' diye sürdürdü (Alatlı, 2013c, s. 127).

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de ekonomi üzerine konferans veren Rodoplu, toplumu ve ekonomi anlayışını açgözlülük bağlamında vurgulamak için Altay Türklerine ait bir atasözünden yararlanır.

Anadolu'ya yerleşmeden önceki Orta Asya'daki göçebe yaşamımızda bu anlattığım ilkel komünizmi yaşıyor gibiyiz... O dönem toplumlarına ait cömertlik, konukseverlik, otlakların paylaşılması, imece gibi niteliklerin varlığı bunu gösteriyor. Örneğin, 'Bu sulug ol bir atı yok emi, anı emle yumez bu dünya kamı' diye Şamanist Altaylıların bir atasözü var, 'Açgözlülük bir hastalıktır, bu hastalığı bütün dünya kamları tedavi edemez' demek (Alatlı, 2013a, s. 324).

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Rodoplu ve Şiran, teletrans işine girmişler ve işten anlamadıkları için tanıdıkları birilerini çalıştırmaya başlamışlardır. Lakin bu kişiler işlerine özen göstermeyince Rodoplu ve Şiran'ın ortaklığı zayıflamaya başlar. Bu noktada Rodoplu durumu özetleyen bir atasözü kullanır.

'Evden eve satış yöntemi çok daha kârlı!' diye ısrar ediyorlardı ve haklıydılar. Söylediğim gibi, Nusret Bey'i de Savaş'ı da bizim yapamadığımızı

yapsınlar diye işe aldık. Bu defa da karşımıza ünlü atasözü dikildi: ‘El elin eşeğini ıslık çalarak arar!’ (Alatlı, 2013b, s. 473).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır’da Rodoplu, Mehmet Sedes’le Batı Trakya Türkleri üzerine konuşurken, kültürümüzde önemli bir yere sahip olan “Kırkpınar Yağlı Güreşleri”nin ilk defa yayılmaya başladığı yerle ilgili Sedes’e bilgi vermektedir.

Rodoplu, ‘Alan panayırları çok ünlüdür,’ diye açıklamıştı. Kırkpınar yağlı güreşlerinin aslı orada, Mehrikoz Köyü’nde yapılır, kazana dana, koyun verilir, kemer takılırmış (Alatlı, 2013c, s. 159).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır’da, Erzurum’da Selahattin’le ilgili bir bölümde, Nihal Atsız ve öğrencilerinin halk oyunu oynarken, kültürel estetik değerimiz Erzurum yöresine ait halk oyunları olan “Atabarı” “Ağca”, “Acın”, “Delloy”, “Temmurağa” ve “Başbar”dan bahsedilmiştir.

Ellerini birbirlerine tarakladılar.

Yamtar, mendil tutan elini kaldırdı, işaret verdi. Ortalarına aldıkları davul vurdu, Erzurum’un Başbar’ı patladı – töre böyle –dir, Başbar’la başlanır...

Başbar’ı Ağca izledi. Faikler, Acın, Delloy, Temmurağa derken Atabarı. Atabarı’yla herkes ayaklandı, ‘Te! ‘Te! Te!’ (Alatlı, 2013c, s. 104).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır’da, Orta Asya Türklerinden olan Abdülmuttalip ile Selahattin arasında geçen bir konuşmada Türk kültürünü yansıtan “kıl çadır” ve “bürkit”den yani kartal ve kartal ile avlanmadan bahsedilir.

‘Kiyiz üy çatır değildir,’ dedi, Abdülmuttalip, ‘Çatırın keregesi yoktur. Kiyiz üyün boztel ağacından keregesi, keçeden üstü vardır,’ Tepenin altındaki evlerden birisine işaret etti.

...

‘Biz, bürkitle avlarız.’

Tazelenen anıları, kara-sarı yüzüne renk getirdi.

‘Önce eline sıkıca eldiven giyersin. Sonra tomağı çeker çıkarırsın başından, salarsın gider. Aç bırakmışız ya, iki gün kurdu gördü mü üzerine süzülür. Taş gibi iner artık. Kanatlarını çırpamaz ki ses olmasın. Nefesini bile tutar. Kurdu tam boynunu nişanlar. Alçalır, alçalır, tırnaklarını geçirdiği gibi havalandırır, yere çarpar. Kurt şaşırır, devrilir. Bürkit o zaman gözlerine atlar, iki dakika içinde öldürür.’ (Alatlı, 2013, s. 12-13).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da, Türklerin millî çalgı aleti “dombıra”dan bahsedilmektedir.

‘Neydi o akşamki türkü?’

‘Hangisi?’

‘Dombırayla çalınan?’

‘Tana cakın bolanda/Ay kemale dolanda/Töseğinin basınan/Castığının astınan/Kıdır gelip darıay (Alatlı, 2013c, s. 14).

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Rodoplu, Şiran'ın anne ve babasını Kerlik'e uğurlarken, arkalarından su döker. Türklerin kültürel bir değeri olan yolcu etme, uğurlama esnasında sağ salim gidip gelmesi için yolcunun peşinden su dökülür. Romanda bu durum estetik bir değer olarak karışımıza çıkmaktadır.

‘Ne o?’

‘Bizde âdettir, su gibi gitsin gelsin diye yolcunun ardından su dökeriz.’

Nalan'ın alaylı bakışları altında Rodoplu, bir tas suyu kaldırıma attı.

‘Selamete! Yolunuz açık olsun!’ (Alatlı, 2013b, s. 468).

3.1.4. Dinî Açıdan Değer Aktarımı

Or'da Kimse Var mı? roman serisinde inanç sistemi, Batılıların İslâm'a bakışı, Müslümanların İslâm'ı ne kadar anladığı, İslâm'a zarar veren bazı dinî oluşumlar, birtakım dinî değerlerimiz, Alevilik üzerine aktarımlar yapılırken az da olsa bazı durumlara açıklık getirmek için ayet ve hadislere de yer verilmiştir.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da, Rodoplu, öz değerlerimiz olan “İslâm” ve “Türklük”ten bahsetmiş, gerçek manada bu değerleri benimsediğimizde kendimizin efendisi olabileceğimizi ve “Büyük Yalan” dediği küresel sisteme karşı durabileceğimizi şöyle vurgulamıştır:

İnsan merkezli dünya görüşün temel direği, özerk, yani kendi yönünü tanımlayabilen ve özgür insandır. İnsan, ancak eylemleri kendi özgür seçişinin sonucu ise kendi kaderini kendisi belirleyebiliyorsa kendi ahlak yasasını özgürce koyup ona göre eylemde bulunabiliyorsa özerk bir varlıktır...

Eşhedü en La ilahe illallah ve eşhedü ene Muhammeden abduhu ve Resuluhu! Ve hatta ve gerektiğinde, Eşhedü enne Aliyyen Veliyyullah! Elhamdülillah ben Müslüman'ım!

Şansa bak, şansa bak, şansa bak ki Türk doğdum! Melekler dururken, insanı halife yapan Bakara'nın, kendi isteğini uygulamaya koymaktansa kulu iradesinde serbest bırakan Allah'ın, Enam'ın taahhüdünde doğdum! (Alatlı, 2013, s. 347-348).

Rodoplu, inançları, insanı özgür kılabildiği ölçüde önemli bulmakta ve bu bağlamda Türk ve Müslüman olarak doğduğu için kendini çok şanslı hissetmektedir. Yazar, Bakara ve Enam surelerinden yola çıkarak insanı yeryüzüne halife olarak gönderen ve özgür kılan Allah'ı anarak bu durumu vurgulamıştır. Kendi kaderini kendisi belirleyen insanın özgür olabileceği vurgulanırken insanları köleleştiren Yeni Dünya Düzeni'ne de atıfta bulunulmuştur.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu ve Mehmet Sedes arasında din eksenli bir konuşma geçmektedir. Batı ve Batı'nın inandıkları ile Doğu ve İslam anlatılır.

'Müslüman, yabancılaşmayandır. Tabii ilkesel olarak. Profesyonel Müslümanlardan bahsetmiyorum.'

'İslâm' kelimesinin kökeni 'sulh'tur, bilir misin?'...

'Tamam, tamam biliyorum! Yüz binlerce camimiz var, ama Müslüman değiliz! Değil mi?' dedim.

'Öyle! Oysa İslâmiyet'in insanoğluna yüklediği sorumluluğun ima ettiği liyakat müthiş bir şeydir, arkadaşım. Rönesans hümanizması filan bunun yanında çocuk oyuncuğu kalır. Adamlar, gaddar Yahova'dan kaçarken, sadist Zeus'un kucığına düştüler! Öte yandan, 'Âlemlerin Rabbi, Âdem'in Yaratıcısı', insanoğlunu kendisine vekil tayin ediyor! Kendi adına hareket etme yetkisi veriyor! Batı insanı kendisini böyle bir iltifata asla layık görmedi! Ezikliğinden kurtulamadı!' (Alatlı, 2013, s. 172).

Yazar, inanç bağlamında Doğu ve Batı'yı karşılaştırmıştır. Batı'nın, hiçbir zaman insanı özgür ve değerli kılan bir inanç sistemi olmadığını, Allah'tan bağımsız bir din anlayışı içerisinde zulmü ve sadistliği bırakmadığını aksine İslâm'ın insanı merkez alan bir sisteminin olduğunu belirten yazar, İslâm'ı ve Doğu'yu ön plana çıkarmıştır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Günay Rodoplu ve Mehmet Sedes'in katıldığı bir cenaze töreninde cenazeye katılanlar üzerinden İslâm ve Müslümanlara bakış ele alınmaktadır. Rodoplu, Müslümanlığın da sınıfsal bir görünüm kazandığını söylerken bu durumun Müslümanlara ön yargıyla yaklaşıldığından kaynaklandığını dile getirmektedir. Yazar, elit kesim olarak gördüğü belli bir grubun, İslâm ve Müslüman ifadeleriyle anılmak, görülmek istemediklerini, haliyle sınıfsal bir ayrımın oluştuğunu vurgulamaktadır.

Namaz kılmasını bilmedikleri ya da daha büyük olasılıkla, kendilerine yediremedikleri için kılmadıklarını düşünmüştü...

‘Greve gitmelerini diledim. Evet, diledim! Diye tekrarladı, ‘Bizim takımın, sonuçta ‘bizim’ cenazemizi kıldırarak takkeliler kendilerine sürünmesinler diye geri geri kaçtıklarını gördükçe, Müslümanların greve gitmelerini diledim!’ derin bir nefes aldı,

‘Utancı verici bir işti!’ diye fısladı, ‘insan olsun, biz orada işgal kuvvetleri gibiydik! Hem adamların, tanım yerindeyse, ‘mülk’lerini işgal etmişik hem bize hizmet etmelerini, cenazemizi kaldırmalarını talep ediyorduk hem de aşağılıyorduk!’ (Alatlı, 2013, s. 3).

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de Rodoplu, tarafsız bakışını inanç üzerinden de göstermektedir. Bir araştırmacı gözüyle peygamberler için, özellikle Hazreti Muhammed için düşüncelerini sunmuştur.

Unutma ki kitlelere doyurucu bir sistemi, modern ideologlardan çok daha önce din reformcuları ve peygamberler sunmuşlardır. Bu peygamberlerin arasında Hazreti Muhammed gibisi yoktur. Eşsizdir (Alatlı, 2013a, s. 183).

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de Rodoplu, siyaset üzerine konuşurken eleştirdiği durumu daha iyi ifade edebilmek için hadisten yararlanır. Uygulanacak siyasetin ayırım yapılmaksızın herkese hitap ve hizmet etmesi gereği vurgulanmıştır.

Komşusu açken tok yatan bizden değildir,’ diyen Hazreti Muhammed’in kendisi, Allah bilir, ‘çoğulcu, katılımcı demokrasi’ diye zaten anayasa hükmü olan tanımlamaları bırakıp bu hadisi slogan yapsan çok daha fazla oy alırsın (Alatlı, 2013a, s. 261).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır’da Rodoplu’nun ağabeyi İbrahim’in cenaze töreni anlatılırken İslâm inancı doğrultusunda bir ayetle durum anlatılmaya çalışılmıştır. Ölümün takdiri İlahi olduğu ve Allah’tan gelip yine Allah’a döneceği hususunda bir ayet sunulmuştur.

Abim, ‘Hak döşegi’nde, başı batıya, sağ tarafı Kible’ye dönük, üzerinde ikinci bir örtü.

İçeriye giren mırıldanıyor:

‘El hükmü lillahi ve inna ileyhi raciun!’ (Alatlı, 2013c, s. 357).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır’da Rodoplu, tasavvufla ilgili düşüncelerini dile getirmektedir. Günümüzde tasavvuf bağlamında temiz ve gerçekten İslâm

inancını yaşayan kimsenin olmadığına kanaat getirmiştir. Bu durumu Abdülbaki Gölpınarlı'nın sözleriyle desteklemiştir. Yazar, mutlak itaati, ve mürşidi hak yerine koymayı kabul etmemektedir. Rodoplu'nun ağzından Gölpınarlı ve Hatayi üzerinden bir sonuca varmıştır.

Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra, 'Abdülbaki Gölpınarlı,' dedi birden, 'Abdülbaki Gölpınarlı, 'Bundan böyle tasavvuf yaşanmaz, ancak anlatılabilir,' derdi.

... 'Çünkü mürşidin nefesi Hak nefesidir!' Bu da ünlü Hatayi!

Bırak, Allah aşkına, kimin nefesi 'Hak' nefesi olabilir!..

Ama ne zaman ki, 'Yeni giren için mürşit Tanrı'nın yerini alır,' deniyor, ben yine yokum! Mutlak itaat, mürşide 'can teslim etmek' deniyor, kesinlikle yokum! (Alatlı, 2013c, s. 344).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu'nun annesi Gülizar Hanım Balkanlar'dan İstanbul'a kaçtığında ilk gördüğü yerlerden biri de Eyüp Sultan Türbesi'dir. Dinî bir değer olarak romanda yer almıştır.

Camii Kebir Sokağı'nın güney ucuna, çevresini saran kavuklu, kavuksuz mezar taşlarının arasından tüm haşmetiyle seriliveren Eyüp Sultan olduğunu Cemal Dayı söylemeden bildi.

'Bu dünyada herkes eninde sonunda Eyüp Sultan Hazretleri'ne gelir.' (Alatlı, 2013c, s. 219).

Beyaz Türkler Küstüler'de Mehmet Sedes ve eşi Meral Hanım'ın Teşvikiye Camii yakınlarında oturduklarından bahsedilmektedir. Perşembe akşamları caminin minarelerinin ışıklarının yanıyor olmasının Cuma gecesi olmasından kaynaklandığı anlatılmaktadır. Bu durum yazar tarafından inanç kültürümüzde bir gelenek olarak sunulmuştur.

'Bakar mısınız?! Minarelerin ışıkları da yandı! Tuvana tasarımının bir parçası olabilir mi Meral Hanım? Yoksa kandil filan mı bugün?'

'Yarın Cuma,' dedim, 'ondandır.' (Alatlı, 2014, s. 17).

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu, Diana Pavloviç ile inanç ve Müslümanlık üzerine konuşmaktadırlar.

‘Yine de,’ dedi Diana, ‘yine de bu durum seni korkutmuyor mu?’

‘Hayır. Daha çok Müslüman adayı okula gidiyor, otomobil kullanıyor diye neden korkayım? Kadınlar dindar oldukları için evlerinde oturup üniversiteye gitmeseler daha mı iyiydi? Sömürgeci mantığı bu.’

‘Beni kaygılandırıyor sun doğrusu,’ dedi Diana...

...

... Seni temin ederim, bu ülkede hiçbir Kürt ya da Alevi erkeği, medeni haklarından örtülü bir Müslüman kadın kadar mahrum bırakılmamıştır! Kadın haklarını hep Batılılaşma yolundaki engellere karşı kullanamazsınız. İnsanlara Müslümanlaşmak hakkı da tanınmak zorundadır.’

... Rahibelerinize gösterdiğiniz kabulü Müslümanlara neden göstermediğinizi hiç düşündün mü?’ (Alatlı, 2013, s. 502-503).

Yazar, Batı’da İslâm’a ve Müslümanlara karşı bir ön yargı olduğunu ortaya koymaktadır. Batı’nın özgürlükçü anlayışının sadece kendilerini kapsadığını, özellikle ve yine özellikle Müslüman kadınlara karşı bu düşüncelerini paylaşmadıklarını vurgulamaktadır. Romanda Batılıların, Müslümanların yaşadığı bir dünyada kendi özgürlüklerinin kalmayacağını düşündükleri ve bunda yanlış tutum içinde buldukları ortaya konulmuştur.

Beyaz Türkler Küstüler’de Mübeccel Atiye, Mehmet Sedes’e nasıl inançsız bir insan haline geldiğini anlatırken, en ihtiyacı olduğu anda ne Diyanet’in ne de ilahiyatçıların yardım etmediğinden, onların kendi hallerinde olay ve durumlara kayıtsız kaldıklarından yakınıyor. Yazar, Mübeccel Atiye üzerinden inanç meselesinde yardıma muhtaç insanların boşlukta kaldıklarını belirtirken, onlara yardım etmesi gereken özellikle devletin din görevlilerinin, kendi hallerinde, kimsenin sıkıntısını ya da ihtiyacını görececek durumda olmadıklarını şu şöyle vurgulamaktadır:

‘Ben hocalık kariyerini inşa ederken dininden olanlardanım. Bunda şaşılacak bir şey yok. Kim bilir hangi nakkaşın dört bin yıl önce ince ince kazdığı kil tablette Tanrı Enki’nin ölümlü Ziusudra’yı kenara çekip, ‘bizden bir tufan dünyayı kapsayacak, insanlığın tohumu yok olacak,’ diye uyarılmış olduğunu dünya gözüyle görüp okuduğunda, Tekvin’deki Rabb’in ‘insanları yok etmek için bir tufan yapacağım,’ tehdidi de Ankebut suresinin bildirimleri de Marduk da kadük kalıyor, Mehmet Bey oğlum... Gelin, görün, benim kuşağım şüpheler içinde kıvrır, Allah’a yakıştıramazken kendisi hakkındaki bir sürü tevatürü, Diyanet de orada yoktu, ilahiyat da. Bir Allah’ın kulu çıkıp da ‘tabletlerde öyle yazıyor ama aslında...’ diye başlayan tek bir cümle etmedi! Hiçbir yorum getirmedi! Getireydi peşinden giderdik biliyor musun?..’ (Alatlı, 2014, s. 342-343).

Beyaz Türkler Küstüler’de, İslâm’da “hoşgörü” adı altında nasıl çatlaklar oluşturulduğu anlatılmaktadır.

İslâm bile ilerici bir dayanışma dini olmayı başarmak üzere. Müminlerine zorluk çıkaran unsurlarından teker teker kurtuluyor. Kim derdi ki Vahabiler, tavaf eden hacılara verdikleri rahatsızlığı içlerine sindiremez olacaklar da Muhtar'ın buzlu kolasiyla telafi etmeye çalışacaklar Kâbe'ye nazır beş yıldızlı otellerinde Mekke'nin Suudi kadınlar soyunma kabinlerine çevirdiler Türk Hava Yolları uçaklarını, İstanbul semalarına girmeleriyle birlikte hicaplar fora. Özgürlük, barış hoşgörü, refah dolu olacağı beklenen günlere yenilenmiş dinlerinin rehberliğinde giriyorlar Müslümanlar.

'Velakin ne kadar kolaylaştırmaya çalışsalar da nafiye. Murphy kanunudur, bir yerde bir çatlak oluşmaya görsün, o çatlak ille de büyüyecektir...' (Alatlı, 2014, s. 334-335).

Yazar, ironik bir yaklaşımla İslâm'ı yenilemeye çalışanların dinde çatlaklar oluşturmaya başladıklarını ve bu çatlakların günden güne büyüyerek, taviz üstüne tavizlerle daha da içinden çıkılmaz bir durum oluştuğuna dikkat çekmektedir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Mehmet Sedes, kız arkadaşı Sakine'den Alevilik üzerine bazı bilgiler öğrenir. Sakine, romanda Kürt Alevi bir kadın karakterdir. Kitapta Aleviliğin kendine has inanç eksenli sosyal yaptırımlarının bulunduğundan şöyle bahsedilmektedir:

Törelere ve gelenekler insanlar üzerinde silahtan da kaba kuvvetten de daha etkindir. Törelere karşı çıkan kişi toplumun dışına itilir, ağır manevi baskı altında kalır.'

Alevilerde, Hıristiyanlıktaki aforoz müessesesine benzer bir ceza olduğunu ondan öğrendim.

'Pirinin emirlerine karşı çıkan, kapısının önüne taş dikilmek suretiyle aforoz edilir,' diye anlatmıştı, 'Aforoz edilen kişi cehennemlik sayılır. Komşuları selamı keser, davayı güdümez, kimse ziyaret etmez...' (Alatlı, 2013, s. 124-125).

O.K.Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu, Bektaşî geleneğinden geldiğini söyler ve Cemal dedesinden aktardığına göre "Bektaşîlik" in İslâm'dan ayrı gösterilmeye çalışıldığından yakınıdır. Dedesinin "Bektaşîlik" i tasavvuf yolu olarak gördüğünü dile getirir. Yazar, romanda bu durumu dinî bir değer olarak ele almıştır.

'Bektaşîlik, felsefesini tamamen İslam inancından alır, Türk milliyetçiliğiyle bağdaştırıp Türklüğün diğer milletlere ait kültürlerin egemenliğine girmesine izin vermez!' (Alatlı, 2013c, s. 339).

O.K.Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu, Hacı Bektaş Veli ve "Kırklar" dan bahseder. Özellikle Anadolu ve Rumeli'de fetih ve tebliğ üzerine anlatır. Yazar, "kırklar" ve Hacı Bektaş Veli'yi dinî bir değer olarak sunmuştur.

'1300'lerin başlarında, kırk yiğit rüya görür,' diye gülümsedi Günay Rodoplu. 'Kırk rüyada kırk yigide, Hazreti Muhammed görünür. Kırk yigidin kırkına da Hacı Bektaş'a gidip kılıç kuşanmasını söyler. Hacı Bektaş, Kırklar'a izin ve isim verir, Seyit Ali Sultan'ı komutanlığa, Emir Sultan'ı sancaktarlığa, Seyit Rüstem Gazi'yi kazaskerliğe, Abdül

Samed'i imamlığa atar. Orhan Gazi ki ona Rumeli'nin fethi bir rüyasında müjdelendirilmiştir. Kırkları alır sağ kanatta Süleyman Paşa'yla birlikte Rumeli'ye salar. Gelibolu, Dimetoka, Edirne, Silistre derken dervişler dergâhlarını kuracakları şehirleri seçer, yerleşirler (Alatlı, 2013, s. 121).

Beyaz Türkler Küstüler'de Mehmet Sedes'in yakını Melis'ten ve onun arkadaşı Nilgün'den bahsedilmektedir. Nilgün, dinî yapıya bürünmüş bir topluluğa bağlıdır. Melis'i de etkileyerek eğitim için yurt dışına giderler. Vatikan'da dinler üzerine araştırma yaparak akademik kariyer sağlarlar. Ancak çalışmaları Anadolu insanını Türk ve Müslüman kimliğinden uzaklaştırarak Hristiyan kimliğine yaklaştırmıştır. Yazar, gençlerin ait olduğu toplum, kültür ve değerlerden nasıl uzaklaştırıldığına dikkat çekmektedir. Yazar, ayrıca, gençlere sunulan çeşitli fikirlerle onların kendi inançlarına yabancılaştırılması ve farklı inançlara yönlendirilmesi üzerinde durmaktadır.

Su Perisi yurt dışına gitti. Nilgün Çakıroğlu ile birlikte Vatikan Üniversitesinde, 'Sinkretik Dinler' alanında uzmanlaşıyor. 'Kurtuluş için Hz. Muhammed'e inanmaya gerek olmadığını, Hristiyanlara ve Yahudilere de kurtulan kavimler olarak bakmak gerektiğini savunan 'Yeni İmancılar' tarikatına katılmış... 'Gerçek Türk kültürü tarih boyunca Anadolu'da yaşamış halkların kültürlerinin bir sentezidir,' demekteymiş, 'halkımızın tarihi Anadolu'nun tarihidir. Paganmısız bir zaman, sonra Hristiyan olmuşuz, sonra Müslüman...' Bu arada, Nilgün, Betül Avcı'nın asistanı olmuş. Betül Avcı, Vatikan'ın ilk 'Suora Musulmana'sı. İmam Hatip'in ardından, İngiliz dili ve Edebiyatı, ardından Vatikan'da doktora ve 'Müslüman Rahibe' payesi ile onurlandırılıyor. Nilgün'ün çektiği bir resim var, boynunda haç, gözlerinde yaş, Katolik basının 'Hoşgörü Havarisi' olarak tanımladığı Cemal Uşak'ın yedeğinde (Alatlı, 2014, s. 448-449).

3.1.5. Siyasi Açıdan Değer Aktarımı

Beş romandan oluşan *Or'da Kimse Var mı?* dizisinde Türkiye'nin kendi içindeki siyasi problemleri ele alınmıştır. Yazar özellikle Günay Rodoplu ve Mehmet Sedes üzerinden ülkücülük, devrimcilik, Alevilik, Kürt meselesi gibi düşünce yapılarına ve mensuplarının takındığı tavırlara değinmiştir. Zaman zaman Atatürkçülük, muhafazakârlık, darbeler, demokrasi gibi Türkiye Cumhuriyeti tarihinin siyasi olgu ve olaylarının irdelenmesi de söz konusudur.

Özellikle ilk dört kitap olan *Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!*, *'Nuke'Türkiye!*, *Valla, Kurda Yedirdin Beni* ve *O.K. Musti Türkiye Tamamdır*'da ülkücülük, devrimcilik, Batı Trakya Türklerinin durumu, aydın yabancılaşması, demokrasi anlayışı, Kürt meselesi, darbeler, Alevilik, siyasi parti faaliyetleri, terör

örgütleri üzerinde durulmuş ve bir sosyal portre çizilmeye çalışılmıştır. Beşinci kitap olan *Beyaz Türkler Küstüler*'de ise kendini halkın üzerinde gören ve yazarın özellikle "Beyaz Türk" olarak adlandırdığı güçlerini kaybetmek istemeyen ve bu yüzden çırpınıp duran bürokrasi, aydın kesimi ve zengin kesim üzerinden genel bir değerlendirme yapmıştır. Yazar, okura birikimli, akliselim bir akademisyen olan Günay Rodoplu'nun gözünden Türkiye'nin iç meselelerine baktırmıştır. Yakın siyasi tarih, yazarın sunumu ile sınırlı olarak yanlışları ve doğrularıyla verilmeye çalışılmıştır.

Beyaz Türkler Küstüler'de Kemalistlerin belli bir iktidar düzeni oluşturdukları ve bu düzenin ülkeyi hantallaştırdığı söylenmektedir.

Panik içinde olanlar Kemalist taraf ve eski Türk burjuvazisi, Çekirge. Beyaz Türkler, toprak ayağımızın altından kayıyor diye panikliyorlar. Türkiye'de esas taassup, esas cehalet Kemalist kesimdedir. Mevzi kaybetmiş olmakla birlikte, direnmeye devam ediyorlar. Panik içinde oldukları için de gözü kararmış bir linççilik haletiruhiyesine girmiş durumdadır (Alatlı, 2014, s. 80).

Yazar, burjuvazi olarak nitelendirdiği Kemalistlerin güç kaybetmeye başladığını, kendi idareleri ve iradeleri altındaki halkın güçlenmeye başlamasını kabullenememeleri yüzünden halka karşı daha da hırçınlaştıklarını ifade etmektedir. Yazar, Kemalist kesimin halka cahil ve taassup içinde olan insanlar gözüyle baktıklarını lakin bu anlayışları dolayısıyla gerçekte cahil ve taassup içinde olan kesimin Kemalistler olduğunu vurgulamaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Atatürk'ün farklı ideolojik kesimler tarafından kendi anlayışları bağlamında nasıl ele alındığı ortaya konmaktadır.

'Kadersiz Mustafa Kemal Paşa' diye mırıldandı, 'önce garibi ışık renkli saçları, şimşek bakışları ile canlı bir alev ettik, yeleleri alevden bir ata bindirip Zeus misali, yüce dağlar aşırıldı. Sonra sarı burjuva paşalığı ile Fatih arasında bir yerlerde bocaladı. Daha sonra bir de halife katili, mason ya da Yahudi(!) olduğu ortaya çıkınca, gündemden toptan kalktı!' (Alatlı,2013a, s. 80).

Yazar, Atatürk'ün ideolojiler uğruna tamamen kendisi olmaktan çıkarıldığını vurgulamaktadır. Onu aşırı yüceltenler ve kötöleyenlerin hiçbirinin gerçekte Atatürk'ü anlamadıkları, bilmedikleri ve onu kendi çıkarları doğrultusunda kullandıkları vurgulanmaktadır.

Mehmet Sedes *Valla, Kurda Yedirdin Beni*'de gençlik yıllarından bahsederken zaman zaman Atatürkçülük kavramını kullanmaktadır. Atatürkçülüğün belirli ideolojik bağlamlarda ele alındığı görülmektedir.

... 'bağımsız ve gerçekten demokratik bir Türkiye özleyen her Türk yurtseveri, politik ve mesleki teşkilatlarıyla işçiler, köy ve şehir emekçileri, Atatürkçü aydınlar ve Kemalist gençler' yani Faik Bey, babam, ben, hepimizdik. Bu durumda 'gerici cephe'den kastedilenin, babamın, Asya bıçkınları ve Ticaniler dediği Yukarı Mahalleliler olduğunu anlıyordum... Az önce işaret ettiğim gibi, Atatürk'ü asla ihmal etmiyor, hareketimizin her aşamasına bir biçimde dâhil ediyorduk. Nitekim Doğan Avcıoğlu'na göre, bu yol yeni kapitalist olmayan gelişme modeli, 'Atatürk'ün büyük bir sezgiyle bulduğu halkçı, devletçi ve milliyetçi kalkınma yolu'ydu, ama uygulanamamıştı, o kadar (Alatlı, 2013, s. 87-89).

Yazar, hem milliyetçilerin hem de Kemalistleri, emekçilerin kendilerine örnek aldığı kişinin Atatürk olduğunu söylüyor ve nedense bunların fikrî olarak birbirlerine karşı olduklarını da sezinletiyor.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Şafak Özden ve SHP delegeleriyle oturan Rodoplu Atatürkçülük üzerine kısa bir cümle kurar.

Pendikli avukat, işin ucunu bırakmak niyetinde değildi, 'Atatürk'ün mirası' diye başladı. Sözün nereye gideceğini biliyordu Günay,

'Ben Atatürk'ü putlaştıranlardan da değilim,' dedi (Alatlı, 2013a, s. 149).

Rodoplu, siyasi parti bağlamında Atatürk'ü kullanıp siyasi geleceklerini Atatürk'ün mirası şeklinde lanse ederek oluşturmaya çalışanlar için kısa ve net bir açıklama yapmıştır. Yazar burada sırf siyasi rant peşinde koşanların Atatürk'ü putlaştırdıklarını ve farklı düşüncedeki insanların Atatürk karşıtı gibi gösterildiğini vurgulamaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu ve Mehmet Sedes arasında katıldıkları bir cenaze töreninde şöyle bir ideolojik konuşma geçmektedir:

Epeyce bir yıldır, açılışlar ve sanat etkinlikleri gibi, cenazeler de insanların ideolojik birlikteliklerini, birbirlerine teyit, 'ötekilere' ilan gibi, fazladan bir işlev üstlenmişlerdi. Öyle ki, müteveffa ile hiçbir tanışıklığı olmayan, ama bu iç çevreyle birlikte anılmak isteyenler, davetiye gerektirmeyen bu toplantıları kaçırmamaya özen gösteriyorlardı. Tersi de söz konusuysa. Ölen tanış da olsa, 'karşı' cepheden birinin cenazesine gitmeden önce bir kez daha düşünmek gerekli olmuştu, çünkü her zaman bir foto muhabirinin hışmına uğramak, hiç de makbul olmayan birisinin yanında yakalanmak gibi bir tehlike vardı (Alatlı, 2013, s. 149).

Yazar, ülkemizde yaşanan önemli bir problemi dile getirmiştir. Yazara göre herhangi bir sanat etkinliği, açılış veya cenaze törenine katılımlar da

ideolojik bir tablo ya da birliktelik oluşturabiliyor. Özellikle bir cenaze töreninde roman kahramanlarından Günay Rodoplu tarafından dile getirildiğine göre ölen kişi tanıdık olmasa dahi sırf aynı görüşü paylaştıkları gerekçesiyle ya da belli bir ideolojik toplulukla aynı ortamda anılmak isteğiyle cenaze törenlerine katılımlar gerçekleştirilmektedir. Rodoplu bu durumu tam tersi olarak ölen kişi tanıdık olsa dahi farklı görüşte oldukları için törene katılmaktan sakınan insanların olduğunu da söylemektedir. Yazar ideolojik sınıflanmanın ülkede insanları samimiyetten uzaklaştırdığını vurgulamaktadır.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu ve Mehmet Sedes 1980 öncesi sağ-sol çatışmaları üzerine konuşmaktadırlar.

'Abdülmuttalip öldürüldüğünde yedi kişinin katiliydi. Teamüden işlenmiş yedi cinayet... Öldürdüğü çocuklardan bir ismi on dokuz yaşlarında ya vardı ya yoktu... Çocuğun ağzından ince bir kan sızmış, kayıtsız bakışları gökyüzünde. Görür görmez anlıyorsun, duadan bile medet ummamış garibim. Solcuymuş!. Bahri'nin Şişli'de küçük bir dükkânı vardı, bu dükkânı bir yıl içinde tam on sekiz defa bombaladılar- bombalayanlar da Duran Kuran'ın adamları, hani Şafak Özden'in bir arkadaşı vardı, Duran diye, o adamın... Son gelişlerinden birinde bakıyorlar, Bahri yok, چراغını dışarı çıkarıyorlar. Önce dükkânı bombalıyorlar, sonra da çırak çocuğa dönüyorlar, 'Senin patronun bizi ihbar eder öyle mi?' Herkesin gözü önünde çocuğun başına bir bidon benzini boca edip ateşe verdiler! Bundan sekiz-dokuz ay sonra da Bahri, otomobilinde öldürüldü. Mayıs 1979'da.

Lanet olası basın diyorum ya! Bahri'nin vitrinini ördürdüğü zaman gazetede küçük bir yazı çıkmıştı: 'Dükkânı on sekiz defa saldırıya uğrayan milliyetçi genç, vitrinine duvar ördürdü... Haberde Bahri'nin ismi vardı ama MHP İlçe Başkanı olduğunu yazmıyordu (Alatlı, 2013 s. 319-321).

Yazar, Türkiye Cumhuriyeti'nin belli bir döneminin trajik olaylarını anımsatmıştır. İdeolojik bağlamda sağ-sol kavgalarının insanımıza nasıl zarar verdiğini, önemsiz gerekçelerle insanımızın birbirlerinin canlarına kastettiklerini, gencecik insanların ideolojik kavgalar sebebiyle hayatlarını kaybettiklerini anlatmış ve bir dönem ideolojilerin yıkımlarını gözler önüne sermiştir. Yazar tarafından aynı vatan üzerinde yaşayan milliyetçi ve devrimcilerin kendilerinin haklı olduğunu ortaya koymak için millete ve devlete verdikleri zarar vurgulanmıştır. Kontrolden çıkan ideolojilerin terörize olmaları anlatılmıştır.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu, Mehmet'e ülkücülüğün ve devrimciliğin belli bir noktadan sonra samimiyet içermeyen bir anlayışla geliştiğini söylemektedir.

'Ben sana söyledim' dedi, 'Tasavvuf ülkücülere iyi gelmedi! Amma! Amma, sakın halkçılık taslama! Senin takım Marx'ı ne kadar iyi öğrendilerse,

lkcler de tasavvufu o kadar iyi öğrendiler. Btnlksz ve çarpıtarak. Saygısız ve hoyratça (Alatlı, 2013c, s. 89).

Alatlı, hem lkclerin hem de solcuların inanç felsefesi bağlamında savundukları anlayışları kr körüne, araştırmadan ve algılamadan benimseyip özde değil sözde yaşadıklarını anlatmaktadır. Yazar, burada, lkcler ve devrimcilerin samimiyetten uzak bir ideolojik yapıya sahip olduklarını vurgulamıştır.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Mehmet'le Rodoplu Batı Trakya zerine konuşurken Mehmet bir ara Yunan devrimcilerinden bahseder. Yunan topraklarının Yunanlılara ait olduğunu ve Osmanlı zamanını kastederek Türklerin orada işgalci olduklarını söyler.

'İyi yavrucum da Budin olsun, Gmlcine olsun, bizim değildi!'

'İnsafın kurusun, ne diyeyim! Gmlcine'nin fethi 1362'dir. Bir yerin vatan belenmesi için daha kaç asır lazım sana?' Sonra da o hayran olunası belleğinden 1897 nüfus sayımının rakamlarını sıralamıştı. O sayımda, Gmlcine sancağında 207 bin Türk'e karşı sadece 15 bin Rum, 45 bin Yahudi; 56 camiye karşı sadece 16 kilise, 21 sinagog!

'Senin İzmir'inden daha Türk't Selanik' demişti Rodoplu.

'50 bin nüfuslu Üsküp'n 40 bini Türk't!' (Alatlı, 2013, s. 127).

Bir devrimci olarak Mehmet Sedes halkçılık anlayışıyla Batı Trakya'nın Yunanlara ait olduğunu söylemektedir. Lakin Rodoplu tarih bilgisiyle Mehmet'in düşüncesini çürütmektedir. Bunu yaparken de onun kendi tarihine dair hiçbir Şey bilmediğini, yaptığı yorum ve ortaya koyduğu düşüncelerin bir geçerliliğinin olmadığını ortaya koyar. Rodoplu Batı Trakya topraklarının fetih zamanını hatırlatarak o toprakların ziyadesiyle Türk toprağı haline geldiğini anlatır. Yazar, devrimcilerin toprak bütünlüğü üzerine anlayışlarını Rodoplu ve Mehmet'in ağzıyla, aynı zamanda sayısal değerlerle ortaya koymuştur.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Rodoplu tahmini yetmişli yıllarda yaşanmış bir olayı anlatmaktadır. Devrimcilerin bu milletin büyük bir değeri olan Itri'yi gericilik olarak gördüklerini ve Itri dinleyen insanlara da gerici gözüyle bakıldığını anlatır.

Ne ki, orada bir kısıkaç daha var, 'gelişmiş' müzik dediğin çok sesli olacak. oksesliliğe karşı çıktın mı, yine oldun gerici! Say artık! 70 miydi, 71 miydi, hatırlamıyorum, Ankara Devlet Konser Salonunda bir Itri gecesi düzenlenecek.

Suna Kan kalktı, ‘Devrimcilere karşı çıkılıyor, Atatürk ilkelerine ters düşülüyor’ diye bir demeç bastırıp, bir de üstelik konser gerçekleşirse’ devlet sanatçılığından istifa’ tehdidini savurmadı mı! (Alatlı, 2013c, s. 301-302).

Yazar, ideolojik saplantı içindeki bazı insanların çağdaş olmak amacıyla kendi kültürüne ait bir sanatın Atatürk ilkelerine aykırı olduğu gerekçesiyle gericilik olarak nitelendirilmesini ortaya koymaktadır. Rodoplu, çokseslilik dediği Batı müziğini seslendirmenin ya da dinlemenin çağdaşlık olduğuna inanan insanların tavırlarını dile getirmiştir. Yazar, birileri tarafından, Doğu’ya ait olanın gericilikle yaftalandığını; Batı’ya ait olanın ise çağdaşlık olarak görüldüğünü vurgulamaktadır. Yabancılaşmanın ideolojik olarak sanata yansımaları anlatmaktadır.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır’da Günay Rodoplu, Mehmet’e ideolojik bağlamda yanlı davrandığını söyleyerek onu eleştirmektedir.

‘Bak, ne zaman Ülkücülere ilişkin bir şey söylesem, bakışlarını kaçırıyorsun. Tıpkı, aydınları eleştirdiğim zaman yaptığın gibi yapıyorsun! Öyle şartlanmışsın ki birisinin yanlışlarını hoş görmeye, ötekini yanlışlarını abartmaya!’ (Alatlı, 2013c, s. 73).

Burada Mehmet üzerinden toplumdaki ideolojik radikalleşme ortaya konulmuştur. Mehmet Sedes, bir devrimci olarak ülkücülerle ilgili onların hep yanlış yaptıkları doğrultusunda ifadeler duymak istemektedir. Aynı tavrı Rodoplu’dan aktarıldığına göre aydınlar yaptıkları yanlışlar dolayısıyla eleştirilirken de aydınların lehine sergilemektedir. Yazar, herhangi bir ideolojik kesimin genel anlamda objektifliğini koruyamadığını vurgulamıştır.

‘Nuke’ Türkiye!’de İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi dekanı Mustafa Dülger Prof. Pavloviç’e adı geçen fakülte öğrencilerine yönelik bir anket çalışması yapıldığından bahseder. Anket çalışmasında öğrencilere farklı yazarlara ait öz Türkçe ve Osmanlıca versiyonu olan paragraflar verilmiş, öğrencilerden bu paragrafların yazarlarının yaşam tarzı ve siyasi çizgilerinin ne olabileceğine dair görüş bildirmeleri istenmiştir. Ortaya çıkan sonuçta öğrenciler, paragrafın içeriğini anlamadan kelimelerin eski ya da yeni yani Osmanlıca ya da öz Türkçe olup olmamasına göre fikir beyan etmişlerdir.

Şimdi, bulduğumuz şu: Cinsiyetleri ve siyasi tercihleri ne olursa olsun, öğrenciler kahir ekseriyetle, yeni Türkçeyi çağdaş, eski Türkçeyi geleneksel zihniyetin tezahürü olarak görüyorlardı. Aynı şekilde, cinsiyetleri ve siyasi tercihleri ne olursa olsun hemen hepsi, kelime tercihinin bakarak, yazarın, kadın-erkek ilişkileri, din, milliyetçilik, evrensellik gibi paragraflarda yer almayan konularda bile ne düşündüğünü anlayacakları kanısındaydılar.’

‘Bunu anlamaya başlamıştım’ dedi David, ‘Demek ki, ister yeni, ister eski Türkçe olsun, kelimeler bir taraftan anlamlarını kaybederken öte yandan yeni siyasi mesajlar yüklenmeye başlıyorlar...’Anlıyorum’ dedi David, yüksek sesle düşünür gibi, ‘Yazarın kelime seçimi, okuruna fazladan bir sosyo-politik mesaj veriyorsa, metnin içeriğinin marjinalleşmesi kaçınılmaz olur. Okur, söylenen hatta söylenmeyeni kendi inancı doğrultusunda yorumlar; yani iletişim imkânsızlaşır. Rasyonel eleştiri ortadan kalkar (Alatlı, 2012, s. 222-223).

Öğrencilerin metinlerde kullanılan kelimeleri eski ya da yeni oluşlarına göre değerlendirip o kelimeleri kullanan yazarların sosyal, inanç, siyasi yönleri ile kadın-erkek ilişkileri hakkında doğrudan bir değerlendirme yaptıkları gözlenmiştir. Öğrenciler önyargıyla hareket edip görüş bildirdikleri kişiyle ilgili kendilerine verilen metin dışında hiçbir araştırma ya da çalışma yapmamışlardır. Yeni Türkçe kelimeleri kullanan yazarlar çağdaş, eski Türkçe kelimeleri kullananlar ise geleneksel ve çağdaş olmayan olarak nitelendirilmiştir. Yazar, özellikle üniversite öğrencileri üzerinden örnekleme yaparken eğitimli olarak görülen kişilerin bile inançları doğrultusunda çok rahat önyargılı davranabildiklerini göstermek istemiştir.

*Nuke’ Türkiye!’*de Prof. Pavloviç kendince bir araştırma yapar. Dönemin çok okunan gazetelerinden köşe yazıları toplar ve bu yazılarda atıfta bulunulan isimlere göre sevilen ve sevilmeyen yazarlara ulaşır. Amacını, Türk entelijensiyasının kimliğini saptamak için şöyle belirtir.

Pavloviç basının iç-çevresinin sol ve sağ diye ikiye ayrıldığını saptadığını söyledi. Birbirlerini ‘kollayan’ sol iç-çevre yazarları listesindeki isimler, Yalçın Doğan, Yalçın Pekşen, İlhan Selçuk, Haldun Taner, Burhan Felek, Nezihe Araz, Uğur Mumcu, Teoman Erel, Hasan Pulur, Mehmed Kemal, Ali Sirmen, Nadir Nadi, İlhami Soysal, Mehmet Barlas’tı.

‘Sağ’ iç-çevre daha kısıtlı olmalıydı; David, sadece Ceyhan Altınyelek, Servet ve Ahmet Kabaklı’nın isimlerini tespit edebilmişti.

...

‘Sevilmeyenler’ listesinin başını İlhan Evliyagil çekiyor, Avni Akyol, Mehmet Özgüneş, Yahya Kemal, Ebubekir Hazım Tepeyran izliyordu.

...

‘Bu listelerle neyi amaçlıyorsunuz?’

‘Oh, well!’ diye başladı David, ‘Size söylediğim gibi başlangıç amacım, Türkiye gündemini saptamaktı. Tabii, sütun yazarlarının önerdiği gündemi. Fakat sonra, Mehmet Bey, bu kadar çok sayıda isme rastlayınca, Türk entelijensiyasının kimliğini saptadığının farkına vardım (Alatlı, 2012 s. 235-236-237).

Yazar, yabancı bir profesörün ülkemize gelip aydın olarak adlandırılan yazarları ideolojik kimliklerini saptamaya çalıştığına vurgu yapmaktadır. Pavloviç'in elindeki liste yazara göre ideolojik bir değerlendirme listesidir. Bu bağlamda sevilen veya sevilmeyen yazar isimleri nesnel bir değerlendirme değil yazarın temsil ettiği ya da temsil ettiği varsayılan ideoloji bağlamında değerlendirilmiş olmasıdır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Mehmet Sedes, mensubu olduğu sosyalist devrimci hareketin zamanla nasıl sadist bir ruh edindiğine değinmektedir.

Gruplar arası iktidar savaşı ile başlayan ölümcül sarmalının orijininin 1971'in Ocak ayındaki ilk banka soygunu olduğu kanısındayım. Soygunu Deniz Gezmiş grubu gerçekleştirdi, basın üzerine düşeni yaptı ve manşetten verdi... Küpelinin başkanlığında sağ-solu bombalamayı üstlenmiş ekip, okul bahçesine attığı bombayla küçük bir kız çocuğunun kolunun kopmasına neden oldu... Tüm mekanik kölelerimiz, yani bize sunulan endüstriyel ürünler gibi, silahlar da bize bir oyun oynuyor, bizi çarpıtıyor, olmayan güçler vehmetmemize neden oluyordu... Ve silah, okul bahçesinde oynayan güneş damlası kız çocuğunu kolundan ediyordu; tıpkı, Kadillak marka limuzinin emekçileri ruh ve beden sağlığından ettiği gibi... Mega Machine, tıpkı şeytan gibi insanların zaafalarını sömürüyor, insanları kandırıyor, sonra da yok ediyordu. Bu bağlamda, silahların büyüğü şeytani bir büyüydü. Ve silahları da bu büyü dolduruyor, şeytan, tıpkı Mega Machine gibi yok ediyordu... Mutlak başarı ihtiyacı sadizmle sonuçlanır. Çevreyi, aileni, çocuğunu gözün görmeyecek, onlara verdiği zararı ya düşünmeyecek ya da kendini senin idealinin yanında bu zararın bir hiç olduğuna inandıracaksın. Böyle bir inanç, kişinin idealini putlaştırmasını gerektirir (Alatlı, 2013, s. 141-142-143-144).

Mehmet Sedes, aralarında Deniz Gezmiş'in de olduğu bazı devrimci grupların sahip oldukları ideolojiyi ve bu doğrultuda tutum ve davranışlarını haklı göstermek için banka soygunu dâhil aralarında yaşamını yitiren çocukların da olduğu bombalı eylemlerini anlatmaktadır. Sedes, bir devrimci olarak, yapılanın ideolojiyi putlandırmaktan başka bir şey olmadığını söyler. Özellikle ellerine aldıkları silahları savunmasız insanlara karşı kullanmalarını Rodoplu'nun "Büyük Makine" olarak adlandırdığı sisteme hizmet etmekten başka bir şey olmadığını düşünmektedir. Bu eylemleri sonucunda devrimcilerin ruhları gibi beden sağlıklarının da yittiğini anlatır. Yazar, ideolojilerin insana zarar vermeye başladığı andan itibaren putlaştığını ve ölümcül olduğunu vurgulamaktadır. Herhangi bir ideolojik yapının kendisini haklı göstermek uğruna bir insana zarar vermeye hakkının olmadığına değinmektedir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni ‘de Mehmet, devrimci arkadaşları olan Sakine ve Metin’in devrimci kimliklerinin birbirlerine zıt olduğundan bahseder. Mehmet, Sakine ve Metin birbirinden çok farklı düşünen devrimcilerdir.

Sakine, sessiz kalmayı kendine yediremezmiş gibi konuştu.

‘Sovyetler’in emperyalizm ve gerici güçler karşısında kendini güvenceye alması hakkıdır’ dedi.

Metin Abi’nin alnındaki damarın atmaya başladığını gördüm.

‘Hiçbir sosyalist ülke ve güç başka ülkelerdeki sosyalizmin tehlikeye düşmesi karşısında tavırsız kalmamalıdır.’

Burada dursa, söyledikleri soyut bir hüküm olarak kalabilirdi belki ama durmadı.

‘Son tahlilde Kürdistan’da ya da Taksim’de faşist Türk tankları yerine Sovyet tankları görmeyi yeğlemez misin?’

Metin Abi’nin sarardığını ikimiz de görüyorduk. Sakine ısrar ediyordu,

‘Yeğlemez misin?’

‘Tank yok’ dedi Metin, ‘Tank yok’ Ani bir kararla yerinden kalktı.

...

Rus tanklarının Türk tanklarına tercih edilebileceği koşulları ussal düzlemde kurabiliyordum ama ne yazık ki bu insanın yüreğimde karşılığı yoktu. Ay yıldızın yerine orak çekiç koyamıyordum (Alatlı, 2013, s.129-130).

Sakine, Mehmet Sedes’in belli bir zaman diliminde gönül verdiği, Metin ise Mehmet’in belli bir zaman evinde kaldığı devrimci bir karakterlerdir. Mehmet’e göre Sakine, sosyalizm uğruna ülkesinin başka ülkeler tarafından işgal edilmesini doğal görece kadar ideolojisini putlaştırmış biridir. Metin olaylara daha yumuşak yaklaşabilen ve bu anlamda Sakine’ye kesinlikle katılmayan bir karakterdir. Son tahlilde Mehmet Sakine’nin bu düşüncesine tamamen karşı olup kendi ülkesi sınırları içerisinde ay yıldızın dışında başka bir şey görmek istemediğini dile getirir. Yazar, ideolojinin milleti ve devleti de kapsayacak şekilde ne kadar tehlikeli bir boyut kazanacağını göstermek istemiştir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni ‘de Mehmet, kendinin, eşi Yasemin’in ve diğer devrimci arkadaşlarının devrimcilik üzerine ciddi bir değişim kararı aldıklarından bahseder ve bu değişimi “İkinci Kurtuluş Savaşı” olarak adlandırmıştır.

Örneğin, Yasemin başörtüsüne karşı çıkarken, ikili anlaşmaları yeren nutuklar atabiliyor, diğer bir arkadaş da ciddi ciddi Brecht sahneye koyuyordu. Tiyatrocusu ile sinemacısı müzisyeni, şairi, romancısı ile topyekûn bir değişim savaşı içinde gibiydik. Böyle bakıldığında, “İkinci Kurtuluş Savaşı veriyoruz” iddiası abartılı ama anlaşılabilir bir iddia değildir (Alatlı, 2013b, s. 124).

Yazar Mehmet üzerinden devrimcilerin kendi ülkelerinde yine kendi ülkelerine karşı verecekleri savaşı ikinci bir Kurtuluş Savaşı olarak adlandırdıklarını söylemektedir. Mehmet bu durumu abartılı bulsa da anlaşılabilir olarak da eklemektedir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni 'de Rodoplu, Şiran'ın yanında çalışan Binali adlı Doğulu bir roman kişisiyle konuşurken sosyalizmden ve 68 kuşağından bahseder.

Dağınık, hamis, kolaycı ve kötüyüz. Gözümüz hep ufuklarda, hep dağların arkasında. Önümüze bakmıyor, çukurları, taşları görmüyoruz. Sürgit yeni sistemler kurgulamak peşindeyiz, elimizdeki sistemi niye işletemediğimize bakmıyoruz... Sosyalizm diye ölüyor, öldürüyoruz... Kolumuzun altında, Camus'un 'Yabancı'sı, Kafka'nın 'Dava'sı, entelektüelliğimizle milleti terörize ettik. Bakma seni akıllı bir karış havada, sorumsuz bir kuşaktır 68 kuşağı (Alatlı, 2013b, s. 354-355).

Rodoplu, burada, "68 Kuşağı" ve sosyalizm üzerine şiddet uygulamalarını, sorumsuzca davranmalarını ve sahte entelektüelliklerini dile getirmektedir. Millete dair bir şey düşünülemediğinden bahseder. Amaçların hep ufukların ötesinde olduğundan dolayısıyla yanı başlarındaki gelişmeleri çözümleyemediklerinden bahseder. Yazar, görünürde bir amaç bir ideal taşımış gibi görünen bu kuşağın şiddet uygulamaktan, boş entelektüellik görüntüsü sergilemekten başka bir şey yapamadıklarına vurgu yapmaktadır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni 'de Çetin Altan'ın solcu olmayanlara karşı bakışı, kendilerini solcu olarak görenlerin dine ve Osmanlıya bakışı verilmiştir.

'Çetin Altan'ın, 'Solcu olmayan insan değildir' yazısını okuduğumda on altı yaşındaydım. Kahvede çay içiyordum.'

Yeni bir 'insan görüşü', yeni bir yaşam haritasının, yeni bir dinin müjdeleyicisidir. Ancak, 'din' fizikötesi telmihlerinden dolayı yakışsız bir kelimedir, bu nedenle olacak, 'dünya görüşünün ahirzaman peygamberleri'ydiler. Doğruları, 'mutlak', mutlak 'doğru'larını korumakta, müritleri engizisyon papazları kadar titizdiler.

...

Edebiyatından müziğe kadar militarizmin simgesi Osmanlı'ya ait her şey, utanç verici bir geçmişin sembelleri olarak algılandı (Alatlı, 2013, s. 368).

Yazar, bir aydın olarak Çetin Altan'ın, kendini solcu olarak görmeyen insanlara hakarete varan nitelemesine vurgu yapılmıştır. Yazar, aydın dahi olsa kendi düşündükleri ve savundukları dışında doğru kabul etmeyen insanların insana bakışını vermiştir. Romanda Osmanlının, bu tip insanlar tarafından tamamen utanç verici olarak görülmesi de ayrıca bir yüz kızartıcı durum olarak anlatılmıştır. Yazar, Çetin Altan gibi isimlerin adeta yaşadıkları çağın peygamberiymiş edasıyla söyledikleri her sözü dine benzer ama din olmayan bir dünya görüşü olarak algılanması gerektiğini düşündüklerine vurgu yapmaktadır. Çünkü yazara göre bu tip insanlar için “din” kelimesi fizikötesi bir anlam içerdiğinden onu kabullenmezler ve yerine “dünya görüşü” ifadesini kullanırlar.

Valla, Kurda Yedirdin Beni 'de Türk solcuların kendi kültürleri ile değil de Batı kültürü doğrultusunda yaşamaya çalıştıkları anlatılmaktadır.

Şimdiki Türk solcular bence Türkmen'in değil, Batı'nın değer yargılarıyla yaşıyor. İki yüz yıldır Batı, Batı... Bunun bir toplumu bir adım fazla geliştireceğine inanmıyorum. Bir halk, dış kültürlerle bağlanarak, onlara özenerek kişilik bulamaz. Bu tahlil Türkleri küçük düşürmek için değil, tam tersine, kendi köklerine dayanarak şovenistçe olmasa da fazla menfaatçi olmasa da sahip çıkmalarını istemektir (Alatlı, 2013b, s. 451).

Rodoplu, genelleme yaparak Türkiye'deki solcuların kendi kimlik ve kültürlerini nedense kabullenemediklerinden yakınmaktadır. Bu sebeple onların gerçekçi bir kişilik oluşturamadıklarını söylemektedir. Aynı zamanda yaptığı bu tahlilin onların kendi özüne dönmeleri için bir çağrı olduğunu dile getirir. Yazar, Türk solunun her zaman, yer ve durumda sürekli Batı'yı örnek almalarının kendilerini içinden çıktıkları topluma da o derece yabancılaşmalarına neden olduğuna vurgu yapmaktadır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni 'de Rodoplu ile Mehmet Sedes'in tanışma sürecinde aralarında Cemil Meriç'in bir kitabında geçen bir bölümle ilgili ideoloji bağlamı bir konuşma geçmektedir. Mehmet Sedes elinde Rodoplu'ya ait Cemil Meriç'in bir kitabını tutmaktadır. Sedes kitabın üzerinde Ötüken yayınevinin adını görünce sol karşıtı olduğunu anlamıştır. Zaten Cemil Meriç ismini de duymamıştır. Kitaba önyargıyla yaklaşan Sedes sayfaları hızla çevirirken Meriç'in yobaz ve izm'lerle ilgili yazdıklarına rastlar. Yazarın ne demek istediğini

anlamayan Sedes ve yanında bulunan Şiran'ın adamı Binali kendilerince yazarı kötülemektedirler. Rodoplu ise onların bu cahilliklerini görüp gerekli karşılığı vermiştir.

Bu arada elimdeki üç tuğlu kitabın - Ötüken'in amblemi 'üç tuğ'du- sayfalarını çeviriyordum. İtiraf etmeliyim ki okumuyor, sadece göz gezdiriyordum. Ta ki yirmi iki ve yirmi üçüncü sayfalara gelinceye kadar: Yobazlık ve izm'ler.

'Yobazlık, Şark'ın nefis müdafaası. Yobaz, samimiyet, yobaz kendini bir nass'a hapseden idrak; bir nass'a yani sonsuza. Yobaza düşmanlık, tarihe düşmanlık. Yobaz biziz, en güzel taraflarımızla biz.'

Sonra da yirmi üçüncü sayfa,

'İzm'ler, idrakimize giydirilen deli gömlekleri. İtibarları menşe'lerinden geliyor. Hepsi de Avrupalı.'

Birkaç kere okudum Rodoplu'ya baktım... bir gerici gördüm. Kendimi kandırılmış hissettim, canını yakmak istedim, yüksek sesle Binali'ye okudum.

'Dinle bak, 'İzm'ler, idrakimize giydirilmiş deli gömlekleri. İtibarları menşe'lerinden geliyor; hepsi de Avrupalı.'

Binali de gereğini yaptı, kih, kih, kih diye güldü.

'Marx da deli Lenin de!'

'Bilimsel sosyalizm, deli gömleği!' Bu bendim.

Binali, kafadan kontak işareti yaptı.

'İdealistler böyledir, abi.'

Rodoplu öyle durmuş bakıyordu. Yüzündeki acıyı, o derin, transandantal dediğim acıyı neden sonra fark ettim...

'Yazarı tanıyorsunuz bile!' diye fısıldadı. Elini uzattı.

'Ver kitabımı!' Sesinin ani değişimi şaşırtıcıydı,

'Sayfaları seyretmeye sondan başlasaydınız, bir cümle daha görecektiniz' diye sürdürdü, 'Kime yazıyorsun bu mektubu? Elinde hiçbir adres yok. Domuzlar kitaplarla beslenmez.' Elleri titriyordu (Alatlı, 2013, s. 187-188).

Romanda Cemil Meriç ile ilgili verilen bölümde Meriç "yobaz" kelimesiyle doğuyu doğu kültürünü hatta Türklerin, Müslümanların kendi kültürlerine bağlı kalıp kendilerine yabancılaşmamalarını kastetmiştir. Mehmet ve Binali oradaki yobaz ifadesini kendi ideolojileri bağlamında gerici olarak algılamakta ve Meriç'in asıl kastettiğini çözememektedirler. Üstelik hem Meriç'i hem de Rodoplu'yu anormal bulmaktadırlar. Meriç'in de ifade ettiği gibi kitaplarla beslenemeyen bazı insanların cahilce etrafındakilere saldırdıklarına da romanda değinilmiştir. Yazar, Rodoplu ve Meriç'i bir görmekte ve "yobaz" kelimesiyle aslında yabancılaşmayı reddeden insanımızı işaret etmektedir.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu kendi ifadesiyle “öz uzman aydınlar” dediği İttihat ve Terakki geleneğinden gelen baskıcı aydın tiplemesinden şöyle bahsetmektedir.

Bak, her toplumsal sınıf, kendi gelişmesine en elverişli koşulları yaratmakla görevlendirdiği kendi ‘öz uzman aydınlar’ını yaratır. Ben diyorum ki senin ‘bağımsız ve özerk’ bellediğin bu iç-çevre, İttihat ve Terakki’den bu yana, egemen sınıfların toplumsal, ekonomik, siyasal ve kültürel alanda yarattıkları aydın katmanlarından birisidir!.. Bugünün iç çevresi, deyiş yerindeyse, İttihat Terakki cuntasının aydın kategorisidir!.. Babıâli’nin ileri gelenlerinin hep bir ucundan ‘İttihat Terakki’ye bulaşmış ailelerden geldiklerini görürsün.

Benim işaret etmeye çalıştığım, ‘Türkleri uygarlaştırma misyonu’nun bu ülkeye dayattığı ‘otoriteci ahlak’ sisteminin Büyük Yalan’ı doğurmada en büyük etken olmuş olması. Türkiye’nin kurtuluşunun ancak Halkın Büyük Yalan’ yüzümüze vurmasıyla –yani, açık toplumla!- mümkün olabileceğine inanıyorum (Alatlı, 2013, s. 57).

Rodoplu, bir aydın çevresinden bahseder ki bu çevre İttihat ve Terakki’den bu yana içinde buldukları toplumu kendi anlayış ve inandıkları doğrultusunda yönlendirme çabası içindedirler. Bu aydınlar “öz uzman aydın” olarak adlandırılmakta ve siyaset, ekonomi ve kültürel alanda egemen olmuşlardır. Halkı uygarlaştırma gerekçesiyle sosyolojik bir baskıyla idare etmek isterler. Rodoplu bu aydınlardan kurtulmanın yolunun ise yine kendisinin adlandırdığı Büyük Yalan’ın halk tarafından bu aydınların yüzüne vurulmasıdır. Rodoplu bunu açık toplum olma şeklinde ifade etmektedir. Büyük Yalan dediği ise aydınlarıyla ve daha farklı katmanlarıyla oluşan sistemdir.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de bir imza gününe katılan Rodoplu ve Mehmet Sedes düzenin öz uzman aydınları ve ayrıca imza gününe katılan ve Rodoplu tarafından bir öz uzman aydın olarak nitelenen Hıfzı Veldet Velidedeoğlu üzerine konuşmaktadırlar.

Rodoplu’nun beni en çok etkileyen tespitlerinden birisi, Türkiye’nin gündemini saptayan bu insanların, ülkede yaşanan kaosu düzenin öz uzman aydınları olarak bizzat kendilerinin dayattığı görecelikçi, relativistik ahlak sisteminden kaynaklanan bir ‘ahlak kaosu’ olduğunun farkında değilmiş gibi yapıyor olmalarıydı...

Bir Velidedeoğlu, son tahlilde bütünüyle anti-demokratik bir darbe olan 27 Mayıs’ı aydın kategorisine dâhil olduğu egemen toplumsal grubun çıkarı için aklamaktan, yasal olmayan bir hareketi kılıfına uydurmaktan kaçınmamış, idamlarla sonuçlanan bir oluşumdaki rolünü sahiplenmemiş, gencecik bir DDKD lideri kadar olsun özeleştirme yapma gereği duymamıştı (Alatlı, 2013, s. 11-12).

Yazar, öz uzman aydınların, toplumu yöneten egemen kesimin çıkarları doğrultusunda, hukuk ve adaletle bağdaşmayan bir durumu egemen kesimin lehine yorumlayabildiklerini ve anti-demokratik bir tutum içerisine

girebildiklerini vurgulamaktadır. Yazara göre toplum üzerinde baskı kuranlar kendi çıkarları tehlikeye girdiğinde yine kendi oluşturdıkları düzenin yetiştirdiği aydınları devreye sokarlar ve toplumun yönlendirilmesini sağlarlar. Yazar bu mesajı verirken 27 Mayıs'ta yapılan darbeyi hukuka aykırı olarak savunan Hıfzı Veldet Velidedeoğlu'nu dönemin öz aydını olarak örnek vermiştir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni 'de Mehmet Sedes hem gençlik zamanındaki hem de olayı anlattığı zamandaki bakış açısıyla 1960 siyasi olaylarını değerlendirmektedir. Bu bağlamda 27 Mayıs onun zihnî süzgecinden aktarılmaktadır.

Diyebilirim ki Türk insanının geçmişini kaydettiği boş sayfalar gibi gördüğüm tarihine olan güvenimi kaybetmemin nedeni de 27 Mayıs'tır... 27 Mayıs'ın ayrıca benim evi terk etmeme ve dolayısıyla sosyalist serüvenime neden olduğu da söylenebilir... Babam, pek memnundu. İhtilali bizzat kendi gerçekleştirmişçesine mağrur, gülümsüyordu... Babamınkinin aristokratik bir özdeşleşme olduğunu yıllar sonra anladım... Günay'ın 'en az 150 yıldır bürokrasiyi, hariciyeyi, edebiyatı, sanatı, basını, dolayısıyla siyaseti, dolayısıyla Türkiye'nin gündemini yönlendiren, ordu destekli 'Batıcı' aristokrasi' dediği sınıfın üyesi olduğunu doğrular bir özdeşleşmeydi... Babam gerçekten de Türkiye'de kanunlarla vazedilmeyen, üyeleri ve yöntemleri kimse tarafından bilinmeyen 'gizli' devletin memuruymuş ve Demokrat Parti iktidarını her zaman 'yerlilerin' ezilmesi gerekli başkaldırısı olarak gördü...

'Demokrasinin ilk şartı millet iradesine saygı değil midir?'... 'Vay küçük bey vay! Dedi babam tıslar gibi.

'Şimdi de kuyrukları mı müdafaa ediyorsunuz?'

... Gençlik, 27 Mayıs üzerinde hak sahibi sayılıyordu, ihtilali 'hürriyet, hürriyet' diye Demokrat Parti iktidarına direnerek başlatmış, ordu tamamlamıştı.' (Alatlı, 2013, s. 53-54-56).

Mehmet Sedes'in ağzından onun yıllar önce şahit olduğu 27 Mayıs Darbesi'nin küçük bir anatomisi çizilmiştir. Darbeyi yapanların ve sokakta destekleyenlerin durumu kısaca ifade edilmektedir. Yazara göre darbe, millet iradesini hiçe sayan bir orta sınıf ile darbeyi gerçekleştiren bir egemen sınıf tarafından gerçekleştirilmiştir. Yazar, anti-demokratik bir şekilde gençlerin alet edildiği bir "hürriyet" eylemine dönüştürülen ve askeri darbeyle sonuçlanan bir olaylar zincirini değerlendirmiştir. Mehmet'in ağzından, kendisini aristokrat olarak gören bir kesim tarafından, milletin seçimini hiçe sayıp kendi kontrolünde bir iktidar sistemi oluşturulmaya çalışıldığı aktarılmıştır.

'*Nuke*' Türkiye'de Prof. Pavloviç ile İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi öğretim üyesi Prof. Emin Çertek arasında 12 Eylül Askeri Darbesi

üzerine bir konuşma geçmektedir. Prof. Çertek izlenimlerini ve gördüklerini anlatır.

'12 Eylül yönetimi, Türkiye'ye iki büyük tırpan vurdu' dedi, 'Birincisi adalete, ikincisi üniversiteye! Konsey'in astığı astık, kestiği kestikti.' (Alatlı, 2012, s. 114).

Yazar, Prof. Çertek'in ağzından 12 Eylül yönetiminin darbeden sonraki uygulamaları aktarılmış ve adaletin yanı sıra üniversitelerin de büyük darbe gördüğü aktarılmıştır. Yazar, 27 Mayıs sonrasında olduğu gibi 12 Eylül sonrasında da Türkiye'nin büyük bir yıkım içinde olduğunu vurgulamaktadır.

'Nuke' Türkiye'de Prof. Pavloviç Türkiye'de bulunacağı süre içerisinde oluşturduğu ve Günay Rodoplu'ya da verdiği bir gözlemler listesi vardır. Bu liste, içinde Türklerin de bulunduğu Doğu insanı hakkında Batılı kaynaklardan edinilmiş bir gözlem listedir.

'Kesinlik Doğu kafası için nefret edilecek bir şeydir.' Sir Alfred Lyall... Sir Charles Eliot'un Avrupa'daki Türkiye adlı kitabında belirttiği gibi... Son dil devrimine kadar Türkçede 'ilginç' kelimesinin karşılığı yoktu. Bunun nedeni de Ortaçağ Türkü'nün çevresine ilgi duymayan bir kafasının olmasıydı, Türk olayları kabullenir, anlar, fakat Batılı anlamda ilgi duymazdı. Dolayısıyla, Türkler sakin oldukları, sorun çıkarmadıkları sürece Konstantinapol'da yaşayan Batılı devletlerin vatandaşlarının iç işlerine ve ticaretini nasıl yürüttüklerine aldırmadılar.' Sir Hanry Luke, Eski ve Yeni Türkiye, 1955.

...Doğu kafası ise ülkenin pitoresk görüntüleri gibi en yüksek noktada simetri duygusundan yoksundur. Düşünce sistemi düzensiz ve dağınıktır... Lord Evelyn Baring Cromen...

'Türk'e uyacak rejim yoktur... Eşitsizliğe kızdığına inanır ama karşı çıktığı eşitsizlik, kendisine fazladan çıkar sağlamayan eşitsizliktir. Türk sadece kendisine yapılan haksızlıkları düzelterek bir hükümet değil, ona herkese verdiğiinden daha çok bir şeyler verecek hükümet ister.' Philip Glazebrook, 1977.

... 'Doğulunun kafasında kanun kavramı yoktur.' Macdonald

... 'Muhammedilerin Kuran'ı anlaşılmasız, hazmedilemez, başı sonu belirsiz, uzun, nefes aldırmayan, can sıkıcı, çok katı, düzensiz, çekilmez, aptalca kaleme alınmış bir kitaptır.' Thomas Carlyle (Alatlı, 2012, s. 54-55).

Yazar, Pavloviç üzerinden Batı'nın, Müslüman Doğu toplumu ve Türkler hakkında sosyal gibi görünen lakin siyasi düşüncelerini ortaya koymuştur. Batı'ya göre Müslüman Doğu insanı ve Türkler düşünemezler, ticaret yapamazlar, eşitliğe inanmazlar, çıkarlarına düşkünlüdürler, tekdüze hayatları ve dikkate alınmayacak bir dinleri vardır. Yazar, burada Batı'nın gerçekte kendi pozitivist, sömürücü ve çıkarıcı yapısını ortaya koymak istemiş ve okura, fırsat bulduklarında Doğu insanı üzerinde neler yapabileceklerini, kendilerince Doğu insanını nasıl terbiye yoluna gideceklerini, onları nasıl değiştirebileceklerini –bu elbette Batı için olumlu Doğu

için olumsuz ve yıkıcı bir durumdur- Doğu insanının inançlarını ve kültürel yapısını nasıl yok edeceklerini göstermeye çalışmıştır. Pavloviç elde ettiği bu bilgiler doğrultusunda Türkleri değerlendirmeye çalışmaktadır. Lakin Rodoplu'ya göre bu, Batı'nın gözüyle bir değerlendirmedir ve onları yanılıttacaktır.

'Nuke' Türkiye'de Prof. Pavloviç akademisyenler ve öğrenciler üzerine çıkarımlarda bulunmaktadır.

12 Eylül'den önce, polis kuvvetlerinin 'solcu' ve 'sağcı' olmak üzere ikiye ayrıldığını duymuştum. Anlaşılan, akademisyenler de bölünmüşler. Akademik hürriyet ideoloji yaymak hürriyeti olmuş. Gördüğüm kadarıyla, akademik yetersizlik de bu kavgada muğlaklaşıyor... Nereden gelip nereye gittikleri hususunda mutabakata varsalar, kendilerini istikrarlı bir biçimde doğurabilecekler! Ama yapamıyorlar çünkü bence nasıl bir toplum olmak istediklerine karar vermiş değiller (Alatlı, 2012, s. 137).

Toplum üzerinde sosyolojik ve siyasi araştırmalar yapan Pavloviç 12 Eylül üzerinden özellikle akademisyenler ve eğitim verdikleri öğrenciler hakkında siyasi çıkarımlarda bulunmuştur. Akademisyenlerin görevlerini icra etmek yerine ideolojik tavırlar sergilediklerini ve bu tavırlardan olumlu ya da olumsuz etkilenenlerin öğrenciler olduklarını söylemektedir. Üniversitelerde akademik ilerlemenin bu yüzden durağanlaştığından ve özellikle sağ-sol zihniyetinin birçok yerde kayırmacılığı da beraberinde getirdiğini, bunun da insanlar arasında nefrete dönüştüğünü anlatmaktadır. Yazar burada okura söylemek istediklerini Pavloviç'i konuşturarak yapmıştır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Mehmet Sedes Sakine ve Metinden bahsederken "millî mesele" dediği "Kürt meselesi" ne değinir. Devrimcilerin Kürt meselesine farklı yaklaşıtlarını ifade eder.

'Millî mesele' dediğim, daha sonraları "Güneydoğu Anadolu Sorunu" tanımı ile bir kez daha muğlaklaştırılan Kürt meselesidir.

Metin Abi, Kürt halkına karşı ırkçı-milliyetçi, şoven burjuva ideolojisinin uygulandığını kabul etmekle birlikte, karşı mücadelenin Kürt ve Türk sosyalistleri tarafından omuz omuza verilmesi gereğini savunuyor...

Sakine, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının ön şartsız savunulması gerektiğinde ısrarlı ve dürüsttü:

'Her halkın ayrı devlet kurma hakkı vardır. Kürt halkının özgür iradesi ayrılma yönünde ise buna saygılı olmak zorundayız.' (Alatlı, 2013, s. 128-129).

Mehmet Sedes millî mesele dediği Kürt meselesini devrimci arkadaşları Metin ve Sakine gözüyle aktarmıştır. Metin aynı ülke içerisinde olan halkın bir sorunuyla yani Kürt meselesiyle ilgili halkçılık üzerinden giderek devrimci politikayla mücadele verilmesi gerektiğini savunurken Sakine tamamen ayrılıkçı düşünerek Kürtlerin kendine ait bir devleti olması gerektiğini savunmaktadır. Yazar romanda Sakine'yi Kürt kimliğine sahip bir kişi olarak sunmaktadır. Yazar, Kürt meselesine Mehmet Sedes'i, "millî mesele" olarak baktırarak bu toplumun sorunlarını millet bilinciyle ortak noktalarda buluşarak halledilmesi düşüncesiyle konuşturmuştur. Mehmet, Metin ve Sakine üç farklı devrimci, meseleye çok farklı bakmaktadırlar. Metin'i devrimci halkçılık bağlamında yine Türkiye'nin halkları meselesi doğrultusunda konuştururken Sakine'yi bölücülük anlayışıyla konuşturmuştur. Yazar, Kürt meselesinin çok farklı değerlendirildiğini ortaya koyarken özellikle devrimciler arasında dahi uzlaşmazlık konusu olduğuna değinmiştir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Kürt ayaklanmalarından etkilenen İran, Türkiye ve Irak'tan bahsedilir. Sevr Antlaşması, İngiltere, Amerika ve Rusya bağlamında Kürtlere bakış değerlendirilmiş; Kürt meselesinin doğmasında bu ülkelerin rolleri üzerinde durulmuştur.

Şöyle: Savaşın galiplerinden İngiltere, 'Mezopotamya'nın yerel adı' dediği Irak'ı (Bakkal Şükrü'nün arkadaşlarının cesetleri Kut-ül Amare'de dikenli tellerin üzerine yığıla dursun) işgal ediyor. Yıl, 1918. Kerkük petroleri yüzünden Kürtlerle iyi geçinmeye çalıştığı için de umumi arzı üzerine Süleymaniye Belediye Başkanı Şeyh Mahmud Berzenci'yi genel vali, Kürdistan Emiri ilan ediyor...

Dönelim Türkiye'ye: İngiltere, Rusya ve Fransa Osmanlı İmparatorluğu'nu nasıl paylaşacaklarına dair antlaşmayı 1917 Mart'ında imzalıyorlar. 1918 Ocak'ında ABD Başkanı Woodrow Wilson, ünlü 14 prensibini –yani, 'sömürge halkları bağımsızlıklarına kavuşturulacak' prensibi- açıklıyor... 1920 Ağustos'unda 6. Ve 64. Maddeleri gereğince Kürtlere yerine göre özerklik ve bağımsızlık verilmesini öngören Sevr Antlaşması imzalanıyor. Kasımda Dersim aşiret reisleri Ankara hükümetine Kürtlerin özerkliği konusundaki düşüncelerini soran bir muhtıra veriyorlar, cevap alınamayınca, 25 Aralık'ta 'Diyarbakır, Elaziz, Van ve Bitlis vilayetlerinde bağımsız bir Kürdistan devleti kurulması gerekmektedir, eğer gereğini yapmazsanız silaha sarılacağız' mealinde bir telgraf gönderiliyor. Birinci İnönü, İkinci İnönü, Sakarya derken birlikler bu bölgeye kaydırılıyor. İsyan bastırılıyor, liderler tutuklanıyor. Beş yüz kadar isyancının öldürüldüğü söyleniyor.

... Bu arada, Milletler Cemiyeti, Musul'un İngiltere'nin mandasındaki Irak'a verilmesini kararlaştırıyor. Bir yıl kadar sonra da Türkiye-Irak sınırı bugünkü şeklini alıyor.

...

Bu arada Türkiye'de ufak çaplı isyanlar süregelmekte ama başarı sağlanamamaktadır. Dersim hariç. Devlet otoritesinin tam olarak sağlanamadığı Dersim için önce ünlü 'Tunceli Kanunu' çıkartılır.

...

Sacayağının üçüncü ülkesi İran'da durum biraz daha farklı gelişir... İkinci Dünya Savaşı, İran'ın kuzeyini Rusların, güneyini ise İngilizlerin işgalini getirir. Aynı yıl, 1941, otuz kadar İranlı Kürt lider, Sovyetlerin davetlisi olarak Bakü'ye gider...

Barzani ve yanındaki beş yüz peşmergesinin İran, Irak, Türkiye sınırından, on bir yıl kaldığı Sovyetler Birliği'ne iltica etmesi bu olaydan sonradır. Sovyetler Molla'yı ünlü Harp Akademileri'nde eğitirler, önce albay sonra da general rütbesi alır.

...

Türkiye'ye gelince: Bilebildiğim kadarıyla, Rusya'dan dönen Molla Mustafa Barzani'nin Irak Kürt bölgesinde yeniden harekete geçtiği 1961 yılı, Kürdistan Demokrat Partisi Mesullüğü adıyla Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi'nin çekirdeğini oluşturan gizli örgütün kurulduğu yıl olur (Alatlı, 2013, s. 221-222-223-224-225-226-227).

Yazar, Kürt meselesini çok uluslu ya da küresel diyebileceğimiz nedenleri üzerinde durmuştur. Yazara göre, Sevr Antlaşması sonucu Wilson ilkeleri doğrultusunda Kürtlere bağımsızlık verileceği söylenirken İngiltere ve Rusya bölgede söz ve güç sahibi olmak istemektedirler. Hem İngiltere hem Rusya Barzanileri korumuş, kollamış siyasi ve askerî bir oluşum haline getirmişlerdir. Yazarın anlattığı doğrultuda Kürt nüfusunun bulunduğu İran ve Türkiye burada olumsuz etkilenecek ülkeler olmaktadır. Zaten Türkiye Osmanlı'nın küçülmüş hali olarak durmaktadır. Özellikle başta Musul ve civarı olmak kaydıyla Irak topraklarının genelinde petrol rezervlerini olduğu bilinmekte ve Amerika'nın yanı sıra Rusya ve İngiltere de bundan faydalanmak istemektedirler. Bunun en rahat yolu Kürtlere verilecek olan özerklikten geçmektedir. Böyle olduğunda hem Kürtler rahatlıkla kullanılabilir hem de petrolün yanı başında duran Türkiye ve İran bu kaynaklardan bertaraf edilecektir. Bunun için Türkiye ve İran'da bulunan Kürtler harekete geçirilir ve değişik yerlerde isyan etmeye varan ayaklanmalar yaşanır. Tarihteki "Dersim Olayı" bu olaylar zincirinin bir sonucudur. Bu olaylar neticesinde Kürtlerle içinde buldukları ülke hükümetlerinin arası açılır. Sonuç: Kürt meselesi ortaya çıkmıştır. Yazar, Kürt meselesinin, petrol yataklarının zaptı için küresel boyutlu oluşturulmuş bir mesele olduğunu vurgulamaktadır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de 1960'ta çıkarılan Mecburi İskân Tasarısı'yla birlikte özellikle Doğu ve Güneydoğu'da tehdit olarak görülen aile, aşiret ev dinî önderlerin Türkiye'nin değişik yerlerine gönderildikleri anlatılmaktadır.

12 Ekim 1960: 'Birkaç günden beri gazetelerde bahsi geçen Mecburi İskân Tasarısı, dün yayımlanan bir habere göre MKB'de görüşülerek kabul edilmiştir. Bu surette –tasarının bir bölümünde görüldüğü gibi- memleketimizin şu veya bu bölümünde ya da daha geniş bir bölge içinde dinî his ve gelenekleri alet edenler, yabancı ideolojileri neşir ve telkine çalışanlar cebir ve şiddet kullanarak nüfuz ve baskıları altında adam sömürenler, buldukları yerlerden uzak bölgelere nakledileceklerdir.'

Burasına özellikle dikkat et:

‘Sürüleceklerdir, demiyoruz. Çünkü bu gibiler için medeni haklardan mahrumiyet söz konusu değildir ve çıkarıldıkları bölgeye dönmek şartıyla memleketin her tarafında dolaşmak serbestliği de ellerinden alınmayacaktır...’

Korkunç, değil mi? Bunu her okuduğumda, Kerlik’in CHP’li belediye başkanı olabilmek için neredeyse canını da veren Memduh Amca’yı hatırlıyorum. İçim acıyor, anlıyor musun? (Alatlı, 2013, s. 232-233).

Yazar, Doğu ve Güneydoğuda çıkan veya çıkması muhtemel dinî veya ırkî karışıklığın önlenmesi maksadıyla bir kanun tasarısının çıkarıldığını anlatmakta ve özellikle Kürt meselesinin halli için devletin böyle bir yola başvurduğuna dikkat çekmektedir. Lakin yazar, Rodoplu üzerinden, meselenin bu şekilde hallinin yani zorunlu olarak insanların topraklarından uzaklaştırılmalarının yanlış olduğunu düşünmektedir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni’de Doğu insanının Kürt meselesine bakışı öznel olarak verilmiştir.

‘Acaba 40 seneden beri, Şark’ın başına yağdırılan musibetler kimin eseriymiş? Şark’ı kalkındırma yolunda, peş peşe gelen hükümetler en ufak gayret sarf etmişler miydi? İnşa edilmiş hangi okul öğrencisiz kalmıştı? Hangi köprü ağalar tarafından yıktırılmıştı? Bunun cevabını tek bir cümle ile verelim: ‘İnsaf efendiler! İnsaf! Sen koca bir Doğu’yu ihmal et, yaşanmaz hale sok ve sonradan da etrafına bakın, sorumlu ara!.. Bizler 105 sayılı kanun gereğince tehcir edildikten sonra, 4753 sayılı kanunda mekanizması harekete geçirilmişti. Mallarımızı tasfiye meyanında arazimize 1944 yılı vergi matrahının dört misli takdir edilerek kamulaştırıldı.’ (Alatlı, 2013, s. 235-236-238).

Romanda Doğulu bir vatandaşın devletin uygulamalarını yanlış bulması ve Doğu’nun yatırım yapılmayarak geri bırakılması sonucu bunalan vatandaşın mesele haline gelmesini ifadesi sunulmuştur. Tehcir kanunuyla birlikte yerlerini terk eden vatandaşların mallarına el konulması ve bunun da sonradan oluşacak gerilimlere neden olduğu da ifade edilmektedir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni’de Rodoplu, Binali’ye Kürt meselesine yaklaşımının yanlış olduğunu anlatmaya çalışmaktadır. Ayrıca Rodoplu kendisinin, kendi nezdinde Türklerin bir hiçbir şekilde Kürtleri dışlamadığını da söylemektedir.

Yüreğim burkuluyor, Binali! Sevgili Binali! Sana bütün bir oryantalist düzenlemeyi nasıl anlatayım? Kipling’den Chateaubriand’a uzanan fesatlığı nasıl anlatayım? Okusan okuyamazsın, anlatırsam dinlemezsin!

...

Bak ben Batı Trakyalı bir Türk’üm. Ne Dersim’de ne Şeyh Sait isyanında yaşadım. Daha doğmamıştım. Yine de sana dağ Kürt’ü demişsem bir tanem, kendimden ayırmamak

için demiş olamaz mıyım?.. Hangi sömürgeci sömürdüğünün kendisinden biri, bir akrabası, ırkdaşı olduğunu kanıtlamak için böyle çırpınır?..

Şimdi muhtemelen diyeceksin ki ben niye sendenim de sen benden değilsin?.. Çünkü benim tarihim daha bir dokümanate, bir tanem, daha bir aleni... Ama elini vicdanına koy, Sen, benim 'Zenci, Yahudi, Çingene' diye kavramlarımın olmadığını bilmez misin? 'üstün ırk' ne demektir, bilmediğimi bilmez misin? 'üstün ırk' tanımının kelimenin tam anlamıyla bir 'gâvur icadı' olduğunu bilmez misin?.. Irkların sınıflandırılması düşüncesi, sömürgeciliğin bilimsel gerekçesini teşkil etmedi mi? (Alatlı, 2013, s. 339-346-347).

Rodoplu, Binali'ye herhangi bir bilgiye sahip olmadan Kürt meselesi üzerine akıl yürütemeyeceğini söylemektedir. Kulaktan dolma bilgilerle böylesine hassas bir mesele üzerine konuşulamayacağını anlatır. Binali'nin ısrarla Türk-Kürt ayrımı söylemleri üzerine Rodoplu kendisi üzerinden bütün Türk halkının hiçbir şekilde Türk- Kürt ayrımcılığı yapmadığını, Türklerin sömürgeci bir geleneğe sahip olmadığını ve kendisini de üstün ırk olarak görmediğini anlatmaya çalışır. Ayrıca Rodoplu " Ben niye sendenim de sen benden değilsin" ifadesine, Türklerin çok daha köklü bir tarihe sahip olduğunu ve Kürtleri kendi bünyesinde barındırarak yüzyıllar boyu kardeşçe yaşadıkları şeklinde cevap verir. Rodoplu bütün bunları söylerken Binali'nin, anlattıklarını anlamayacağı ya da anlamak istemeyeceğini düşündüğü halde çırpınmaktadır. Yazar, Rodoplu üzerinden Kürt meselesinin küresel bir oyun olduğunu vurgulamaktadır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Memduh Ağa, Mehmete Sedes'e Şehmus Anter'in ağzından Kürt meselesine bakışını dile getirmiştir. Mehmet'e göre bu ifadeler ırkçı-ulusçu bir yaklaşımdır.

Şehmus Anter'i tanır mısın?

Tanıımıyordum.

'Siz Musa Anter diye bilirsiniz dedi. Yine tanımadım.

... Bu Şehmus, Şeyh Sait'in oğlu rahmetli Ali Rıza Efendinin oğlu gibidir. Bir gün bizim Şehmus'u çağırılmış, demiş 'Oğlum bak, Osmanlı'ya bir hal oldu, kendisine Türk demeye başladı. Bunu başlatan da Sultan Abdülhamit'tir. Kürtler İttihat Terakki'ye bunun için girdiler... Talat Paşa olsun, Cemal Paşa olsun, Enver Paşa olsun hepsi azıtlı Kürt düşmanıydılar. Sonra, Kemal Paşa ortaya çıktı. Kemal Paşa artılık yaptı. Kürt-Türk kardeşliği dedi. Biz Kürtler de kandık... Ama ne zaman ki ayağı yere değdi, Enver Paşa'dan daha zalim oldu...

... Ne ki, ırkçılığı demeyeyim ama milliyetleri temel alan bir açıklama bana öylesine ters gelen bir açıklamaydı ki ister istemez Türk olduğum için beni incitmek üzere düzenlenmiş bir konuşma gibi geldi (Alatlı, 2013, s. 176-177).

Memduh Ağa ayrılıkçı fikirlere kapılmış görünmektedir. Meseleyi orijinal kaynaklardan değil de kendine göre kulaktan dolma bir şekilde değerlendirmektedir. Mehmet, Memduh Ağa ve onun gibilerin Türk sözünden haz

etmediklerini söylemeye çalışmaktadır. Yazar Memduh Ağa gibilerin Türk sözünden haz etmezken ve ırkçı bulurken aslında en radikal ırkçılığı onun gibilerin yaptığını vurgulamaktadır. Bazı Kürtlerin Türklere ırkçı yaklaşımının ardında bir Kürt ırkçılığının yattığını vurgulamaya çalışmıştır. Mehmet Sedes Memduh Ağa'ya göre bütünlükçü düşünmektedir ve kesinlikle ona katılmamaktadır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Şiran'ın babası Memduh Ağa Türkiye'nin yakın tarihindeki Şeyh Sait İsyanı'na ideolojik bir bakış açısıyla yaklaşmıştır.

'Kürdistan'da lise, üniversite yoktu,' diye başladı, 'Kürdistan'ın ileri gelenleri medrese mezunudur. Gençler, şimdi adamın isminin başında şeyh, seyit gibi lakaplar görünce sanıyor ki irticadır... Mesela Şeyh Sait serhildanına irtica hareketi derler, Kürtlere göre millî mücadeledir (Alatlı, 2013b, s. 175).

Yazar, Memduh Ağa üzerinden, Kürtlerin içersinde Şeyh Sait İsyanı'na millî mücadele olarak bakıldığını, bu bağlamda olaya ideolojik, ırkçı bir yaklaşımla bakıldığını, Türkiye Cumhuriyetine karşı bölücü bir tavır sergilendiğini vurgulamaktadır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Memduh Ağa'nın dört amcası Mekteb-i Sultani'ye yani Galatasaray Lisesi'ne kaydolmuşlardır ve orada Kürtçülük akımlarıyla tanışırlar.

Şemsettin Bey'in yedi oğlu vardı. Bunların dördü İstanbul'da Mekteb-i Sultani'de tahsil görmüştü. Memduh Amca'nın, 'Hevi Kürt Talebe Cemiyeti'ne kaydoldular,' demesine bakılırsa, Kürtçülük akımlarıyla orada tanışmış olmalılar (Alatlı, 2013b, s. 360).

Yazar, ekonomik durumu iyi olan Kürtlerin Mekteb-i Sultani'ye giderek orada Kürtçülük akımlarıyla karşılaştıklarını ve memleketlerine döndüklerinde ise ırkçı bir anlayışla Kürtçülük yapmaya başladıklarını söylemektedir. Yazar, yabancılara ait bir okul olan Mekteb-i Sultani'den bahsetmesi, onun yabancılara ait bir okulda Türk toprakları üzerindeki Kürtlerin nasıl kışkırtıldığını ortaya koymaktadır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de İngilizlerin, ırkçı bağlamda Kürtçülüğü nasıl ortaya attıkları anlatılmaktadır.

Bu 'Aryan'lık meselesi de şuydu: Söylediğim gibi, Günay, Boğaziçi Üniversitesi Kütüphanesinden, 1918-1921 arası İngiliz kitapları bulur, getirirdi. Bu kitapların ortak özelliği, 'Türklerden ve Araplardan farklı olarak, Kürtler ayrı ırktandır,' temasını işlemeleri idi. Mesela, öyle ortaya konuyordu ki işte burada Avrupa ırkından, dili de Avrupalı ezilen bir ulus vardı ve Avrupa buradaki akrabalarına sahip çıkmalıydı... Zaten, canım, oryantalizm, İngiltere ve Fransa'nın Doğu'ya karşı özel bir ortaklığıdır. Petrolü bize bırakacak değillerdi ya (Alatlı, 2013, s. 260-262).

Kürt meselesine İngilizler gözüyle bakılmaktadır. İngilizlerin Türk ve Araplardan başka Kürt ırkı ifadesi kullanması yazara göre normal bir durum olmamakla birlikte petrol toprakları üzerinde bulunan Kürtlerin ait oldukları ülkeye karşı kışkırtılması ve mevcut karışıklık sonucu petrol bölgelerine kendilerinin yerleşmesi ya da o bölgeleri kontrol altında gereğidir. Bölgede oluşturulacak bir Kürtçülük akımı bölge insanını birbirine düşürüp mevcut petrolün İngilizlerin eline geçmesi olarak görülmektedir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Rodoplu Şiran'ın ailesi üzerinden yabancılaşmayı vermiştir. Romanda Türkçe konuşmamak için direnen Kürtlerin İngilizce konuşabilmek için bir hayli uğraştıkları anlatılmaktadır.

Şiran'a ve tabii bütün çevresine göre, Kürdistan, Türkiye'nin sömürgesiydi. Ben de sömürgeci ulusun bir ferdi... Nitekim Binali gibi, Abidin Amca gibi tiplerin Türkçeyi doğru telaffuz etmemek için direnmelerini, Nalan'ın iyi yemek pişirmemek için gösterdiği gayreti de anlıyordum. Onlar, bu çabalarını kimliklerini muhafaza etmek şeklinde görüyorlardı... 'Bilmiyorum,' dedi 'Sanırım benimki umutsuz bir çabaydı. İstanbul'da onları ele geçiren Türkçe değil İngilizce, bağlama değil gitar oldu. Suphi'yi hatırlasana. Türkçe, 'la' diyemiyordu, ama İngilizce 'th' sesi çıkarabilmek için dilini sakat ediyordu (Alatlı, 2013, s. 257-259).

Rodoplu, Batı'nın kültürünü her ne olursa olsun benimsemeye çalışan Kürtler ilginç bir biçimde kendilerini Türklerin sömürgesi olarak gördüklerini ve buna bir anlam veremediğini söylemektedir. Türklere karşı kimliklerini muhafaza etmek için Türkçe konuşmayan Kürtlerin söz konusu Batı ve İngilizce olunca büyük zevk aldıkları anlatılmaktadır. Yazar, Batı'nın Kürtler üzerinde oluşturmak istedikleri yabancılaşmada çok yol aldıklarını vurgulamaktadır.

Beyaz Türkler Küstüler'de Mübeccel Atiye ve Mehmet Sedes eski devrimcilerden ve Kürt devrimcilerden bahsederken yapılan bir yanlışın bölgede Apo gibi uluslararası bir piyonun oluştuğuna dikkat çekmektedirler.

Annemi düşünüyordum... o yıllarda meşru olduğu kadar da mazlum saydığımız Kürt milliyetçilerinin PKK'ya evrilebileceğini aklımızın ucundan bile geçirmediğimizi; Devrimci Doğu Kültür Ocakları'nı desteklemeseydik, devrimci sosyalist hareketin belki de bölünmeyeceğini; bölgenin Apo nam bu tarih hatasına kalmayacağını... 'Her şeyi göze alıp kaçtıklarını düşünün, Cancağızım,' dedi acı acı, 'ihanet suçlamalarını, çağ lanetini,

orkuyuy, ölümü göze alıp kaçtıklarını düşünün. Arkaları ceberut PKK, önleri 'Kürdistan' denilen alacakaranlık... O petrol, o topraklardan fıskırdığı sürece post-modern kapitalist ajanda elini Mezopotamya'dan çekmeyecektir... Küresel turbo kapitalizmin arayıp da bulamadığı koşullar diyorum. Alacakaranlık bölgeler, yegâne 'özgürlük'ün özel girişimcilerin 'kâr maksimizasyonu' özgürlüğü olduğu yenik devletler mezarlıkları oluyor (Alatlı, 2014, s. 413-414-415).

Mübeccel Atiye üzerinden devrimcilerin, bir zamanlar Kürt hareketini destekledikleri anlatılmakla birlikte daha sonradan bu hareketin PKK gibi bir terör oluşumuna dönüşmesini hesaplayamadıkları ve bu konuda pişmanlık içerisinde oldukları ifade edilmektedir. Kürtlerin kafasının karışık olduğu gerekçesinin ise bir tarafta Apo gibi bir tarih hatasının ve PKK gibi bir örgütün, diğer tarafta belirsiz bir Kürdistan'ın olduğu şeklinde açıklama yapılmaktadır. Yazar özellikle meseleye küresel kapitalist sistemin oyun sahası olarak bakmaktadır. Yazara göre o bölgede petrol aktığı sürece ne Kürt meselesi biter ne de savaş ve kargaşa.

Beyaz Türkler Küstüler'de Mübeccel Atiye Kürt meselesinin Apo boyutu üzerine şöyle konuşmaktadır:

'Apo türü mesihî önderler, gelenek ile modernitenin çarpıştığı geçiş dönemlerinde ortaya çıkıyorlar, kızım... Hele de kartların hep yeniden dağıtıldığı, bugünden yarına yeniden dekore edilen turbo yüzyılda, böylesi süreçler, toplum katmanlarını altüst ediyor... Kerametleri kendilerinden menkul mesihî peygamberler, efendim, 'karizmatik dava adamları' bu tür ortamlarda türüyorlar... Sürdürdükleri 'dava', zihinlerinin labirentlerinde saklı, sadece kendilerinin bildiği bir yeryüzü cennetidir. Devşirmelerinden katıksız iman ve itaat isterler. Sürece katılım değil, müşavere hiç değil. 'Özgürlük', yükte hafif, pahada ağır bir keyfiyettir, çocuğum. Öncelikli amacın örgüt müntesiplerini öndere biat ettirmek...

'Hasılı, örgüt üyelerinin geçmiş kişiliklerinden kopararak, önderin kimliğinde erimelerinin sağlanması için bilinen tüm zihin kontrol yöntemleri kullanılıyor... Sahte peygamberlerden, mesihlerden, mehdilerden en yaman ordulardan daha çok korkarım. Tarihin kaydettiği en büyük siyaset bilimcilerinden Nizamülmülk'ü katleden intihar fedaisi, Haşhaşinlerin yetiştirmesiydi. Haşhaşin kültürünün izleri Mezopotamya'dan yedi yüz yıl silinemedi (Alatlı, 2014, s. 397-398-399).

Mübeccel Atiye, Apo gibi örgüt liderlerinin turbo kapitalizmin Yeni Dünya Düzeni doğrultusunda ortaya çıkardığı tipler olduğunu dile getirir. Bu bağlamda sadece kendilerinin çalışmalarıyla değil küresel sistemin planlaması doğrultusunda ortaya çıktıkları vurgulanmaktadır. Yazar, Mübeccel Atiye'nin dilinden PKK gibi örgütleri geçmişte örnekleri mevcut Haşhaşin tarzı olduğunu anlatmakta, devletleri kontrol edebilmek için devletlerin başlarına bela edilen birer yapı olarak tarif etmekte ve tarihten Selçuklu Devleti'nin meşhur devlet adamı Nizamülmülk'ün Haşhaşinler tarafından katledilmesini de bu bağlamda örnek olarak sunmaktadır. Yazar, ayrıca, bu gibi örgütlerin geçmişte olduğu gibi

bugün de var olduğunu ve Mezopotamya havzasında hala etkin olduklarını haliyle Türkiye'nin de bu tehlike çemberinde yer aldığını vurgulamaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu, Şafak Özden ve birkaç arkadaşlarının olduğu ortamda Şafak Özden siyasette Kürtçülük ve Alevilik üzerine düşüncelerini aktarmaktadır.

Şafak Özden gözle görülür biçimde gerildi, 'Bırakın efendim bu işlerin yakasını,' diye patladı, 'hangi demokrasiden bahsediyorsunuz? Kürtlerin, örgütü ele geçirmeye çalıştıklarını görmüyor musunuz? Adamların şovenizmi sizin benim anladığım ölçülerin çok üstünde. Ben, dünyaya gözümü açtığımdayan beri solcuyum. Hayatımda, Sünni neymiş, Alevi neymiş bilmezdim. Hâlâ da bilmem. Ama adamlar bölgeciliği o hale getirdiler ki adam o işi yaparmış yapamazmış, böyle şeyler gündemden çıktı artık. Sırf Kürt'tür, Alevi'dir diye seçim kazanıyor. Olmaz böyle şey... Bizden en az yedi milletvekili var Kürt. Her dakika Avrupa'dalar. Bu devletin parsı ile bölücülük yapıyorlar (Alatlı, 2013, s. 425-429).

Romanda bir siyasi parti üyesi olan Şafak Özden'in Kürt ve Alevi kutuplaşması üzerine düşünceleri aktarılmıştır. Şafak Özden üzerinden siyasette demokrasinin olmadığı vurgulanırken özellikle Kürtçü ve Alevi odaklı seçmenlerin demokrasi dışı tercihleri ortaya konmaktadır. Özellikle büyük şehirlerde daha da belirginleşen bu tutumun ileri boyutta Avrupa ile etkileşim sonucu bölücü faaliyetlere dönüştüklerinden yakınılmaktadır.

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Sünni-Alevi olaylarına dem vuran Rodoplu, "Maraş Olayları"na telmih yapmış ve toplumun Sünni ya da Alevi diye kutuplaşmasına, inanç üzerinden toplumun bir çatışmaya ve şiddete sürüklenmesine zemin hazırlayan "basın"ı ve yalanlarını ortaya koymuştur.

Olaylarda boş ver kimin yaptığını, tek bir ırza geçme suçu olmadığı halde, üstelik 'hamile ' kadınların karınları yarılarak bebelerinin öldürüldüğünü iddia etmişti 'basın!'

...

Oysa Kahramanmaraş Devlet Hastanesi Başhekimi Çetin Diker'in, yüreği elinde anlatıyordu.

'Yaralı olarak gelen bir kadın gebeymiş, doğumu yakınmış. Ameliyat edilirken çocuğu gününü doldurduğu ve kurtarılması gerektiğinden sezaryenle alınmıştır. Anne öldü, çocuk yaşadı... Ama normal bir ameliyat sonucu alınan bu çocuğun haberi, hakikat tahrif edilerek, Sünniler Alevi kadınların karınlarındaki çocukları bıçak vs. gibi aletle yarıp öldürüyorlar diye gazete haberi yapıldı. Bu talihsiz resim ve haber, Maraş'ın kadersizliğine bir kara leke daha ilave etti!'

'Faşistlerin tahrip ettikleri kamu binası' diye yayınlanan fotoğraf, Maraş'ın eski belediye binasıydı. Binanın yeri yeşil saha yapılmak istendiğinden, yarı yıkıktı!.. Yüksek gerilim hattında elektrik cereyanına kapılarak vefat eden ve cenazesi morga getirilen gariban çoban bile 'yakılan' Alevi' diye sergilenmişti!

'Allah bir' dediğine bugün de güvenmediğim 'basın!' (Alatlı, 2013, s. 355-356).

Rodoplu, basının toplumu birbirine düşürme taktiklerinden bahsetmiştir. Özellikle tarihimizde milletimiz açısından derin üzüntüyle anılan Maraş Olayları yazar tarafından ortaya konulmuş ve Rodoplu'nun ağzından Sünni-Alevi çatışması oluşturan olaylara çanak tutan basının yalan haberleri gözler önüne serilmiştir. Yazar, toplum içindeki dinî ya da siyasi ideolojik yapıların küçük çaplı eylemlerinin nasıl da bütün toplumu içine alabilecek derecede tehlike oluşturduğunu ve basının bu asılsız haberlerinin kimlerin işine yarayabileceğini vurgulamaya çalışmıştır. Yazar, Maraş Olayları ve Sünni-Alevi çatışmalarını örnek vererek, okurdan, yakın tarihle ilgili hafızalarını kontrol etmelerini ve bir değerlendirmede bulunmalarını beklemektedir.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu, sol partilerin oy alabilmek için Alevilik üzerinden istismar yaptıklarından bahseder.

Deniz Baykal şundan birkaç yıl önce, hiç alakasız bir yerde, bütçe konuşmalarında, Alevileri ortaya atıp Hasan, Hüseyin, Kerbela diye oy avcılığı yapacak da oy alamadığı zaman halk koyun olacak!'

... Alevilik istismarı, yani düpedüz din istismarı yapılmasa, sizin parti bu kadar karışır mıydı? Kaldı ki, Müslümanlar kendilerini temsil ettiğine inansalardı, Selamet iktidar olurdu.' (Alatlı, 2013a, s. 261).

Yazar, Rodoplu'nun ağzından Alevi meselesini aktarırken siyasi partilerin ki Alevileri belli bir siyasi çizgide görenlerin siyasi ikbal için Alevilikle ilgili terimleri kullanıp oy devşirmeye çalıştıklarını ortaya koymaktadır. Rodoplu "Müslümanlar kendilerini temsil ettiğine inansalardı, Selamet iktidar olurdu." derken Alevileri kast ederek belli bir siyasi görüşü tam olarak benimsemediklerini ancak kendi iradeleri dışında siyasi partiler tarafından belli bir yerde olduklarının varsayıldıklarını söylemek istemektedir. Yazar, inanç yönlü siyasi sınıflamanın siyasi partilerin planladıkları şeklinde olmadığını ve Alevi meselesinin özellikle kendi içimizdeki bu sınıflama sonucu alevlendiğini vurgulamaktadır.

Beyaz Türkler Küstüler'de Türk vatandaşı olan bir Ermeni'nin ağzından Ermeni meselesine de kısaca şöyle değinilmiştir.

Gözü dönmüş bir ırkçılık var devletin içinde. En akli başında bürokrat, 'Biz Ermenilere de hoşgörülüüz. Onlar da bu memleketin bir rengidir' ayağında.

... Bu ülkenin rengi olmak isteyen kim? Millet- i sadıka, apaçık bir hakaret! Benim Türklere sadık olmak gibi bir derdim yok! Tek derdim, hak! Ben bu ülkede doğmuşum, bu ülkenin vatandaşıyım, bu ülkede hak sahibiyim! Hakkımı tanı, başka bir şey istemiyorum senden!

‘Der miyim? Demem!

‘Çünkü ben 2683 sayılı kanunun ‘hak’ dediğine, ‘hak’ demem!.. Valiye, kaymaka meydan okurken, ‘Sizin kurallarınızı tanımıyorum’ derken, açık kapı bırakmayı ihmal etmiyorum... Türkiye’yi övmeye itina ediyorum. Genel gidişatı övüyorum. Şoförlerin, kapıcıların, genel olarak ‘halkın sağduyusu’nu övüyorum (Alatlı, 2014, s. 75).

2683 sayılı yasa kapsamında Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde azınlıklara ait 19. yüzyılın sonuna kadar yapılan tarihi evlerin, bazilikaların ve kiliselerin tadilat vs. işlem hakkının Koruma Kurulunda olduğu dile getirilmekte olup İzmir’de yaşayan Kirkor Saroyan isimli bir Ermeni vatandaşa ait tarihi evin de bu kanun kapsamında değerlendirilmesini yanlış bulan bir başka Ermeni, durumu devletin kanunlarının çıkmaza soktuğunu ve diğer halk ile herhangi bir problemlerinin olmadığını dile getirir. Bu kişi devletin ırkçı olduğunu dile getirirken kendisi de millet-i sadıka adını kabullenmemekte ve bir anlamda karşı ırkçılığa geçmektedir. Yazara göre Ermeniler, problem oluşması bağlamında devletin kanunlarını gerekçe göstermektedirler. Halkı ise meseleye daha yapıcı bakmasından dolayı övmektedir.

Beyaz Türkler Küstüler’de Mübeccel Atiye ve Mehmet Sedes arasında sonradan “Beyaz Türk” olarak adlandırılan aydınların niçin başarısız olduklarına dair konuşma geçmektedir. Onlara göre aydın-halk çatışmasının nedenleri şöyle anlatılmaktadır:

‘Kıvançta tasada ortak bir millet yaratma çabaları, yalnızlıklarından kurtulma çabaları olsa gerek Atatürkçü aydınlarının. Lakin Anadolu’da onlar gelmeden önce de kültür vardı. Aydınların dışında türküler, halaylar, üç etekler, şalvarlar, cepkenler, masallar, menkıbeler. Gerdan kıran bir Halide Edip düşünebiliyor musunuz? Ya da kolbastı oynayan Yaşar Nabi? Ama popüler kültür oydu. Amaçlanan ise Türk halkımız için düzenledikleri yeni kültürle halkı 1923 öncesinin seçkinci Osmanlı ve kaba Türkmen kültürünü aşacak hale getirmek! Seçkinci ve popüler kültür arasındaki farkı ortadan kaldırmak! Ne Nedim ne de Karacaoğlan! Sofokles’te buluşma! Ne muhteşem bir rüya!.. Yakup Kadri, Türk halkımızı anlatmaya, ‘Bu köyün insanlarının her biri kendi yuvasında kunduza dönmüş’ diye başlar, ilkeliklerini tasvir eder, içgüdüleriyle yaşayan hayvanlarla kıyaslar...

‘Talihsiz Ahmet Celâl’in kendisini hayvanlara insanlardan daha yakın hissettiğini anlattığı cümlelerde, günümüzde köpeği insanın en iyi dostu ilan ettiren yabancılaştırmanın ipuçları vardır. ‘Bu ülkede yedi düvele savaş açmış aydınlar var ama gerçek millet yok’ hükmünde de öyle (Alatlı, 2014, s. 346-347-348).

Mübeccel Atiye, aydınların yeni bir kültür oluşturma peşinde olduklarından bahseder. Lakin bu oluşturacakları yeni kültür giydirilmeye çalışılan millete biraz

terstir. Bu yeni kültür, aydınların medeniyet olarak gördükleri eski Yunan yani Batı kültürüdür. Mübeccel Atiye aydınların Osmanlıyı ve Türkmenleri kaba ve eskimiş olarak gördüklerinden bahseder. Nedim gibi Karacaoğlan gibi sanatıyla tarihte iz bırakmış sanatçıları kaba ve gereksiz bulurlarken aydınlanmayı eski Yunan kültüründe ararlar. Daha Cumhuriyet'in ilk aydınlarının eserlerine bunu yansıttıklarını anlatır. Yazar, Yakup Kadri'yi ve Yakup Kadrinin "Yaban"ındaki Ahmet Celal karakterini örnek verir. Ahmet Celal, Anadolu insanının yabani olduğunu ve samimiyet kurulmayacak bir yapısının bulunduğunu ifade etmektedir. Alatlî burada devreye girer ve Mübeccel Atiye'nin ağzından, kendini aydın olarak gören kişilerin samimiyeti kendi kültüründe değil de Batı kültüründe aradığı için Anadolu insanıyla bir ortak noktada buluşmadığını ve Anadolu insanına kendini kabul ettiremediğini söyler. Yazara göre bu aydınlar yabancılaşmayı öyle benimsemişler ki gerçek aydının var olduğundan lakin gerçek millet bulamadıklarından yakınırılar. Yazar, aydın yabancılaşmasının millet olarak bizi yıllarca olumsuz etkilediğini vurgulamaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de bir şair cenazesinde üst tabaka aydın kesimin, inançlar doğrultusunda insanları sınıflandırma ve aşağılamaları anlatılmaktadır.

'Greve gitmelerini diledim. Evet, diledim!' diye tekrarladı, 'Bizim takımın, sonuçta bizim cenazemizi kaldıracak takkeliler kendilerine sürünmesinler diye geri geri kaçtıklarını gördükçe, Müslümanların greve gitmelerini diledim!' Derin bir nefes aldı, 'Utanç verici bir işti!' diye fısıldadı, 'İnan olsun biz orada işgal kuvvetleri gibiydik! Hem adamların, tanım yerindeyse, mülklerini işgal etmiştik hem bize hizmet etmelerini, cenazemizi kaldırmalarını talep ediyorduk hem de aşağılıyorduk!' (Alatlî, 2013a, s. 3).

Rodoplu, kendilerini toplumun üstünde gören ve kendilerine aydın gözüyle bakan kişilerin inançlar doğrultusunda belli bir kesimi yanlarında görmek istemediklerini ve aşağıladıklarını ifade etmektedir. Dinî gibi görünse de siyasi bir tutum olarak karşımıza çıkan bu durumu yazar, bazı aydınların Müslüman olarak tanımladıkları insanları kabul edemediklerini onları önyargıyla değerlendirdiklerini vurgulamaktadır. Rodoplu ise aşağılanan o insanları görünce bir aydın olarak üzüntüsünü dile getirmektedir.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu ve Mehmet arasında mevcut aydın kesimin toplumu nasıl takdim ettikleri üzerine bir konuşma şöyle aktarılmıştır.

Yabancılaşma diye buna diyorlar dedi Günay... Yanlış anlamıştım, yabancı olanın ben değil, 'iç-çevre vakanüvisleri' dediği yazar-çizer takımı olduğunu söyledi. Bizim kuşağın günahı, bu insanlar tarafından takdim edilmeye razı olmuş olmaktı. Günay Rodoplu, bu teslimiyetin ülkeyi nicedir esir almış olduğundan kuşkulandığı bir cinnetin, sadomazoşizmin yansıması olmasından korkuyordu (Alatlı, 2013a, s. 14-15).

Günay aracılığıyla mevcut aydın kesimin ait olduğu topluma yabancılaşarak onu hor görmesi anlatılmaktadır. Lakin ilginç olan şudur ki bu aydın kesimin hor gördüğü bir toplumu hem temsil hem de takdim etmek durumunda olmasıdır. Aynı zamanda Rodoplu gibi aydınların da maalesef bu yabancılaşmış aydınlar tarafından temsil ediliyor olmasıdır. Kültürüne bu denli yabancılaşanlar belli zaman sonra sadomazoşist bir ruh haline de bürünmektedir. Takındıkları tavırdan ayrıca bir haz almaktadırlar.

'Nuke' Türkiye'de bir aydın olan Cemalettin Eren ile Pavloviç kültür emperyalizmi üzerine konuşurlar. Nedense Eren onlardan daha Batıcı çıkmıştır. Rodoplu ise Eren'in bu tutumundan yola çıkarak bir değerlendirme yapmaktadır.

'Azizim, profesör,' dedi en İngiliz haliyle,

'İnsan, geçmişiyile hesaplaşarak gelişir... Bu konuda bilginlere düşen, milletlerin kararlarını ve yeni duygularını beslemektir... Bu kararıyla milletimiz geçmişi uzaklarda değil, kendi topraklarımızın içinde, ektiğimiz buğdayların kökünde aramamızı istiyordu!'

...

'Kültür emperyalizmi diye bir kavram var,' diye başladı, 'Bu kavramı ortaya atanlar kimlerdir, dersiniz?'... 'Pierre Loti' dedi gözlerini David'le bana dikerek, 'Pierre Loti! O Pierre Loti ki Batı kültürünü benimsemek isteyenlere karşı çarşafı, peçeli, inşallah- maşallah Doğu kültürünü sürdürmek isteyenleri tutuyordu! Batılı emperyalistlerin istedikleri de buydu! Aman, Doğulu, Doğulu kalsın!' (Alatlı, 2012, s. 92-93).

Celalettin Eren üzerinden Batılıdan daha Batılı aydınlarımız olduğu gösterilmek istenmiştir. Eren, kültür emperyalizminden bahsederken olaylara farklı bir bakış açısıyla yaklaşmış ve Doğu'nun kültür değişimini Batının istemediğini çünkü onları değiştirecek kadar önemli olmadıklarını düşünmektedir. Bunu yaparken de Pierre Loti'yi örnek olarak sunmuştur. Yazar, kendi toplumunu

aşağılanmışlık duygusuyla ifade eden aydınların varlığına değinmiştir, yabancılaşmanın en büyük aydın sorunlarımızdan olduğuna vurgu yapmıştır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu, kültür emperyalizmi ve düzenin öz uzman aydınlarının ait oldukları toplumu nasıl Batı'ya teslim ettiklerini şöyle anlatır:

'Yapılmak istenene baksana! Batı kültürü getirilecek, Batılı olmayan bir toprak parçasında –o toprak parçasında yaşayan yerli çoğunluğun varlığı ve istemleri tümüyle kulak arkası edilerek!- yeni bir vatan edinmesine yardımcı olunacak! Nasıl yardımcı olunacak? Batı'nın kültürünün, yerli kültürü istediği gibi tasarruf etmek hakkının, yerli kültürü korumak hakkından 'daha yüce', 'daha iyi', 'daha saygın', 'daha çağdaş' 'daha akılcı' olduğu şeklinde, tartışmasız 'doğrular' yerleştirilerek yardımcı olunacak... Bireyselliği yüceltmek, geleneksel aile yapısını korumak isteminden; pizzacıları yaygınlaştırmak, lahmacuncuları korumak isteminden 'daha yüce' bir uğraş, hatta bir 'hak' sayılacak! Kim yapacak bu işleri? İşgalcilerin öz uzman aydınları tabii! (Alatlı, 2013, s. 81-82).

Yazar aydın probleminde, aydın yabancılaşmasına değinmektedir. Yazara göre Batı'nın isteği, Doğu'yu her şeyiyle ele geçirmek ve istediği gibi üzerinde tasarrufta bulunmaktır. Batı'dan her ne gelirse gelsin Doğu'nun sahip olduklarından üstün tutulacak ve Doğulu her şeyiyle istese de istemese de Batı'nın istediği gibi bir kalıba girecek. Batı'nın enstrümanları her şeyiyle doğru, dürüst ve faydalı olarak lanse edilecektir. Yazar, bu işi, Doğulu olup da tüm ruhunu Batı'ya adanmış öz uzman aydınların üstleneceğini söylemektedir. Kendi değerlerimiz değersiz gösterilecek ve bir kültür emperyalizmi yaşanacak.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de "Türkiye Cumhuriyeti ve Osmanlıda eğitim" üzerine bir konuşmada Cumhuriyet sonrası resmî tarihin yanlı tutumu anlatılmaktadır.

'Ama resmî tarih her türlü ilerici hareketi Cumhuriyet Türkiye'si'ne atfetmek istiyor. Nedeni de belli: Cumhuriyeti bembeyaz göstermek için kontrastı artırmak, yani Osmanlıyı mümkün olduğu kadar karanlık tutmak lazım. Ne yapacak? Toplumun böyle bir deneyimi olduğunu yadsıyacak, yani yalan söyleyecek. Kaybeden kim? Yine toplum... Oysa bana öyle gelir ki mesela, Abdülhamit Efendimizin kız çocuklarının okumasını istediği biliniyor olsaydı saçma sapan itirazlardan çoktan kurtulmuş olurduk (Alatlı, 2013a, s. 33).

Rodoplu Cumhuriyet sonrası tarihi düzenleyen aydınların yanlı tutumlarını, Osmanlıyı gerici gösterebilmek için özellikle eğitim konusunda Osmanlıda hiçbir şey yapılmadığını ifade etmelerini dile getirmektedir. Yazar, kendine ve sahip

olduğu kültüre yabancılaşan aydınların tutumlarını, altı yüz yıllık tarihine nasıl düşman olduğunu vurgularken bu aydınların aynı zamanda geçmişe yönelik araştırma yapmadan hüküm vermelerini ise onların cahilliğine yormaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu, oryantalist Louis Massignon'un Türklerle ilgili görüşlerine değinirken aynı zamanda bizim aydınlarımızla ilgili şöyle bir değerlendirmede bulunur:

'Onların her şeyini tahrip ettik. Felsefeleri, dinleri mahvoldu. Artık hiçbir şeye inanmıyorlar. Derin bir boşluğa düştüler. Anarşi ve intihar için olgun hale geldiler!' dedim, 'Orient'e nasıl kıyıldığını anlatan Louis Massignon'dan alıntı yapıyordum. Bakınız, 'Oriyantalizm' Edward Said!

'Evet. Aynen öyle,' dedi Günay, 'Türk'ün içi boşaldı! Kendimizi gerçekten de iktidarsız hissediyoruz. Sindik. Korku içindeyiz; yarın ne olacak korkusu, gelecek korkusu, hiçbir şeyi doğru yapamayacağımız korkusu, asla adam olamayacağımız korkusu. Çocukluğu sürgit aşağılanmakla, dayakla geçmiş yetişkinlerin ruh hali bizimkisi.

Ancak sana şunu söyleyeyim, deminki alıntı, Louis Massignon'un kadirşinaslığı. Onun merhametini Türk aydınlarında görmüyoruz! Unutma daha geçen gün Tanzimat'ın bilmem kaçınıcı yıldönümünün 'kutladık'. Tanrım! Ne ironi! Ölü-sevicilerine 'duhul etmenin', sömürgecilerin yöntemlerini öğrenmeye karar vermenin yıldönümünün kutlanması ne demek! Tanzimat utanç verici bir zorunluluk olabilirdi ama kutlanacak zafer değil! (Alatlı, 2013, s. 177).

Rodoplu oryantalistlerin tespitlerinden yola çıkarak Tanzimat ve sonrasında aydınlarımızın Batı'yla toplumu nasıl birleştirmeye çalıştıkları hususunda tam bir yıkımdan bahseder. Türk'ün ve Türk'e dair ne varsa hepsinin içinin boşaltıldığından bahseder. Ayrıca bu yıkım işleminin müsebbibi olarak da Tanzimat Dönemi'nden itibaren yetişen aydınlarımızı göstermektedir. Tanzimat Dönemi'ne zorunlu bir felaket gözüyle bakan Rodoplu, bu dönemin Türk tarihinde bir başarı olarak yer almaması gerektiğini de vurgular. Yazara göre Tanzimat'la birlikte yabancılaşmaya başlayan aydınlarımız en az oryantalistler kadar ülkemize ve toplumumuza zarar vermişlerdir. Hatta aydınlarımızı Türk toplumu karşısında oryantalistlerden daha katı görmektedir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de bir okul müdürü olan Mehmet Sedes'in babası İhsan Bey, kendine çocuğu için gönderilen *Homer*os adlı kitabı oğluna ısrarla okuması için verir. Yunan ve Roma kültürünün bir hazine olduğundan bahseder. Doğu'nun her şeyine karşıdır. Yazar "okumuş insan" olarak nitelendirilen bazı insanların Doğu-Batı ekseninde tercihlerini sunmaktadır.

Maarif Vekâleti Müsteşar Vekili Faik Sabri Bey, Ankara Kurtuluş Ortaokulu Müdürü İhsan Bey'e verdiği sözü tuttu, *Homer*os'u yolladı.

İhsan Bey kitabı oğluna verirken kaşlarını çattı, kutsal bir emaneti tevdi edermişçesine boğazını temizledi.

‘Bu hazine,’ dedi, ‘bize, eski Grek ve Roma’nın hediyesidir. Her aydın kişinin mitolojya bilmesi zorunludur. Hemen okumaya başla, akşam gelince konuşuruz.’... Müdür Bey’in en belirgin niteliği, kendi demesiyle, ‘muasır medeniyete ulaşmayı engelleyen sofuluğa teslim olmamak’ için gösterdiği çabaydı. Namaz, cami, ulema, İslâmiyet, halife, Abdülhamit ve ona bağlı olarak, çocukluğunun karanlıklarını geri getiren zaptiye ve hafiye kavramlarını ‘Osmanlı’da bütünleştirdiğinden, ‘Şark’ı çağrıştıran her şeyden, ‘İğrenirdi.’ (Alatlı, 2013, s. 8-11).

İhsan Bey Mehmet Sedes’in babasıdır. Yazar, Mehmet Sedes’in çocukluğunun nasıl bir ortamda geçtiğini okura göstermek istemiştir. Çünkü Mehmet Sedes *Or’da Kimse Var mı?* beşlisinde Günay Rodoplu ile birlikte en önemli karakterdir. Yazar, İhsan Bey’le, Cumhuriyet’in ilk yıllarında bazı eğitilmiş kişilerin geçmişe ve Batı’ya bakışını vermek istemiştir. İhsan Bey, kendince çağdaş olabilmenin yolunun Batı medeniyetini öğrenmekle başladığını düşünen ve Doğu’ya ait kültürel zenginlikleri kabul etmeyen bir karakterdir. Yazar, kendi kültür belleğinde saklı hazineleri görmeyen, görmek istemeyen ve özellikle Osmanlıyı çağrıştıran her şeyden nefret eden İhsan Bey’in şahsında kendine, benliğine yabancılaşmış ve düşman kesilmiş belli bir insan yapısını ortaya koymuştur. Homeros’la birlikte Grekve Yunan mitolojilerini İhsan Bey örneğinde sunarak bizim tarihimizde de çocuklarımızı dolduracak onlarca destan ve mitolojinin yer aldığını anımsatmak istemiştir.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de Şafak Özden ve babası üzerinden Millî Şef taraftarlarının demokrasiye yaklaşımı üzerinde durulmuştur.

1950 seçimlerinde Demokrat Parti kazanır korkusundan kendi okulundaki sandığı yok ettiğinde vatana hizmet ettiğini düşünüyordu. Halis Öğretmen! (Daha sonra, referandumda, oğlu Şafak Özden de siyasi yasaklar kalkmasın diyenlerin oylarını yok edecekti! (Alatlı, 2013a, s. 298).

Yazar, ülkemize demokrasinin belli süreçlerden geçerek geldiğini anlatmak için 1950 seçimlerini ve bu seçimde bireysel bir uygulamayı örnek olarak sunmuştur. Yazar, ideolojilerin ülkemizde uç noktalarda yaşandığına dikkat çekerek siyasi bağlamda herkesin kendini haklı gördüğü bir ortam oluşturmaya çalıştığına vurgu yapmaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de köy enstitüleri ve demokrasi üzerine değerlendirmeler yapılır.

‘Köyü değiştirmek gelmez bizim işimize. Düzenimiz bozulur. Değişmesini durduramasak da geciktirirdik epey. Modern teknikten mümkün merteye uzak tutarak kendine yeterliliğini sürdürürdük bir zaman. Köylünün nahiyeden bile ayağını kesecekti bu enstitüler (Alatlı, 2013a, s. 237-238).

Köylünün şehirleşmesini kendileri için tehdit olarak gören bir anlayıştan bahsedilmektedir. Romanda hiçbir şeyden haberi olmayan, kendi hakkını dahi arayamayan köylüyü bir müddet daha kendi kabuğunda tutmak için köy enstitülerinden mezun olan öğretmenler köylere gönderilmiş ve köylüyü yerinde idare etmeye çalışılmıştır. Yazar belli bir yönetim ve demokrasi anlayışını ortaya koymaya çalışmıştır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de Günay Rodoplu Mehmet Sedes’e Batı’nın körü körüne örnek alınmasının yanlışlığını farklı bir dille şöyle anlatmaktadır:

İç-sömürgecilerin örnek alabilecekleri dâhiyane sistemler siyonizmin ve onun sulandırılmış versiyonu Hitler faşizminin eğitim sistemleridir... Niye Hitler diyeceksin? Çünkü Türkler dü-çün-mez-ler! Bizim başımıza en büyük belalar düşünmemekten, Batı çöplüğüne düşkünlüğümüzden gelir! Çok affedersin, Avrupalı bok yese biz de yeriz! (Alatlı, 2013a, s. 233).

Yazar, iç sömürgeciler ifadesiyle ülkenin yönetim yapısını kastetmektedir. Özellikle Siyonizm ve Hitler tarzı eğitim biçiminin örnek alınmasını dikte edilen bir anlayış biçimi olarak sunmaktadır. Yazara göre Batı’yı her anlamda mükemmel gören yerli yönetim Batı’dan alınan her şeyi topluma uygulamaktan geri durmamaktadır. Türklerin en büyük sıkıntısının düşünmemek olduğunu söyleyen Rodoplu başımıza türlü belaların gelmesini bu duruma ve Batı’ya kayıtsız şartsız iman etmiş olmamıza bağlamaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de Rodoplu, Şafak Özden’in arkadaşlarına kuşak çatışması üzerine düşüncelerini aktarmıştır.

‘Dünyada bizden başka hiçbir ulus, kuşakları birbirinin dilinden anlamaz kılan bir faciayı böylesine şevkle alkışlamamıştır!’ dedi (Alatlı, 2013a, s. 149).

Rodoplu, yüzlerce yıllık bir birikimin dil farklılığından dolayı anlaşılmasını veya yok sayılmasını ülkemizde alkışlanacak bir durum olarak görüldüğünü söylemekte ve bu durumun aslında koca bir milleti nasıl geçmişle

bağlarını kopardığını vurgulamaktadır. Yazar, yenilikçilik anlayışıyla hareket edildiğini ve hal böyle olunca eskinin silindiğini ve bir dönem belleğinin yitirildiğini vurgulamaktadır.

'*Nuke*' Türkiye'de Rodoplu, Diana'yı Fransız Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinde ziyaret ettiğinde aralarında Türkler ve Batı üzerine aralarında geçen konuşma şöyledir:

Diana'nın gözlerine kötü bir pırıltı oturdu,

'Türk!' dedi, tükürür gibi, 'Daha ne beklersin!'... 'Bu Türklerden ancak hepsini öldürürsen kurtulursun!'... Diana bak sadece bir tavır bu... Sizden farklı olarak, biz henüz umursamaz biçimde yabancılaşmadık... Sana söylemek istediğim şu: Aklının sınırlarına dayandığında, insanoğlunun takınabileceği iki tavır vardır. Bunlardan birincisi 'bütün'ü algılamaya çalışmaktan tamamen vazgeçmek, ikincisi, tamamıyla düşünsel, içgüdüsel bir algılama ile onu tasavvur etmeye çalışmak... İkinci yol dindarların yoludur. Biz, dayanılmaz acıları, coşkulu sevinçleri, tehlikeleri, güvenli sığınakları, tez ve anti-tezleriyle bu anlaşılmaz ve büyüü yaşamın kendi beyin yapımızın ve kullanabildiğimiz yöntemlerin çok dışında bir sistem tarafından yönetildiğini biliriz... Allah'ın ölmesine izin vermez. Çünkü biliriz ki Allah'ın ölümü orman kanununun legale çıkmasıdır.' (Alatlı, 2012, s. 428-429-437-438).

Yazar, Diana ile Türkleri çözümlenmeye çalışan Batı'yı verirken Rodoplu ile hâlâ Batı'nın bu tuzaklarına karşı durmayı başarabilen bir Türk insanını vermiştir. Yazar, hem Batı'ya hem de Türk topluma mesaj vermektedir. Yazara göre Batı bizi somut bilimsel deneylerle çözümlenmeye çalışırken anlayamadığı bir şey vardır ki o da bizim manevi bir yanımızın olduğu ve iman edilen bir yaratıcı tarafından yönetildiğimizdir. Yazar, Batı'nın, Allah'ı zihnimize sakladığımız sürece bizi çözemeyeceklerini ve Diana gibi hayal kırıklığı yaşayacaklarını vurgulamaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Rodoplu, Diana ile Türklük yani milliyetçilik üzerine konuşur.

'Çok basit! Bizim devlet politikamız hep olduğumuzdan başka bir şey dönüşmemizi benimsemiştir. Bu her şeyden önce kitleyi kökenlerine yabancılaştırmak gerektirir... Arap-Fars kültürüne asimilasyon gayreti. Bu fasıl, Cumhuriyet'le bitti. Bu defa da yeni bir asimilasyon başladı.'

'Evet. Yalnız haksızlık etmemek lazım. Atatürk'ün sağken başlatılan Türk tarihi araştırmaları, zaman içinde kamuoyunun gündeminden kaldırıldı...

'Evet. 'İlericilik', 'solculuk'la eşanlamlıydı. 'Solcu' olununca, milliyetçi olunamıyordu. Oysa Türklerin kökenlerini araştırmak, bu tür şeyler üzerinde durmak milliyetçilik sayılıyordu. Milliyetçilik, ırkçılıkla eşanlamlıydı. Her neyse, öylesine bir karmaşaydı ki sonunda ne milliyetçilerin ne de solcuların özde hoşlaşmadığı şey oldu. Bir baktık dile Arapça, Farsça yerine önce Fransızca sonra da İngilizce girdi. Eskiden halk üç kelimesinden ikisi Arapça ya da Farsça olan aydınları anlamıyordu; şimdi de üç kelimesinden ikisi Fransızca ya da İngilizce olan 'aydınları' anlamıyor (Alatlı, 2013, s. 512-513).

Rodoplu, hem Osmanlıda hem de şimdi aydınların halka açılmadığını bunun nedenlerinden birinin de halkın dilini kullanmadıkları olduğunu söylemektedir. Yazar, nedense ‘Türk’ü kabullenmekte zorlanan bir anlayışın aydın kesiminde kendini gösterdiğini ifade etmektedir. Yazara göre Türklerin kökenini araştırmak, bu alanda çalışmalar yapmak milliyetçilik hatta ırkçılık olarak görülmekte ve özellikle sol kesimde bu duruma karşı bir tepki oluşmaktadır. Eskiden bilim ve sanat dilinin Arapça ve Farsça olduğu şimdi ise Fransızca ve İngilizce olduğu vurgulanırken sonuç olarak hem halkın hem de aydınların hoşlanmadığı bir durumun oluştuğu ifade edilmektedir. Yazar ‘Türk’ün ve ‘Türkçe’nin baz alınmadığı bir sistemde iyi bir tabloda söz edilemeyeceğini vurgulamaktadır.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!’de Rodoplu ile Dr. Sernea arasında geçen bir konuşmada Rodoplu yerli bir aydın profili çizmektedir. Dr. Sernea’nın Rodoplu’ya yönelttiği milliyetçi olup olmadığı sorusuna Rodoplu’nun verdiği cevap etkilidir.

‘Ha, eğer, milliyetçilikten, Batılılaşmakta yaya kalma pahasına, kendi kültürüne sahip çıkmayı anlıyorsanız, bakın o doğru. Evet, milliyetçiyim. Ve Hilal’le Haç arasında bir seçim yapmak söz konusuysa, hiç kuşkunuz olmasın, Hilal’i seçerim.’ (Alatlı, 2013a, s. 86).

Yazar, Rodoplu üzerinden bir aydının duruşunun nasıl olması gerektiğini ortaya koymuştur. Yazara göre milliyetçilik, ırkçılık değil kültüre ve binlerce yıllık değerlere sahip çıkmaktır. Yazar, Batılılaşmak bizi değerlerimizden edecekse milliyetçi kimliğinde Doğulu kalmanın en doğru karar olacağını vurgulamaktadır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni’de Mehmet’le Günay Rodoplu’nun arasında Şiran’ın yazıhanesinde tanışmaları esnasında milliyet kavramı üzerine bir konuşma geçer. Mehmet ve Binali’nin ırkçı söylem ve açıklamalarına karşın Rodoplu Atatürk milliyetçiliğini ifade eden bir değerimizi ortaya koyar.

Utanç verici bir hevesle sordum.

‘Türk değil misiniz?’

‘Siz ona bakmayın,’ dedi Rodoplu, ‘Ben, Kızıl Tuğ kadar Türk’üm.’

Ulusal gururun bu denli net ifadesine yıllardır rastlamamıştım. Şaşırdım kaldım. Rodoplu Binali'ye döndü.

'Senin bu köken tutkunu da anlamıyorum. İnsanın sorumluluğu iradesiyle sınırlıdır. İnsanları milliyetlerinden dolayı aşağılamak ya da yüceltmek, 'Sen neden falanın çocuğusun?' diye hesaba çekmeye benziyor... Bu bakımdan ne senin ulusunu aşağılarım ne de benimkini aşağılamana izin veririm.' (Alatlı, 2013, s. 185-186).

Yazar, milliyetçilik bağlamında birden fazla milliyetli bir ülkede yaşıyor oluşumuz nedeniyle hem Atatürk milliyetçiliğini hem de kurucu millet olan Türk milliyetçiliğini öne çıkarmaktadır. Rodoplu, herkesin milliyetine saygı duyuyorum derken aynı zamanda 'Kızıl Tuğ kadar Türk'üm.' ifadesiyle de Türk milliyetçiliğini ırkçılığın dışında gurur verici bir şekilde dile getirmektedir.

Beyaz Türkler Küstüler'de "Türk" kimliğinin gençler arasında artık önemsizleştiği vurgulanmaktadır. Millî bilinci oluşturan bazı etkinliklerin yapılmamasının da kimliğin unutulmaya yüz tutmasında etkili olduğu dile getirilirken gençlerin Yeni Dünya Düzeni'nin sanal ve moda olan etkinliklerine teslim edildiği şöyle ifade edilmektedir:

Rumeli'si, Hicaz'ı derken, çekildi, çekiştirildi; ne derli toplu bir efsanede karar kılınabildi, ne ortak bellek oluşturulabildi. Bir iki şiir, iki üç türkü değirmeni döndürmeye yetmedi. Muasır medeniyetin 'siyasi bir sanat eseri'dir dediği 'millî kimlik' inşa edilemedi... Bir ulusa sahip olmak, zaten fitri bir güdüsü değildir, insanoğlunun. Kurgulanmak isteri İnce ayar, özen ister. Periyodik bakım ister, güncellenmek ister...

'Nitekim Cumhuriyet, kervanı düzünceye kadar, bildiğimiz tarihin sonunu getirdi Yeni Dünya Düzeni... Nilgün kızın Avrupa Birliği'ne sunduğu 'Gençlik Projesi'nin konusu 'Pontus Rumlarının Karakoncolos Oyunu'...

'Karakoncolos' da ne?

'Cadılar Bayramı' yok mu, Mahmut'um? Katoliklerin 'Azizler günü'?.. Cadılar Bayramı süsleri yok satıyormuş Abdi İpekçi'de...

'Ne Alparslan ne Selahattin Eyyubi kesiyor, hayata tutunabilmeleri için beynelmilel mitoslara ihtiyacı var Müslüman çocuklarının da. Bizim su perisinin Türkiye aidiyeti de istifne salatası ve papalina tavayla sınırlı, Ayvalık life style'ından öteye geçmiyor. Okulda 'ant' değil soft drinks içiyor senin Efe oğlun. Bayrak törenleri de tarihe karıştı... Yakındır, 19 Mayıs'ı da kaldırırlar 29 Ekim'i de. Kalırsa 23 Nisan kalır.

'Topkapı Sarayı'ndaki eşyaların, 'Artık bize lazım değil' diye satışa çıkarıldığını biliyor muydun? (Alatlı, 2014, s. 264-265-266).

Yazar, Mübaccel Atiye üzerinden Türk kimliğinin nasıl belirsiz hale geldiğini ya da getirildiğini anlatmaktadır. Yazar, henüz Cumhuriyet'in ilk yıllarında Topkapı Sarayı'ndaki birçok eşyanın satışa çıkarılmasını tarihî belleğe balta vurulması olarak görmüştür. Sonraki yıllarda Türk adının yavaş yavaş unutulmaya başlaması, zihinlerde pekiştirilememesi çözülmeyi hızlandırdığı söylenmektedir. Yazar, özellikle Yeni Dünya Düzeni'nin küresel çaplı

programlarının gençlerimizi kendine çektiğini, Batı'nın kendi kültürünü bizim gençlerimize yaşatmaya çalıştığını ifade etmektedir. Üstelik gençlerimize millî bilinci yerleştirecek olan millî bayram kutlamalarının sönükleşmeye başlaması, kendi içimizde kimliğimize karşı duyarsızlaşmamızda rol oynadığı vurgulanmaktadır. Yazara göre zaten bir iki şiir okumak ya da türkü söylemekle Türklük canlandırılmamaktadır. Millî bilinç zaman zaman etkinleştirilerek toplum özellikle de gençler güncellenmelidir.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Mehmet Sedes çocukluğuyla ilgili anılarında “Kıbrıs Meselesi”nden bahsetmektedir. Bu konuşma onunla mahallenin bakkalı Şükrü Efendi arasında geçmektedir.

‘Şükrü Amca!’

‘Selamün aleyküm! Nereden böyle?’

‘Mitingden. Kıbrıs mitinginden...’

‘Yine İngiliz oyununa kurban gideceğiz,’ diye içini çekti adam.

‘Nasıl yani?’

‘Bak oğlum, bizim Kıbrıs’ta işimiz yok. Olsaydı, Mustafa Kemal, Misak-ı Millî’ye dâhil ederdi. Ta başından.’

...İngiliz baştan karar vermiş, bizi orada Yunan’la birbirimize düşürecek, sonra da Ada’ya konacak.’ (Alatlı, 2013, s. 45).

Mahallenin bakkalı gözünden bakılan Kıbrıs Meselesi değerlendirilmiştir. Kıbrıs’a yapılacak olan müdahalenin mantıklı bulunmadığı dile getirilirken gerekçe olarak İngilizler tarafından Türkiye’nin Yunanistan’la karşı karşıya getirilmesi gösterilmiştir. Bu durum yazarın doğrudan görüşü değildir. Yazar, o dönemde bazı insanların meseleye bakışını yansıtmaktadır.

O.K Musti Türkiye Tamamdır'da Batı Trakya Türkleri ele alınmış ve özellikle Osmanlı'nın dağılma sürecinde ve Cumhuriyet sonrasında Batı Trakya Türklerine nasıl bakıldıkları üzerine yorumlar yapılmıştır. Kitapta bu durum Günay Rodoplu ve onun anlattığı Rodopluzadeler üzerinden verilmiştir.

Gümülcine Cemaati İslamiye Riyaseti'nin küçük odasında, Grazzi'nin, Duçe'nin ultimatomenunu Metaksas'a verdiği 1940 yılının 27 Ekim gecesi, Türkiye'nin tarafsız kalacağını bir kez daha teyit olmuş olan Kırkların torunları çaresizdiler...

‘Türkiye harbe girmek istemez a oğlum...’

‘Batı Trakya Türk toprağı, değil mi?’ diye cevap istemeyen bir soru sordu ve devam etti: ‘Binaenaleyh, her halükârda müdafaa edilmek durumundadır. Başka çaresi de yoktur.’

...

‘1237’den bu yana, Batı Trakya’da biz kendi uçkurumuzu kendimiz bağlarız. Öyle görünür ki bu defa da böyle olacak!’

Rodopluzade’ye döndü yine:

‘Değil mi efendi oğlum?’

Söylemediği, Yunanistan’ın dağılması halinde, Batı Trakya Türk Cumhuriyeti’nin yeniden ihya edilebileceği umuydu...

Hacı Fikret’in hatırlattığı ‘1237’ yılı, Miladi 1821’dir yani, Yunanistan’ın Osmanlı’dan ayrılmasıyla sonuçlanan Mora İsyanı’nın çıktığı yıl...

‘Erzurumlu Şükrü Paşa, Gazi Osman Paşa gibi Edirne’yi Plevne destanını hatırlatır bir yiğitlikle savunuyor. Rahmetli Cemal Amca ne anlatırdı bilir misin? İttihatçıların Dâhiliye Nazırı, o anlı şanlı Talat Paşa, şehir kuşatma altına alınınca gönüllü nefer yazılmış, Edirne’ye gelmiş, askerinin arasına karışmış. Neden, biliyor musun? Savaşmasınlar diye! Anadolu Türklerine, Rumeli sizin vatanınız değildir, diye propaganda yaparmış. Buna inanabiliyor musun? Ben, inanıyorum, çünkü bizimkilerin, özellikle de babaannemin lanetlediği bir adamdı bu Talat Paşa.’

‘Derdi neymiş?’

‘Çok basit,’ dedi Günay, ‘hükümet başarısız olsun da bir an önce düşsün, kendileri gelsinler!’

...

Rodoplu Ali Rıza Efendi, Başkan Arifzade Arif’le birlikte kuşatma altındaki Edirne’ye, Cemal ve Talat Paşalarla konuşmaya gidenlerin arasındaymış... Biz kimsenin yardımı olmadan Bulgarlara karşı devletimizi müdafaa ederiz,’ dedik. Onlar, ‘Biz söz verdik, Batı Trakya’yı Bulgar’a teslim etmeye mecburuz,’ dediler. ‘şayet razı gelmeyecek olursanız, Bulgarlarla beraber Osmanlı ordusu da Batı Trakya’ya girecektir...

Üçüncü ayın 26’sında Bulgar’ın Edirne’ye girdiğini duyunca yatağa düşmüş dedem. Kahrından inme inmiş...

Bütün bunlardan sonra Batı Trakyalıların İttihatçılardan adamakıllı soğumaları herhalde kaçınılmazdı (Alatlı, 2013, s. 144-145-146-152-53).

Romanda Batı Trakya Türklerinin sahipsiz bırakıldığı üzerinde durulmuştur. Rodoplu’nun anlattığı doğrultusunda Osmanlı’nın son döneminde Balkanlar’da yaşanan problemler, Batı Trakya Türkleriyle ilgilenilememesine neden olmuştur. Özellikle İttihatçılar ve İstanbul Hükümeti kavgalarında İttihatçıların Batı Trakya Türkleri üzerinden oyun kurmaya çalışması kabul edilemez olarak ifade edilmiş hatta ihanet olarak görülmüştür. Aynı zamanda Cumhuriyet sonrası gelişmelerde ifade edildiğine göre Türkiye Cumhuriyeti, dış siyasetini dengeli olarak yürütmek istemiş ve Batı Trakya Türkleri konusunda tarafsız kalmayı tercih etmiştir. Yazar, Batı Trakya Türkleri konusunda hem Osmanlı’nın hem de Türkiye Cumhuriyeti’nin üzerine düşen görevi yerine getiremediğini ve onları Yunanistan’ın elinde çaresiz bıraktığını vurgulamıştır.

Valla, Kurda Yedirdin Beni'de Rodoplu, kendi üzerinden bir atasözüyle "Benim, devlet başa kuzgun leşe geleneğinden geldiğimi bilmez misin?" (Alatlı, 2013b, s. 355) diyerek Türklerin siyasi anlayışını ortaya koymaktadır.

Rodoplu üzerinden yazar siyasi anlayışını ortaya koymuştur. Yazar, Türklerin meşhur atasözü olan "Devlet başa kuzgun leşe" ile her ne olursa olsun Türklerin, yaşamak ve bir devlet kurmak için canlarından geçebileceğini vurgulamıştır. Elbette bunu söylerken Türklerin siyasi tarihini göz önünde bulundurmıştır. Yazar, hangi güçlüklerle ve hangi düşmanla karşılaşılacak olursa olsun canı pahasına Türkler, devletini koruyup devletin devamını sağlayacaktır.

3.1.6. İlmî Açıdan Değer Aktarımı

Or'da Kimse Var mı? roman serisinde ilmî değerlendirmeler, önemli bazı ilim ve sanat insanları, üniversitelerde sunulan eğitim programları, öğrencilerin ilim öğrenmeye karşı isteksizlikleri, niteliksiz ilim adamları ve akademisyenler, internet ve kitabi ilim, ilmi sadece Batı olarak algılama ve kabul etme şeklinde ele alınmıştır. Yazar, özellikle eğitim bağlamında eksikliklerimizi tespit etmiş ve bu eksikliklerimizi gidermek için dolaylı olarak da olsa çözüm yolları sunmuştur. İlim insanlarımızın kronik rahatsızlıkları olan Batı eksenli düşünme ve kalitesiz araştırmalar ve eğitim anlayışları irdelenmiştir. Gençlerin özellikle sanal dünya düşkünlükleri onları kitabi ve orijinal kaynaklardan uzaklaştırmış, öğrenmeye isteksiz bir yığın haline getirmiştir. Üniversitelerde okutulan eğitim programlarının gençlerimize pek bir şey katmadığı ve sistemin hâlihazırda toplumumuzun ilerlemesine katkıda bulunmadığı dile getirilmiştir.

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Günay Rodoplu, bilgi ve malumat üzerine değerlendirmede bulunmuştur. Bilginin öze dönüklüğü, hayata yönelik oluşu, hayatı açıklaması ve yorumlaması bağlamında malumattan çok üstün olduğunu dile getiren Rodoplu, malumattan sadece öğretilmiş ve hafızaya alınmış kazanımlar olarak bahsederken bu kazanımların hayatı karşılamadığını ifade etmiştir.

'Malumat'ı 'bilgi'den ayırırdı, Günay Rodoplu. 'Bilgi' esasa, öze dönük, hayatın bütünüyle çakışan, hayata asılan, hayatı açıklayan, yorumlayan,

aydınlatan ‘ışık’; ‘malumat’ ise öğretilmiş, belleğe stok edilmiş, ama hayata iğreti duran kazanımlar bütünüydü (Alatlı, 2013a, s. 29).

Valla, Kurda Yedirdin Beni’de Rodoplu aydın bağlamında Cemil Meriç’i örnek göstermektedir. Meriç’in herhangi bir düşüncenin esiri olmadan dünya ve toplumsal gerçeklerin peşinde olduğunu, düşüncüyü belli bir çağ ve anlayış kapsamında ele almadığını, ona tarafsız bir biçimde yaklaşıp tüm gerçekliğiyle anlamaya çalıştığını söyler. Ayrıca Meriç’i toplumumuza olan samimi yaklaşımı ve toplumla tarihi barıştırma gayreti içerisinde olduğunu vurgular. Yazar, ilim insanının tarafsız olması gerektiğini, her düşüncüyü ele alabilirliğini, ait olduğu toplumu tarihi, inancı ve kültürüyle barıştırmayı bilen olması gerektiğini şöyle ifade etmeye çalışmıştır:

Günay’ı muhatap aldı.

‘O yazar, Cemil Meriç,’ dedi, ‘Onun kafası karışık.’... Günay’ın yüzü, içinde esmeye başladığını tahmin ettiğim fırtınayı hiç ama hiç yansıtmıyordu...

‘Meriç’i anlamak kolay değildir,’ dedi neden sonra...

‘Eeee?’ dedi Suphi...

‘Eeee’si şu ki, Cemil Meriç, insanlığın yeryüzündeki düşünce serüvenini izler. Marx gibi, o da toplumsal gerçeklerin ezeli ve küresel olmadığını söyler. Düşüncenin belli bir çağın, belli bir coğrafyanın, belli bir ırkın ayrıcalığı olmadığını söyler. Ömrünü, Hint’ten Yunan’a, Hazreti Muhammed’den Marx’a kadar donanımın erişebildiği her düşüncüyü, gerekçeleri ile anlamaya anlatmaya çalışır. Bu arada Osmanlı’yı da ihmal etmez. Bu bağlamda, bizi tarihimizle barıştırmaya, tarihimizi hor görmemeye davet eder. Çünkü dediğim gibi, düşünce belli bir ırkın ayrıcalığı değildir (Alatlı, 2014, s. 226-227).

Beyaz Türkler Küstüler’de üniversiteler ve eğitim sistemi tartışılırken söz arasında ünlü bilim insanı Mustafa İnan’dan bahsedilmektedir. İnan’ın, paranın gücüne değil bilimin gücüne inandığı dile getirilirken gerçek bir akademik çalışmanın ve bilim araştırmasının parasal güç ve makam avcılığıyla olmadığı vurgulanmıştır.

‘Hatırlanmaz mı hocam? ‘Bilim uzun ve çetin bir yoldur çocuklar. Bilimi yarı yolda bırakmayın, olur mu çocuklar? Kürsü ile ticarethaneyi birbirine karıştırmayın, olur mu çocuklar? Bazıları insanları çalıştırmak, büyük teşebbüsleri idare etmek ihtirası ile yanarak kuvvetli olmak isteyeceklerdir; bırakın, parayla da onlar uğraşsınlar, olur mu çocuklar?’... Bize insanın kendisini bir Oppenheimer, bir Leonardo da Vinci gibi hissetmesinin komik olmadığını öğreten adamdır, Mustafa Hoca.’ (Alatlı, 2014, s. 184).

O.K. Musti Türkiye Tamamdır'da Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın "Marifetname" adlı eserinin sadece bir tasavvuf eseri değil aynı zamanda hayvanlardan, gök cisimlerinden, insandan, bitkilerden, coğrafyadan bahseden bir ilim kitabı da olduğu dile getirilmiştir. Coğrafya alanındaki bilimsel çalışmalar ve bu doğrultuda geliştirilen araçlar dönemin bilim insanlarının çalışma sistemlerini ve elde ettikleri başarılar bağlamında hayli önemlidir. Romanda ele alınan "Marifetname" ve müellifi İbrahim Hakkı ile zamanın bilimsel çalışmaları ve araç gereçleri ilmî birer değer olarak sunulmuştur.

Selahattin'i heyecanlandıran, İbrahim Hakkı Efendi'nin bu tarafı oldu. Derken, Marifetname'nin zannettiği gibi bir tür İslâm ilmihali değil, madenlerden bitkilere, hayvanlardan insan anatomisine, elemanlara, bunlardaki değişime, oradan aritmetik, geometri ve coğrafyaya kadar bir yığın 'bilimsel' konu içeren bir fen kitabı olduğunu keşfetti... Mesela, 'Ruzname' dedikleri, bir devr-i daim takvimi vardı. Ona bayıldı. Takvim, içinde elli santim çapında, sağa sola dönebilen bir ahşap kasnağa gerili deriden ibaret, dolap şeklinde bir şeydi. Üzerinde Erzurum'un da bulunduğu kırkıncı enleme göre düzenlenmişti ve kameri ayların, güneş aylarındaki ya da tersi, bulmaya yarıyordu... Sonra, 'usturlap' denilen –Latince 'astrolabum'dan bozulmuş olmalı- gözlenecek gök cisminin yüksekliğini tayin etmeye yarayan araçlar vardı. Efendim, 'ruh-ül meceyyip' ya da 'ceyip tahtası' dedikleri, cepte taşınabilir boyutta bir alet vardı ki bununla insan bulunduğu yerin enlemine, saatin kaç olduğunu, kıblenin yönünü, dağların yüksekliğini, nehirlerin genişliğini tayin edebiliyordu! (Alatlı, 2013, s. 61-62).

'Nuke' Türkiye'de İstanbul Üniversitesinde ders vermeye başlayan Prof. David Pavloviç, eşi Diana'ya öğrenciler ve öğretim elemanlarıyla ilgili izlenim ve eleştirilerini dile getirmektedir.

'Benimle sürekli pazarlık etme ihtiyacını duyuyorlar!'... 'Kaç konu anlatmalıyım, ders kitabının hangi bölümlerini anlatmalıyım, sınavda, nereden nereye sormalıyım, hangi tür soruları sormalıyım!.. Ama anladığım kadarıyla, Batı ülkelerinden farklı olarak, burada üniversitenin verdiği diploma, kişiye mesleğini doğrudan icra yetkisi veriyor... Hal böyle olunca öğrenci diploma peşinde ehliyet değil!..

'Peki, kime, neyin, ne kadar öğretilene kim karar veriyor?'

'Öğretim üyelerinin kendileri! Ve bu iktidarlarını ellerinden almaya yönelik bütün hareketlere karşı var güçleriyle direniyorlar!'...

'Anlasana! Kimse vermek istemiyor! Öğrenciler, eğitime para vermek istemiyor; öğretim üyeleri, sanayi ya da devletin ihtiyacına göre yeniden yapılanmak istemiyor! (Alatlı, 2012, s. 128-129).

Bir Batılı gözüyle Türkiye'deki üniversitelerin eğitim ve öğretime bakışı değerlendirilmektedir. Yazar, Pavloviç'in ağzından üniversite öğrencilerimizin bilgiye karşı isteksizlikleri, bu bağlamda işin kolayına kaçmaya çalıştıkları, öğretim üyelerinin öğretim programlarını kendilerine göre düzenlemeleri ve ellerindeki gücü korumaya çalışmaları ve kendilerini bilgi çağının gereklerine

göre güncelleyememeleri, devletin ihtiyacı ve ilerlemesi doğrultusunda çalışmalar yapılamaması vurgulanmaktadır. Mezun olmak isteyen öğrencilerin amacının diploma sahibi olduğu, alanlarında ehilleşmeyi pek fazla düşünmedikleri de dile getirilmektedir.

'Nuke' Türkiye'de Prof. Pavloviç, Türkiye'deki üniversitelerin ne derece realiteden uzak olduklarını anlatırken tarih, iktisat ve felsefe gibi birçok alanda derine inmekten ziyade yüzeyde dolaşıldığını, kendimize ait olanı kendi kaynaklarımızdan bizzat değil de ikinci üçüncü kaynaktan üstünkörü öğrenildiğini söyleyerek gerçek bir ilmî çalışmanın yapılamadığını dile getirmektedir. Yazar, akademik çalışmaların sonuç vermemesini akademisyenlerin alanlarındaki yetersizliğine, bilgisizliğine ve isteksizliğine bağlamaktadır. Ayrıca, Türk tarihini, Türk-İslam felsefesini, İslam ekonomisini yeterince okuyup araştırmadığımızdan kendi ilmî medeniyetimizi ortaya çıkaramadığımızdan yakınılmaktadır.

Söylemeye çalıştığım şu: Sen ve ben, bir üniversitenin parçası olduğu toplumun iyileşmesi ve ilerlemesi için yapılanmış bir kurum olduğunu düşünürüz. Bu hüviyetle, üniversite, bir taraftan geçmiş bilgileri geleceğin bilgilerine temel teşkil edecek şekilde muhafaza eder, değil mi? Şu halde, bir üniversitenin her şeyden önce muhafaza ve inşa edilecek bilgilerle, geliştirilecek bilgilerin hangileri olduğu üzerinde mutabakat sağlaması gerekir. Bu mutabakat, öğrencilerin, yani toplumun yarımına ilişkin talepleri ile öğretim üyelerinin arz edebildiklerinin kesiştiği noktada fiiliyata dönüşür: Yani, ders programları ve içerikleri belli olur.

Şimdi, bir de şöyle bir durumu mütalaa et: Üniversite, mensup olduğu toplumun geçmiş bilgilerini depolamayı inatla ve ısrarla reddediyor. Örnek: Ekonomi Bölümü'nde, Kuran'ın emrettiği iktisadi ilkelere ilişkin bilgi depolanmış değil. Ekonomi düşünce tarihinde Eski Ahit, Eflatun, Aristo var da mesela, Hazreti Muhammed, Gazali, İbni Haldun yok! Ekonomiye Giriş'ten itibaren verilen bütün örnekler, Birleşik Devletler ekonomisine ait...

Tarih Bölümü'nü al: Selçuklulardan gerisi yok. Rusça ve Çince, Türk tarihinin iki önemli doküman dili ama bunlardan birisini olsun bilen tek bir tarihçi tanımadım... Felsefe Bölümü'nü al: Ne Şamanizm ne de İslam felsefesine ilişkin bilgi var. Türk felsefeciler, Arap alfabesini dahi okuyamıyorlar (Alatlı, 2012, s. 134-135).

'Nuke' Türkiye'de Prof. Pavloviç ile Diana arasında araştırma merkezli olarak akademisyenlerin intihal konusunda pervasızca davrandıkları üzerine bir konuşma geçer. Ayrıca akademisyenlerin güncel ihtiyaç ve bilimsel gelişmeler konusunda yeterince bilgi sahibi olmadıklarının yanı sıra ne tür bilgilerin talep edildiği konusunda da yetersiz kaldıkları ifade edilmektedir. Yazar, Pavloviç'in ağzından bilim insanlarımızın geçmişle gelecek arasında bağ kuramadıklarını, bilim merkezi olan üniversitelerde ise kendi ideolojileri doğrultusunda tavır takındıklarını ifade etmektedir.

Türk bilim adamları intihal konusunda da fevkalade pervasızlar. Türkiye üniversite yayınlarının yüzde doksanının apartma olduğu söyleniyor ki bu hükme katıldığımı söylerken vicdanen müsterihim çünkü Profesör Çertek'in ders notlarını (para ile satılıyor!) ve Dekan Dülger'in ders kitabını gördüm. Utanç verici! Birisi bu beylere 'akademik özgürlük'ten intihal özgürlüğünü mü anladıklarını sormalı!.. Bilgi inşasına gelince bu konuda geri kalmalarının bir nedeni, köklerini reddetmeleri ise ikinci nedeni de Pazar ekonomisinin ya da dilersen demokrasinin işlemiyor olması. Biraz karmaşık olacak ama lütfen bana katlanmaya çalış: Demek istediğim şu ki, akademisyenler, ne tür bilgilerin talep edildiğini bilecek Pazar bilgilerinden yoksunlar!.. Çertek de istisna değil! Öğrencilerinden öğrendiğim kadarıyla sınırlarını bir komissar despotizmiyle yürütüyor. Alper Tunga, bir Pan-Türkist öğrencim, ideoloji farklılığından dolayı kendisinden asla geçer not alamadığını söyledi... Nereden gelip nereye gittikleri konusunda mutabakata varsalar, kendilerini istikrarlı bir biçimde doğurabilecekler! (Alatlı, 2012, s. 136-137).

Beyaz Türkler Küstüler'de günümüz ulemasının yaşam biçimi üzerine bir eleştiri yapılmıştır. Kendilerini güncelleyemeyen ulema sınıfının toplumdan ve bir o kadar da ilimden uzak yaşayışları, basmakalıp düşünceleri, geçerliliği olmayan aynı tespitleri tekrar tekrar ortaya koymaları, ilimden uzak oldukları için kendilerine önemsiz durumları gündem haline getirmeleri ve sığ yaşantıları, magazinel kültürün içinden çıkamadıkları ve tamamen halktan uzak bir dünyada yaşamaları dile getirilmektedir. Yazar, günümüz ilim insanlarının özgün olamadıkları için ortaya önemli denecek gelişmeler süremediklerinden yakınmaktadır.

Aynı tavlının atları, gelirse keyiflere kul köle. Birbirlerinin beylik ahkâmını tekrarlayıp durur, günümüz uleması... Isıtılıp ısıtılıp sofraya sürülen mesnetsiz tespitler, perdah yüzü görmemiş düşünceler, beylik terkipler, incir çekirdeğini doldurmayan gündemler, pireyi deve habbeyi kubbe yapan sıklık. Biricik kültürel faaliyeti Cem Yılmaz show, yegâne ruhsal tatmini Kanyon'dan alışveriş, aralarından tek bir özgün ruh çıkmaz (Alatlı, 2014, s. 185).

'Nuke' Türkiye'de Prof. Pavloviç, Cumhuriyet'ten sonra Türk dilinde yapılmaya çalışılan değişimleri aktarmaktadır. Romanda dil üzerine ilmi çalışmalar olarak Türk Dil Cemiyetinin kurulduğu, kırsalda konuşulan Türkçe kelimelerin tespit edildiği, yeni Türkçe kelimeler türetilmeye çalışıldığı, yabancı sözcüklerin özellikle de Arapça ve Farsçanın kullanımdan çıkarıldığı, bilimsel terminolojiye yeni kelimeler bulunamadığı, meselenin abartılması üzerine zaman zaman yanlışlara düşüldüğü dile getirilmiştir.

1Eylül 1929'da, Milli Eğitim Bakanlığının emriyle, okullarda Arapça ve Farsça okutulmasına son verilmişti. 12 Temmuz 1923'te, Mustafa Kemal Türk Dil Cemiyetini kurdu. Cemiyetin ilan edilen amacı: 'Türk dilinin güzelliğini ortaya çıkartmak, onu dünya

dilleri seviyesine çıkartmak.’... 1933 yılının başında, her ilde ve her ilçede, vali ya da vali yardımcılarının başkanlığında, yerel ve merkezi yönetim temsilcileri, öğretmenler ve askerî eşhastan oluşan komiteler toplandı. Bu komitelerin görevi yörelerinde kullanılan Türkçe kelimeleri derlemektir. 1934 yılının başında, Başkent’e gönderilen liste sayısı 130 bini buldu!.. bu listelerden, 7 bin 572 kelime seçildi!

Öte yandan her gün radyo ve gazetelerde bir düzine ‘yabancı’ kelime ilan edildi ve halktan bunları ikame edecek Türkçe kelimeler önermeleri istendi. Bu egzersiz 640 yeni kelime ile sonuçlandı. Konuşma dilinde ya da eski metinlerde uygun karşılık bulunamadığı zamanlarda, reformcular, var olan köklerden ve son eklerden yeni kelimeler üretmeye koyuldular... Dil Cemiyetinin kabul ettiği kelimeler basıldı ve Millî Eğitim Bakanlığı tarafından okullara dağıtıldı. 1930’da, basının kullandığı dilin yüzde 35’i arı Türkçe kelimelerden oluşurken bu oran 1933’te yüzde 44’e, 1936’da yüzde 48’e çıktı. Okullara ve gazetelere ulaşanlar (bazıları hevesle, bazıları mecburen) bu kelimeleri benimsediler... Bilimsel terminoloji hemen tümüyle Arapça, Arapça olmayan birkaç kelime de Farsçaydı... Bu ‘değişmiş olmak için değişmek’ politikasının sonucu olarak, Dil Cemiyeti, muhaliflerinin alay etmek için ortaya attıkları saçmalıklardan ulusal düttürü, gökgötüren konuksal avrat bunların en ünlülerindendir! (Alath, 2014, s. 208-210-211-212-213).

Beyaz Türkler Küstüler’de Mehmet Sedes, katıldığı bir televizyon programında, kitabın ortadan kaldırılıp önemsizleştirilmesiyle bilginin internet üzerinden servis edilmesinden yakınmaktadır. Yazar, Mehmet Sedes aracılığıyla kalıcı bilgi olan kitapların devre dışı bırakılarak göçebe bilgi olarak gördüğü internet ortamındaki bilgilerin gerçeğe ulaşmasını, yeni neslin kitaplardan uzaklaşarak hayatı sadece internet bilgilerinden ibaret görmelerini ve neredeyse hiç kitap okumadan üniversiteden mezun olduklarını vurgulamaktadır.

Evet, ne diyorduk, size mektup yazan sayın dekanın internet üzerinden eğitim yapılmasında sakınca görmediğini söylüyordunuz. Buyurun, devam edin.’

‘Bir dakika! Yanlış anlaşılmasın! İnternet üzerinden eğitim değil! İnternetin kitapların yerine ikame edildiği, kitabın yardımcı malzemeye indirildiği, göçebe bilgi dedikleri birikimin yüceltildiği durumdan bahsediyorum!’... Göçebe yaşama biçimi, kalıcı iz bırakacak yapıtlarla uğraşmaya elvermez. Bu bakımdan, öğretim üyesi arkadaşın, göçebe yaşam biçimi dediğimiz anakronizmi yükseköğretime model almak hususundaki ısrarını fevkalade yadırgamaktayım!..

‘Meslektaşımın lisans öğrencilerinin hemen hiç kitap okumadan mezun ediliyor olmalarından utanmasa bile, rahatsız olmasını beklerdim. Rahatsızlık duyulmuyorsa, kitabın yerini internet göçebeliğine bırakması hoş karşılanıyorsa bu durum ancak ve ancak üniversitelerimizin ticarileşmeyi tamamlamış, serbest Pazar ekonomisine yenik düşmüş olmalarıyla açıklanabilir (Alath, 2014, s. 108-109-110).

3.1.7. İktisadi Açıdan Değer Aktarımı

Orda Kimse Var mı? roman dizisinde liberalizm yani serbest piyasa ekonomisi, mülkiyet hakkı, ekonomik bunalımın yaşandığı yıllar, zengin kesimin millî olamaması, ticaret ahlakı üzerinde durulmuştur. Ekonomik değerlerle ilgili pek fazla aktarım yapılmamıştır. Yapılan aktarımlar ise değer ve karşıt değer

şeklinde sunulmuştur. Genel olarak Türkiye Cumhuriyeti'nin farklı zamanlardaki ekonomik bunalımları, liberal ekonomi ve toplum, ticaret ahlakının uygulanamaması, iş insanların varlıklarını devlet ve millet için üretim amacıyla kullanmamaları gibi aktarımlar yapılmıştır

Beyaz Türkler Küstüler'de Mehmet Sedes'in liberalizm üzerine düşüncelerine yer verilmiştir. Yazar, Sedes'in ağzından liberalizmi eleştirmektedir. Yazara göre liberalizm, Yeni Dünya Düzeni'nin ortaya koyduğu bir fırsatçılık ekonomik düzenidir. Bu düzende bir kimse başka bir kimse için kendini riske atmaz. Değersizliğe bağlı bir ekonomik anlayış olarak sunulmaktadır.

'Mehmet eniştene de sorarsan, liberalizm kimsenin kimseyi kimse için fedakârlık yapmaya çağıramayacağı düzene kavuşmak arzusunun açığa vurulmasından ibaretmiş. 'Kümes rehavete dalmışken tilkinin işi kolaylaştırıyor,' diyor, 'fırsatçılığın gelmiş geçmiş en iyi müttefiki liberalizm, uluslararası albenisinin nedenini tespit etmek için Yeni Dünya Düzeni'nin ekonomik süreçlerini çözümlenmek gerekiyor.' (Alatlı, 2014, s. 267).

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!'de Günay Rodoplu serbest piyasa ekonomisi üzerine konuşmaktadır. Yazar, Rodoplu'nun ağzından Batı'nın ekonomi ve maddiyat bağlamında açgözlülüğüyle Doğu'nun özellikle Müslüman Türklerin kanaatkâr yapısını karşılaştırmaktadır. Batı tezlerine göre ekonomi biliminin temeli 'homo economicus' yani ekonomik insandır. Ekonomik insan hiçbir zaman doyuma ulaşmayan insandır ve sonsuz istekleri vardır. Yazar Batılı düzenin oluşturduğu bu ekonomik insan anlayışını günümüz insanına sunulan medeniyetin olmazsa olmazı olarak ifade etmektedir. Yazara göre, Türk toplumu, serbest piyasa ekonomisinin sunduğu doyumsuzluğu henüz tam olarak benimsememiştir. Yazar, bunun nedenini dinî anlayış ve kültür birikimine şöyle bağlamaktadır:

'Ekonomi' biliminin temel aksiyomu 'homo economicus' yani 'ekonomik insan'dır... Bu tarife göre, 'İnsanoğlu yaradılışı itibarıyla, sonsuz istekleri olan, açgözlü ve çıkarıcı bir yaratıktır... Nitekim ekonomik koşulların en vahşileştiği günümüzde dahi ben, Türkiye insanının açgözlü, çıkarıcı homo economicus tanımını yadsıdığını düşünüyorum... 'Aç otururuz, evimizde otururuz' diyen kadınlardan tutun da belli miktar birikim yaptıktan sonra evlerine çekilen işadamlarına kadar, Türkiye insanının belirleyici çoğunluğu dur durak bilmeyen açgözlü tüketici insan tanımından çok uzaktır.'... neden bizde Haçlı Seferleri benzeri ve özde Doğu'nun zenginliklerini ele geçirmeyi hedefleyen bir halk hareketi yoktur?..' 'Osmanlı da tıpkı belirli bir miktar para kazandıktan sonra kendisini emekli etmeye niyetli Türk işadamı gibidir. Hırsı sınırlıdır. Parayı mezara

götüremeyeceğinin, kefenin cebi olmadığını farkında gibidir... ‘Eğer medeniyet seviyesi eşittir tüketim miktarı diye bellemişseniz, homo economicus olmadan medeni olamayacaksınız demektir. Günümüzdeki anlayış budur. Bu nedendir ki toplumların geri ya da ileri olduklarına, fert başına düşen millî gelire göre karar verirler (Alatlı, 2013, s. 313-315-316-319).

Valla, Kurda Yedirdin Beni’de Memduh Ağa ve oğulları ticarete dürüstlüğü olup olmadığı üzerine tartışırlar. Memduh Ağaya göre ticaret yapan birinin iş ahlakını koruması mümkün değildir. Yazar, bunu serbest piyasanın koşullarını düşündürerek ifade ettirmiştir.

Fiyatları piyasa koşulları belirler. Neye tutturabilirsen ona satarsın. Bu işin kuralı bu.’... Ben, ticarete namus kavramı yoktur, diyorum. Namuslu tüccar, namussuz tüccar olmaz.’ (Alatlı, 2013b, s. 421).

Beyaz Türkler Küstüler’de iş insanlarımızın parayı devletlerinden daha çok sevdikleri vurgulanmaktadır. Zengin kesimin, üretmek yerine parayı biriktirmeyi yeğledikleri, çalışmadan kazanmak istemeleri, yaptıkları işin kalitesine değil hükümranlıkların devamı için parayı parayla işletmeleri dile getirilmekte, ülke ve millet için hiçbir şey yapmadıkları daha doğrusu millî olmadıkları şöyle ifade edilmektedir:

‘Kemal Bey’in dediği gibi, bunlar zengindirler ama ‘millî zengin’ değildirler. Ellere geçeni son meteliğine kadar işe yatırmak gibi bir alışkanlıkları da yoktur. Pazardaki rakipleriyle boğuşmak, daha kaliteli bir ürün, daha iyi bir gazete çıkarmak gibi dertleri de yoktur... Yani isterler ki devlet her işi bunların yerine yapsın, bütün mali tehlikeleri ortadan kaldırsın, gerektiğinde zararlarını da yüklensin. Bunlara salt kürekle para toplamak kalsın. Topladıklarını yeniden yatırmayı da kendilerinden hiç kimse istemesin. Kazansınlar, kazandıklarını saklasınlar, taşa toprağa gömsünler, hatta İsviçre’ye filan kaçırsınlar.’ (Alatlı, 2014, s. 37).

Valla, Kurda Yedirdin Beni’de 1970’li yıllarda Fatsa olayları işlenirken iktisadi olarak yöre halkının geçim kaynağı olan fındık üretimi, üreticisinin durumu ve fındık devletin fındık politikası üzerine eleştiriler sunulmuştur. Yazar, IMF’nin istekleri doğrultusunda belirlenen alım satım işlemlerinin fındık ihracatçısını hayli zengin ederken üreticiyi de o derece yoksullaştırdığını vurgulamaktadır. Bu bağlamda tefecilik, haksız kazanç, faizcilik yazarın ayrıca vurguladığı iktisadi terimlerdir.

Ordu ve Giresun’da fındık, sahil şeridinin tek gelir kaynağıdır. Fındık üreticilerinin büyük bölümü yılda bir iki ton civarında fındık üretirler. Bu miktar geçimlerine yetmez, erkeklerin çoğu büyük şehirlere mevsimlik işçi giderler. Yetmez, çünkü üretici malının değerini alamaz, alamadığı için tefeci tüccarlara yüzde yüz, yüzde iki yüz gibi faizlerle

borçlanır. Borcunu ödeyebilmek için fındığı daha dalındayken, onların öngördükleri düşük fiyata satar. Ticaret Bakanlığı fındık fiyatlarını fındık ihracatçılarının yararına belirler. Fiyatlar, fındığın satılacak hale geldiği aylarda ucuz tutulur, borçlu olan fındık üreticileri ürünlerini sattıktan sonra fiyatlar tekrar yükseltilir. Yapılan, bir avuç tefeci tüccarı daha da zenginleştirmek, üreticiyi yoksullaştırmaktır. Üreticinin fındık fiyatlarının belirlenmesinde hiçbir söz hakkı yoktur. Fındık fiyatlarını halk değil, IMF talimatları çerçevesinde, tefeci tüccarların ve ihracatçıların istekleri doğrultusunda hükümet tespit eder (Alatlı, 2014, s. 388-389).

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm'de Rodoplu verdiği bir konferansta mülkiyet hakkı üzerine İslâm dininin konuya bakışını dile getirmektedir. Yazar, bu durumu Batı'nın mülkiyet anlayışını İslam'ın mülkiyet anlayışıyla kıyaslayarak değerlendirmiş ve İslami mülkiyet anlayışını vurgularıyla öne çıkarmıştır.

'Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır' diyen İslamiyet yapılanıyor. Peygamberin kurduğu Medine toplumunu incelediğimizde buradaki mülkiyet anlayışının, Batı medeniyetinin iki temel taşından birisi olan Roma'dan kalma mülkiyet anlayışının tam tersi olduğunu görüyoruz... İslami anlayış daha başlangıçta bu sisteme şiddetle karşıdır. İslamiyet'te mal sahibi sorumlu bir yöneticiden ibarettir. Mülkiyet bir kişinin hakkı olmadığı gibi, bir grubun ya da sultanın hakkı da değildir. Ancak, mülkiyetin toplumsal bir görevi vardır. Bir malın sahibi ister tek kişi ister bir ortaklık veya hatta devlet olsun, sahip olduğu malın aynı zamanda toplumun malı olduğunu hatırdan çıkaramaz (Alatlı, 2013, s. 324-325).

Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm'de Rodoplu, Şafak Özden'in akrabası olan Fevzi Özden'den Şafak'ın babası Öğretmen Halis Özden'in meslekteki ilk yıllarını, maaşını ve geçim durumunu dinlemektedir. 1940'lı ve 1950'li yıllarda bir öğretmen maaşıyla ev geçindirmenin zorluğu, ülkenin ekonomik durumu ve ekonomik bunalım ele alınmıştır. Yazar tarafından, ekonomik bunalımın yaşandığı yıllarda Anadolu insanının kıt kanaat geçinerek aile olabilmesi aktarılmıştır.

'Babasını düşünüyorum,' dedi, 'yirmi lira aylık alıyordu. Tozşekerin kilosu beş liraydı.' Duraladı,

'İki yüz bin lira aylık alıyordu, tozşekerin kilosu elli bin liraydı! Dehşet verici, değil mi?'

Buğday, 1927 fiyatının altındaydı. Yetmiş kilometre ötedeki Haymana'dan kağnılarla getirildiği Ankara'da beş kuruştan azdı!..

Halis Öğretmen'in maaşı ailesini aç bırakmamış ama birikime de izin vermemişti (Alatlı, 2013a, s. 297).

SONUÇ

Schrödinger'in Kedisi Kâbus ve *Rüya*; sırasıyla ahlaki, sosyal, estetik, dinî, siyasi, ilmî ve iktisadi değerler bağlamında değerlendirilmiştir. Özellikle *Kâbus*'ta yukarıda belirtilen değerlerin kaybedilmesi süreci ve sonuçlarının güçlü toplum yapısını nasıl zedelediği, en önemlisi toplumun bu kayıp sonrası nasıl parçalandığı ve sahip olduğu devletini nasıl yitirdiği ele alınmıştır. *Rüya*'da ise kaybedilen, unutilan, önemsenmeyen değerlerin bir bir yeniden kazanılmaya başlandığı; bu milletin, tarihi boyunca sahip olduğu güç ve erdemleri tekrar kazanma yoluna gidildiği gözler önüne serilmiştir.

Kâbus'ta yazar birçok değer üzerinden okuyucuya seslenmiştir. Özellikle ilmî ve siyasi değer bakımından milletin bilinçlenmesi gerektiği üzerinde durmuştur. *Rüya*'da ise ağırlıklı olarak siyasi ve estetik değer üzerinde durmuş ve Türk insanının siyasi ve estetik değerlerine sahip çıkması gerektiğini ancak bu şekilde düzen içerisinde güçlü durabileceğini vurgulamıştır.

Or'da Kimse Var mı? Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!, *'Nuke' Türkiye, Valla, Kurda Yedirdin Beni, O.K. Musti Türkiye Tamamdır ve Beyaz Türkler Küstüler*'de daha çok iç sorunlar üzerinde duran yazar küresel sistemi art alanda işaret etmeye çalışmıştır. Siyasi, ilmî ve ahlaki değere daha çok yoğunlaşan yazar hemen her alanda ahlak sahibi olunmadan düzenli bir toplum oluşturulamayacağına vurgu yapmıştır. *Beyaz Türkler Küstüler*'de topluma hükmetmeye çalışan Cumhuriyet Dönemi'ne ait kesimlerin birbirleriyle savaşı ve bu savaşın topluma verdiği zararlar gözler önüne serilmiştir. İlk dört kitapta gerçek bir akademisyen kimliği taşıyan ve ülkesi ve milleti için bir şeyler yapmaya çalışan Günay Rodoplu'nun yaşadığı zorluklar ve çevresinden gördüğü acımasızca davranışlar anlatılmaya çalışılmıştır. Yazar burada bilmenin çoğu zaman toplum nezdinde bir öneme sahip olmadığını vurgulamaya çalışmıştır.

Yazar her iki roman dizisinde de amacına ulaşmıştır. Okuyucuya daha doğrusu topluma seslenerek içindeki sıkıntıları bir nebze de olsa dile getirmiştir. Daha evvel de değinildiği gibi okuyucudan okuyucuya ulaşan yazar böylelikle topluma ulaşmaya çalışmış hatta ulaşmıştır.

Bu tez çalışmasında ortaya konulan problem çözüme kavuşturulmuştur. Birinci bölümde belirlenen değerler üzerinden yazarın bu çalışma kapsamındaki

eserleri incelendiğinde bahsi geçen değerlere önemli ölçüde yer verildiği görülmüştür. Ayrıca incelenen eserlerde, aktarılan değerlerin yanı sıra karşı değerlere de yer verilmesi ve mukayeseli bir şekilde oluşturulan kurgu, yazarın okuyucuya vermek istediği mesajda olduğu gibi bu tez çalışmasının da amacına ulaştığının bir göstergesidir.

Schrödinger'in Kedisi adı bu roman serisine tesadüfen verilmemiştir. Yazarın da belirttiği gibi fizik kanunlarına yeni bir bakışın sonucu olarak bir şeyin ya siyah ya beyaz olduğu değil hem siyah hem beyaz olabileceği vurgulanmaktadır. Avusturyalı Fizikçi Erwin Schrödinger,1935'te *Schrödinger'in Kedisi* adı ile anılan bir düşünce deneyi ortaya koymuş; bir şeyin imkânsız ya da kesin olmadığını ilkesel olarak savunmuştur. Kuantum fiziğinin ön deneylerinden olan bu kurama göre maddenin mikro sisteminde yer alan elektronlar ve fotonların bağımsız hareket ederek birden çok durumda olabildikleri ve haliyle makro sistemin gelişimini klasik fiziğin görüşleri dışında değiştirebileceği vurgulanmaktadır. Bu deneyde sağlıklı bir kedi kapalı bir kutunun içerisinde zehirli bir şişe ve şişeyi kıracak bir çekiçle birlikte. Çekiç ve şişe bir düzenekle yerleştirilmiştir ve çekiç elektron ve foton dalgalanması ile hareket edecektir.

Schrödinger'in iddiasına göre bir saat sonra kedinin canlı ve ölü olma olasılığı eşit. Dalga fonksiyonlarının anlamı ya bozunma oldu kedi öldü ya da olmadı kedi hayatta... Atomik ve moleküler dünyanın olasılık düşüncesi makro dünyaya taşınmış bulunuyor (Schrödinger'in Kedisi, www.fizikist.com).

Burada klasik fizik kuralları yok sayılmıştır. Bu kuram determinizmi ters yüz eden bir kuramdır. Yani bir şeyin başı ve sonunun bilinmeyeceği ilkesi savunulmuştur. Hiçbir şey Yeni Dünya Düzeni'nin planladığı gibi gelişemez. Alatlı bir söyleşisinde "...klasik fiziğin tanımladığı evren ve dünya, belli kurallara göre işleyen 'deterministik' yani başı sonu belli olan bir sistemdi... Buna karşın sembolü 'Schrödinger'in Kedisi' olan günümüz fiziği bambaşka bir dünya ve kâinat görüşüne işaret ediyor.

Yeni fizik ya da kuantum fiziği bize doğrunun tek olmadığını, dünya ve kâinatın Aristo'nun ve onu izleyenlerin önerdikleri gibi siyah-beyaz olmadığını kanıtladı." (Gülcan Tezcan Söyleşisi, www.alevalatli.com.tr)

Yazar, toplumun içinde bulunduğu kâbusu olayları sondan başlayarak bize aktarmıştır. Klasik fizikte olduğu gibi nedenlerden sonuçlara değil de her şey bilinemeyeceği için sonuçlardan nedenlere ulaşmaya çalışmıştır. Yazar, ülkenin, bir felakete uğramadan tedbir alması için topluma yaşanabilecek felaketi anlatmıştır. Felaketin nedenlerini sıralamaya çalışmıştır. Bu bağlamda uyarmak hatta sarsmak niyetindedir.

Bütün insanlığı olduğu gibi Türkleri de Yeni Dünya Düzeni doğrultusunda sömürmek ve yönetmek isteyen Yüce Pir ve alt birimleri; oluşturdukları siyasi, ekonomik ve sosyal projelerle insanları milletsiz, devletsiz, düşünmekten yoksun bir hale getirme süreci anlatılmıştır. Kültür başta olmak üzere bütün değerlerin yıkıma uğratılarak sürdürüldüğü bu proje sonsuz bir güçmüş gibi görünmektedir. Boyun eğenlerin yaşama hakkı kazandığı, karşı çıkanların ise yok olmaya mahkûm bırakıldığı bir projedir.

Eski Türkiye insanları, Koalisyon'un ifadesiyle mağdurlar içerisindeki birtakım kişiler toplumun yaşadığı bu travmanın giderilebileceğine inanmışlardır. Koalisyon'un mutlak güç olmadığı kanaatini taşıyan bu insanlar kendilerini *ONARIMCILAR* olarak adlandırmaktadır. Türk milletinin bütün değerlerini, gücünü geri kazanma ihtimallerinin olduğuna inanan Onarımcılar kendilerini gizleyerek Koalisyon'a karşı millet olarak, tarih sahnesindeki bütün gerçeklerimizle birlikte büyük bir ütopyayı hayata geçirmeye çalışmışlardır. Bunu yaparken İmre Kadızade gibi Koalisyon'un kurduğu yeni düzende karmaşık duygular yaşayan bir insanı nasıl gerçekle yüzleştirdikleri de ifade edilmektedir. Kadızade, Türk aydınını temsil etmektedir. Onunla, insanımıza yapılmak istenenleri gören ve buna göre bir çalışmanın içinde olması gereken aydın tipi anlatılmak istenmiştir. Sahip olduğu değerlerin farkında olan bir aydın tipi.

Kâbus'ta, yazar toplumu temsilen Kadızade ve Kuran ailelerini ele almış; çekirdek olarak ortaya koyduğu ailenin yapısındaki bozulmaların topluma genellenmesini anlatmıştır. *Yeni Dünya Düzeni* olarak sunulan Koalisyon; küresel medya araçları başta olmak üzere bilimsel, ekonomik, siyasi, sosyal, dinî alanlarda kendine bağladığı kişi, kurum ve kuruluşları kullanarak milletleri ve devletleri kendi istek ve planları doğrultusunda dizayn etmeleri gösterilmek

istenmiştir. Yüce Pir ve alt birimleri dünya üzerinde bir kaos oluşturmuşlar ve kendini boşlukta hisseden herkesi köleleştirme yoluna gitmişlerdir. Kapitalist sistemin acımasızca uygulandığı yeryüzünde bir yok olma ya da var olma bunalımı başlatmışlardır. İnançlar, kültürler, aidiyetler, devletler, uluslar onlar için bir tehdittir ve bu tehditler ortadan kalkmadıkça kendi düzenlerini tam olarak oluşturamayacaklardır. Bunun için inançlar, kültürler, uluslar, ekonomik dengeler, sosyolojik olgular, bilimsel veriler üzerinde bir kaos oluşturmuşlar ve köleleştirdikleri insanlık için tek bir yönetim biçimi ve kendilerini tanrılaştırarak tek bir inanç sistemi oluşturmuşlardır. Eski Türkiye insanların da köleleştirilmeleri, sonunda her şeylerini kaybetmeleri trajik bir biçimde verilmiştir. Romanda anlatıldığı üzere kâbusu yaşayan Türk insanının yanı sıra anlatılanlar da bir anti-ütopya olarak adeta okur için bir kâbustur. Bireysel olarak yapılan yanlışlar toplumsal bir nitelik kazanmış, zincirleme gelişen olaylar milleti önü alınamayacak bir sona götürmüştür. Her bir değerden verilen taviz başka tavizleri getirmiştir. Değersizlik üzerine kurulan bir hayat ise başkalarına boyun eğmeyi zorunlu kılmış, maddi manevi her şeyini kaybeden bir insan yığını oluşturmuştur.

Rüya'da, farkında olanların farkındalık oluşturduğu bir ütopya ile karşı karşıyayız. Yazar “*RÜYA* bir ütopya'dır. Kara Kalpaklı Adam'ın 'eski' Türkiye'nin yangınının küllerinden yağurduğu bir ütopya” demiştir. Onarımcılar, milli bir direniş ortaya koymaktadırlar. Her şeyden önce başarıya ulaşmak için üç şeye ihtiyaç vardır: Murat etmek, İnanmak, Ebedi ve Ezeli Gerçeklik'ten güç almak.

Millet için ne yapılmak isteniyorsa önce murat edilir. Sonra yapılacak işe ve kendine inanmak gelir. Son olarak da Ebedi ve Ezeli Gerçeklik'ten güç alınarak bu zorlu yola girilir. Koalisyon'un kurduğu düzene karşı durabilmek için bilimsel çalışmalara önem vermek gerektiği vurgulanmaktadır. Bu bağlamda önce ilmî değerlerimiz ve bu değerlere bağlı olarak estetik değerlerimiz tespit edilir ve milletin tarihi süreci içerisinde kişiler ve çalışmalar olarak ortaya konulur. Astronomi başta olmak üzere -buna Onarımcılar tarafından çok önem verilmiştir- matematik, fen bilimleri alanında, askeri, siyasi alanlarda önemli şahsiyetler klonlanmış ve bir simülasyon oluşturularak savunma ve saldırı stratejileri

oluşturulmuştur. Özellikle kuantum fiziği baz alınarak oluşturulan bu stratejide hiçbir şey imkânsız değildir kesin de değildir anlayışı benimsenmiştir. İmkânsız olmayan Koalisyon'un, Yeni Dünya Düzeni'nin yıkılmasıdır. Kesin olmayan da onların gücü ve kalıcılığıdır. Bu bağlamda bir kelebek etkisi oluşturmak her şeyi kökten değiştirmeye yetecektir. Yeni Dünya Düzeni ve Koalisyon bütün sistem ve birimleriyle yerle bir olacaktır. Yeter ki millî ve manevi değerlerine, geçmişine, gücüne, inancına bağlı samimi, dürüst, çalışkan, umut sahibi insanlar var olsun. Murat ettikten sonra hiçbir şey imkânsız değildir.

Kara Kalpaklı Adam'ın önderliğinde bir kurtuluş savaşı verilmektedir. Millet olarak kutsal koordinatlarımızın bilimsel gerekçesi, Yeni Dünya Düzeni'nin düzenbazlarının tahtının yok edilmesinin bilimsel gerekçesi, milleti millet yapan ve milleti devlet yapan şeyin bilimsel gerekçesi, bizim biz olarak ve bağımsız olarak yaşayabilmemizin bilimsel gerekçesi murat etmek, inanmak ve Ebedi ve Ezeli Gerçeklik'ten güç almaktır. Bütün bunların gerekçesi ise millî ve manevi dünyamızın zenginliğidir. Özgür ve vakur "Turnalar" dostumuz, "Seher Yıldızı" rehberimizdir.

Or'da Kimse Var mı? Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!, 'Nuke' Türkiye, Valla, Kurda Yedirdin Beni, O.K. Musti Türkiye Tamamdır ve Beyaz Türkler Küstüler'de sırasıyla ahlaki, sosyal, estetik, dinî, siyasi, ilmî ve iktisadi değerler bağlamında değerlendirilmiştir. Alev Alatlî ilk etapta 1992-1994 arasında *Or'da Kimse Var mı?* dört kitaplık bir dizi kurgulamıştır. Beşinci kitap olarak 2013'te yaklaşık yirmi yıl sonra tekrar *Or'da Hâlâ Kimse Var mı?* diye sorarak *Beyaz Türkler Küstüler*'i kaleme almıştır. Yazar, ilk dört kitapta azgın iştahların beslediği cehaleti şehvetle bağrına basan Türkiye toplumunun kıydığı bir aydınının, Günay Rodoplu'nun öyküsünü anlatmıştır. Rodoplu, kendini iyi yetiştirmiş bir Türk aydınıdır. Türk toplumunun çeşitli katmanlarıyla kendinden, kültüründen ve tüm değerlerinden nasıl uzaklaştığını, değerlerine nasıl yabancılaştığını görmüş ve bu duruma kendince çözüm yolları sunmaya çalışmıştır. Lakin Alev Alatlî'nin da söylediği gibi bu toplumda biliyor olmak mutlak surette bir haksızlığa maruz kalmaktır. Alatlî, ilk dört kitabın başkişisi Günay Rodoplu aracılığıyla siyasi, ahlaki, ilmî, dinî, estetik, sosyal ve iktisadi bütün problemlerin ana nedeninin "yabancılaşma" olduğu üzerinde durmuştur. Yine onun aracılığıyla, sahip olduğumuz değerler bağlamındaki cevherleri göstermeye; tarihimizi, inancımızı,

yaklaşık bin yılı aşkın kültürümüzü sezdirip Batı'nın yani Yeni Dünya Düzeni'nin karşısında sapasağlam nasıl durulabileceğini anlatmaya çalışmıştır.

Siyaset, çalışma hayatı, inanç, eğitim, aydın ve aydın yabancılışması, Türk solu, Türk milliyetçiliği, muhafazakâr yapı, Kürt meselesi, az da olsa Alevi ve Ermeni meselesi gibi genel olarak sosyal ve siyasi yapı üzerinde okura mevcut tabloyu göstermiş ve bu problemler üzerine okuru düşündürmeye çalışmıştır. Yazar, bu bağlamda sesini duyurabilmek ve farkındalık oluşturabilmek için “Or’da Kimse Var mı? diye seslenmektedir. Serinin son kitabı *Beyaz Türkler Küstüler*’de Mehmet Sedes’i merkeze koyarak art alanda Günay Rodoplu’yu kılavuz gösterip topluma “Or’da hala kimse var mı?” diye seslenerek yabancılışmanın neden olduğu yıkımın boyutunu göstermeye çalışmıştır. *Beyaz Türkler Küstüler*’de Mehmet Sedes’e bir uyarı niteliğinde son sözünü söyletmiş ve böylelikle toplumu ikaz etmiştir. Buna göre, Sedes, toplumun tekrar kendine gelebilmesi için bilinçlenen kişilerle bir savaş verilmesi gerektiğine inanmaktadır. Bu savaşta bilinçlenen kişiler önce kendini düzeltmeye çalışmalıdır. Yazarın uyarısı şöyledir: “Arsız, densiz, ilkesiz, haddini bilmez, bayağı isen yanımıza uğrama! Küstah, mürai, tufeyli, zevzek, müptezel, basmakalıp isen, kapımızı çalma! Palavracı, korkak, kalles, ahlaksız isen eşğimizi geçme! İçtenliksiz, sevgisiz, pespaye, paçoz isen evimize gelme! Çilehanedir burası, hoşgörü dergâhı değil! Ahde vefa bilmez, tövbe tutmaz isen, sakın gelme!”

Adı geçen romanlar ve yazarın diğer eserleri edebi eğilimler, tema ve edebiyat sosyolojisi bağlamında çalışılabilir. Aynı zamanda eserler sosyoloji ve edebiyat bağlamında değerlendirilerek Türkiye’nin sosyal meselelerinin edebi eserlere nasıl yansıdığı ve problemlere nasıl çözümler üretildiği üzerinde durulabilir.

KAYNAKÇA

- Aksoy, Ö.A. (1988). *Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü*. İstanbul: İnkılap.
- Alatlı, A. (2012). *'Nuke' Türkiye!*. İstanbul: Everest.
- Alatlı, A. (2013). *Viva La Muerte! Yaşasın Ölüm!*. İstanbul: Everest.
- Alatlı, A. (2013). *Rüya*. İstanbul: Everest.
- Alatlı, A. (2013). *Valla, Kurda Yedirdin Beni*. İstanbul: Everest.
- Alatlı, A. (2013). *O.K. Musti Türkiye Tamamdır*. İstanbul: Everest.
- Alatlı, A. (2014). *Beyaz Türkler Küstüler*. İstanbul: Everest.
- Alatlı, A. (2014). *Kâbus*. İstanbul: Everest.
- Gökalp, Z. (2014). *Türkçüğün Esasları*. İstanbul: Ötüken.
- Güngör, E. (2010). *Değerler Psikolojisi Üzerine Araştırmalar*. İstanbul: Ötüken.
- Hökelekli, H. (2013). *İnsani Değerler*. İstanbul: Dem.
- Kabaklı, A. (1997). *Türk Edebiyatı*. C. 2. İstanbul: Türk Edebiyatı Vakfı.
- Kaplan, M. (2015). *Kültür ve Dil*. İstanbul: Dergâh Yayınları.
- Kaplan, M. (2014). *Nesillerin Ruhü*. İstanbul: Dergâh Yayınları.
- Kaplan, M.(2016). *Büyük Türkiye Rüyası*. İstanbul: Dergâh Yayınları.
- Karasar, N. (2007). *Bilimsel Araştırma Yöntemi*. Ankara: Nobel.
- Kuçuradi, İ. (1988). *İnsan ve Değerleri*. Ankara: Türkiye Felsefe Kurumu.
- <https://www.alevalatli.com.tr>
- <https://www.fizikist.com.tr>
- <https://www.hadislerle İslam.diyaret.gov.tr>
- <https://www.meb.gov.tr>
- <https://www.mebk12.gov.tr>
- <https://www.tdk.gov.tr>
- MEB, Millî Eğitim Temel Kanunu, (27.10.2016).
- Meriç, C. (2016). *Bu Ülke*. İstanbul: İletişim.
- Meriç, C. (2016). *Jurnal*. İstanbul: İletişim.
- Meriç, C. (2016). *Kırk Ambar*. İstanbul: İletişim.
- Meriç, C. (2016). *Umrandan Uygarlığa*. İstanbul: İletişim.
- Ortaylı, İ. (2016). *Avrupa ve Biz*. İstanbul:Türkiye İş Bankası.
- Tekin, M. (2014). *Roman Sanatı I Romanın Unsurları*. İstanbul: Ötüken.
- Tekşan, M. (2016). *Buket Uzuner'in Su Romanında Değerler Aktarımı(Sunum)*. VI. Uluslararası Eğitimde Araştırmalar Kongresi: Rize.
- Tekşan, M. (2017). *Buket Uzuner'in Toprak Romanının Değerler Bağlamında İncelenmesi*. II. Uluslararası Multidisiplinler Çalışmaları Sempozyumu Bildiriler Kitabı: İtalya.

Ünsal, K. (2008). *Alev Alatlı'nın Romanları Üzerine Bir İnceleme* (Yüksek Lisans Tezi). Muğla Üniversitesi/Sosyal Bilimler Enstitüsü: Muğla.
<https://tez.yok.gov.tr/UlusalTezMerkezi/tezSorguSonucYeni.jsp>

ÖZGEÇMİŞ

Kişisel Bilgiler	
Adı-Soyadı	TURGAY GÜNAY
Doğum Yeri-Tarihi	ULUBEY-15/03/1978
Eğitim Durumu	
Lisans Öğrenimi	ONDOKUZ MAYIS ÜNİVERSİTESİ/EF
Yüksek Lisans	ORDU ÜNİVERSİTESİ/SBE
Bildiği Yabancı Diller (varsa)	İNGİLİZCE
Bilimsel Faaliyetleri (varsa)	
İş Deneyimi	
Stajlar	
Projeler	
Çalıştığı Kurumlar	MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI
İletişim	
E-Posta Adresi	turgaygunay@hotmail.com
Tarih	17/06/2019